

Kitabın Adı

OKUSUN DA BÜYÜSÜN

Dünya Masalları

Genel Yayın Yönetmeni

Üzeyir YILDIRIM

Editör

Emine YILDIRIM

Koordinatör

Furkan YILDIRIM

Hazırlayan

Kenan DIZMAN

Resimleyen

Ayşe İNAN ALİCAN

Tasarlayan

Özgür ALİCAN

Dizgi

Ali GEZER

Son Okuma ve Redaksiyon

Halil İ. ÖZER

Yayınlayan

Film Çıkış ve Montaj

Reprus

Baskı Yılı

2004

Baskı Yeri

Matus Basımevi - ANKARA

ISBN

975-7131-27-X

Yeni Çizgi Yayınları

Atatürk Bulvarı 199/A-44 Kavaklıdere

Çankaya / ANKARA

Tel: 0.312.466 14 88-89

info@yenicizgiyayinlari.com

Bu Kitabın Tüm Hakları Yeni Çizgi Yayınları'na Aittir. © 2004

İÇİNDEKİLER

 Şarkı Söyleyen Ağaç
Sayfa 11

 Hayat Suyu
Sayfa 19

 Külkedisi Sinderella
Sayfa 27

 Fareli Köyün Kavalcisi
Sayfa 35

 Küçük Kibritçi Kız
Sayfa 41

 Kurşun Asker
Sayfa 47

 Parmak Kız
Sayfa 55

 Çizmeli Kedi
Sayfa 65

 Yüzyıl Uyuyan Güzeli
Sayfa 73

 Püsküllü Prensi
Sayfa 81

 Kırmızı Şapkalı Kız
Sayfa 89

 Karlar Kraliçesi
Sayfa 97

 Pinokyo
Sayfa 103

 Güzeli ve Çirkin
Sayfa 113

 Sihirli Fasulyeler
Sayfa 121

 Hansel ve Gratiel
Sayfa 129

 Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler
Sayfa 139

 Ağustos Böceği ve Karınca
Sayfa 149

 Arslan ile Fare
Sayfa 153

 İki İnatçı keçi
Sayfa 157

 Bremen Müzikacıları
Sayfa 159

 Kurnaz Tilki ve Akıllı Leylek
Sayfa 165

 Kaplumbağa ile Tavşan
Sayfa 169

 Yaban Kuşları
Sayfa 175

Çirkin Ördek Yavrusu

Sayfa 181

Prenses ve Çirkin Kurbağa

Sayfa 185

Yoksul Ayakkabıcı

Sayfa 193

Tilki ile Keçi

Sayfa 199

Dürüst Oduncu

Sayfa 203

Şarkı Söyleyen Ağaç

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde bir kral ve kraliçe varmış. Bunların çok iyi kalpli birde kızları varmış. Bu ülkede herkes mutluluk içinde yaşarmış.

Sarayın yakınlarında ise kötü kalpli bir cadı yaşar, mutlu insanlardan nefret edermiş. Kral ve ailesinin de mutlu olması cadıyı çıldırtmış. Cadı sonunda bu mutluluğu bozmaya karar vermiş. Bunun için fırsat aramaya başlamış.

Kral, bir gün kızı için bakıcı tutmaya karar vermiş. Bunu duyan cadı sevimli bir kadın kılığına girerek saraya girmiş. Kralın huzuruna çıkıp onu kızına bakıcılık yapabileceği konusunda kandırmış. Prenses ilk zamanlar öyle iyi davranmış ki küçük prenses bakıcısını çok sevmiş.

Bir zaman sonra prensesin doğum günü yaklaşmış. Babası prensese ne hediye istediğini sormuş. Prenses ne hediye istediğine karar verememiş. Babası kızından sabaha kadar düşünmesini ve sabah almak istediği hediyeyi söylemesini istemiş.

Cadı bunları duymuş. Kral gidince cadı, prensesin yanına gidip:

- Babandan şarkı söyleyen ağacın yaprağını iste. O yaprağa sahip olanın başına hiçbir kötülük gelmez ve her istediği olur, demiş.

Sabah olunca kral, kızının yanına gidip ne istediğini sormuş. Kızı:

- Şarkı söyleyen ağacın yaprağını istiyorum babacığım, demiş.

Kral bu isteği duyunca şaşırılmış ve kızına:

- Güzel kızım bu isteğini gerçekleştirmem imkansız, çünkü o ağaç Kafdağı'nın ardındadır ve kim onun yaprağını almak için yola çıktıysa bir daha geri dönmedi. Benden başka bir istekte bulun, demiş.

Prenses buna çok üzülmüş. Konuşulanları duyan cadı ise prensesi bir kenara çekip:

- O ağaç Kafdağı'nın ardında değil, sarayın arkasındaki bir bahçededir. İstersen birlikte gidip yaprağını alalım, demiş.

Prensesin saraydan izinsiz çıkması yasakmış. Cadının niyeti prensesi kandırıp kaçırmakmış. Bir sabah gizlice saraydan çıkmışlar ve epey yürümüşler. Ormana girmişler. Her taraf siyah ağaçlarla kaplıymış. Prenses korkmaya başlamış. Cadıya:

- Daha gelmedik mi? Diye sormuş.

Cadı terslemiş;

- Haydi, sen yürümene bak!

Bir süre daha yol almışlar. Fakat prenses ağlamaya başlamış.

- Ne olur dönelim, çok yoruldu, diye sızlanmış.

Cadı, kendi kılığında prensesin karşısına dikilmiş. Prenses cadının çirkin suratını görünce çok korkmuş. Oradan kaçmak istemiş. Cadı, kızı yakalayıp sürüklemiş. Sabaha kadar yol almışlar, en sonunda deniz kıyısına varmışlar. Cadı burada kızı kayığa bindirip denizin ortasında ıssız bir adaya götürmüştü.

- Bundan sonra burada kalacaksın. Kimse seni bulamaz, çok geçmeden ölürsün, demiş ve oradan ayrılmış. Prenses:

- Keşke saraydan izinsiz ayrılmıyaydım! Diye ağladığı sırada denizden bir deniz kızı belirmiş. Ağlayan prensese:

- Niye ağlıyorsun? Diye sormuş.

Prenses, deniz kızına başına gelenleri anlatmış. Deniz kızı gülümsemiş:

- Endişelenme. Ben sana bakarım, sana yiyecek getiririm. Beni çağırmak için sana vereceğim kupayı denize atman yeter, demiş ve denize dalmış.

Prenses uzun süre adada tek başına yaşamış. her ihtiyaç duyduğunda elindeki kupayı denize atarak deniz kızını çağırmış. İkisi çok iyi dost olmuşlar, birlikte oyunlar oynamışlar.

Bu arada kral ve kraliçe kızlarının kaybolmasından dolayı çok üzgünmüş. Bütün ülke halkı yas tutuyormuş. Cadı da bu olanlara çok seviniyormuş.

Prenses, bir sabah adanın kıyısında yürürken yaralı bir güvercin görmüş.

Bu sırada bir kartal da güvercinin üstüne doğru geliyormuş. Kız eline aldığı bir sopa ile koşarak kartalı korkutmuş ve kartal oradan kaçmış. Prenses güvercini kucağına almış, yaralarını temizlemiş ve ona yiyecek vermiş. Güvercin dile gelmiş:

- Benim yuvam Kafdağı'nın ardında büyüyen şarkı söyleyen ağacın dalındaydı. Bir gün çok uzaklara uçtum, yuvamdan uzaklaştım ve kartal beni yakaladı. Eğer beni, kurtarmasaydın yok olup gitmiştim, demiş.

Prenses, şarkı söyleyen ağacı duyunca güvercine:

- Ne olur o ağaçtan bana bir yaprak getir, demiş.

Güvercin bunu kabul etmiş. Hemen gidip yaprağı getirmiş. Prenses güvercinden bir isteği daha olduğunu söylemiş. Saçından bir kaç tel ve elbisesinden bir parça vererek saraya götürmesini istemiş. Güvercin bunları gagasına alarak saraya

uçmuş. Pencereden girip üzgün üzgün oturan kralın omzuna konmuş. Kral, kuşun ağzındakileri görünce bunların kızına ait olduğunu anlamış. Ve çok sevinmiş. Hemen güvercini takip etmiş ve prensesin hapis ol-

duğu adaya varmış.

Yıllar önce kaybolan kızının büyümüş ve güzelleşmiş olduğunu görünce mutluluktan uçmuş. Hep beraber saraya dönmüşler.

Cadı, yıllar sonra adaya gelip de prensesi bulamayın-

ca çok öfkelenmiş. Hemen saraya gitmiş, prensesi orada görmüş.

Şarkı söyleyen ağacın yaprağını da görünce olanları anlamış. Yaprığı almayı kafasına koymuş.

Gece olunca küçük bir kuş kılığında prensesin odasına girip yaprağı almış ve yerine başka bir yaprak bırakmış. Bıraktığı bu yaprak büyülüymüş.

Sabah olup da prenses uyanıp yaprağa dokununca hastalanmış. Her tarafı yara içinde kalmış. Bunu duyan kral ve kraliçenin mutlulukları tekrar bozulmuş.

Prensese ise olanlardan cadının sorumlu olduğunu anlamış. Onu bulup yaprağı geri almayı kafasına koymuş. Kılık değiştirip yollara düşmüş. Her yerde cadıyı aramaya başlamış. Günün birinde birisi, "Büyük ormanda bir ihtiyar kadın var, onu bulursan sana yardımcı olur," demiş.

Prensese ihtiyar kadının küçük kulübesini bulmuş. İhtiyar kadına isteğini söylemiş. İhtiyar kadın:

- Bana bir yıl hizmet edersen ne yapacağını sana söylerim, demiş.

Prensese hiç de alışkın olmadığı halde şikayet etmeden bir yıl çalışmış. Bir yıl sonra ihtiyar kadın:

- Senden memnun oldum, ne yapacağını söyleyeceğim, demiş.

Böylelikle hem altın yaprak eline geçecek, hem de cadı sana bir daha zarar veremeye-

cek, demiş.

Prensese bir fare verip saklamasını istemiş.

Bir de ayna vermiş ve ihtiyar kadın:

- Kaf dağına gidip şarkı söyleyen ağacı bulacaksın oradaki devler sana saldırırsa küçük aynayı göster. Onlar sana zarar veremez. Dağın öte yanındaki dereye iner inmez fareyi saliver, aynayı kır ve parçalarından birini farenin ağzına at. Sonra bırak gitsin, sen de ağaca git ve dört defa:

O kaybolan yaprağımdan ne haber?

Güzel ağaç, ne olursun, cevap ver!

Dersen yaprağın uçarak gelir, ağacın dibinde bir pınara düşer. Hemen suya girip yaprağı alırsan bütün yaraların iyileşir, demiş.

Prensese, ihtiyarın dediklerini bir bir yerine getirmiş ve sonunda ağacın önüne gelmiş. Ağacın dalları arasında tatlı rüzgarlar esip, çok güzel nemeler duyuluyormuş. Prensese ağaca:

O kaybolan yaprağımdan ne haber?

Güzel ağaç, ne olursun, cevap ver!

Diye dört defa seslenmiş. Hemen yaprak ağacın dibindeki pınara düşmüş. Prensese suya girip yaprağı almış, eski güzelliğine ve sağlığına kavuşmuş. Prensese yaprağa sahip olunca, cadının yok olmasını dilemiş. Prensese dileği gerçekleşmiş ve cadı siyah bir duman olup yok olmuş.

Olanlardan dolayı büyük bir mutluluk duyan prensese, sarayına ve o eski güzel günlerine geri dönmüş.

Hep beraber mutluluk sürmüşler.

içerisinde uzun bir hayat

Hayat Suyu

ir varmış bir yokmuş. Büyük saraylardan birinde bir kral ve üç oğlu yaşarmış. Kralın iki oğlu kendini beğenmiş ve kötüymüş. En küçük oğlu ise çok iyi yürekli bir gençmiş.

Bir gün kral hastalanmış. Sarayın doktorları, kralın hastalığına çare bulamamışlar. Sarayın büyücüsü kralı ancak hayat suyunun iyileştirebileceğini söylemiş. Ancak bu suyu bulmak çok zor ve tehlikeliymiş. Bunu öğrenen üç oğlu hayat suyunu bulmaya karar vermişler. En büyük oğlu kralın yanına gelip:

- İzin ver, bu suyu sana ben getireyim, demiş.

Kral, bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyip, izin veremeye yanaşmamış. Büyük oğlu ise çok dil dökmüş. En sonunda babasını razı etmiş. Büyük oğlunun niyeti hayat suyunu getirip, babasını iyileştirmek, karşılığında ise babasından sonra kral olmakmış.

Sabah yola çıkmış. Dağlar, tepeler aştıktan sonra karşısına bir cüce çıkmış.

- Böyle acele acele nereye gidiyorsun? Diye sormuş cüce.

Prens kibirli kibirli:

- Pis cüce, sana ne demiş ve atını sürmüş.

Cüce buna çok kızmış ve arkasından kötü bir büyü yapmış. Kralın oğlu dar bir geçide geldiğinde geçit iki taraftan kapanıp prensi hapsetmiş.

Kral, uzun zaman oğlunu beklemiş, ama bir haber alamamış. Bunun üzerine ortanca oğlu, babasının yanına gidip demiş ki:

- Baba, bırak gideyim de o suyu ben getireyim, diye yalvarmış.

Kral sonunda ona da izin vermiş. Ortanca oğlu yola çıkmış. Abisi gibi bir süre yol aldıktan sonra cüceyle karşılaşmış. Cüce ona da sormuş:

- Böyle acele acele nereye gidiyorsun?

Prens:

- Seni ilgilendirmez, beni meşgul etme, demiş. Ve atını sürmüştü.

O da az sonra abisi gibi geçide varmış. Cücenin yaptığı büyüyle geçit ona da iki yandan kapanmış. Ve hapis kalmış.

Ortanca oğlunun da geri dönmemesi kralı oldukça endişelendirmiş. Kralın en küçük oğlu bunun üzerine babasının yanına varıp, hayat suyunu bulmak için izin istemiş.

Babası çaresiz izin vermiş. Küçük Prens hayat suyunu aramak için yola çıkmış. Aynı yerde cüceyle karşılaşmış. Cüce ona nereye gittiğini sormuş. Küçük Prens ona tatlı dille cevap vermiş:

- Babam çok hasta, ona hayat suyunu bulmaya gidiyorum, demiş.

Cüce:

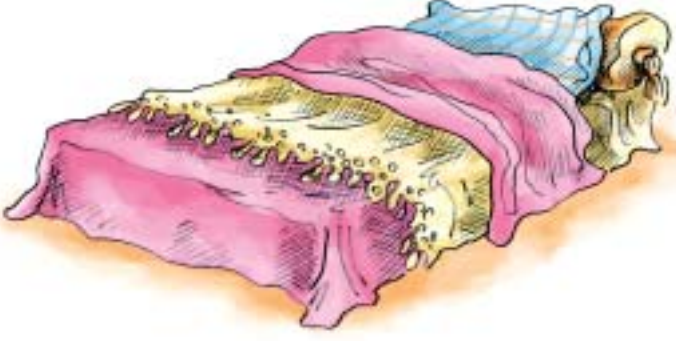
- Sen çok iyi bir çocuksun. Sana yardımcı olacağım. Hayat suyu sihirli bir sarayın bahçesindeki gümüş pınardan çıkar.

Şu demir sopa ve iki ekmeği al, sarayın kapısına var. Kapıya üç defa vurunca kapı açılır. Kapının ardında iki aslan yatar. Ekmekleri onlara verirsen sana bir zarar vermezler. Sen de hayat suyunu alır gelirsin. Ama, gece yarısından önce oradan çıkman lazım, yoksa sarayın kapıları kapanır ve hapis kalırsın, demiş.

Küçük Prens yola çıkmış, cücenin dediklerini bir bir yaptıktan sonra saraya girmiş. Kendisini çok güzel bir salonda bulmuş. Yerde bir kılıç duruyormuş. Kılıcı yanına almış daha sonra odaları bir bir gezmeye başlamış.

Odalardan birinde çok güzel bir genç kız varmış.

Kız onu görünce sevinmiş ve kapıyı açıp kendisini büyüden kurtardığını, bir yıl sonra yine gelirse kendisiyle evleneceğini ve tüm ülkeye sahip olacağını söylemiş. Sonra pınarın yerini göstermiş, fakat acele edip gece yarısından önce saraydan çıkmasını tembih etmiş. Küçük Prens odaları gezmeye devam

etmiş. Bir odada da yere serilmiş güzel bir yatak duruyormuş. Küçük Prens çok yorgun olduğundan biraz uyumaya karar vermiş.

Uyandığında, gece yarısının yaklaşmakta olduğunu farketmiş. Hızla pınara koşmuş, suyu alıp kapı kapanmak üzereyken dışarı çıkmış. Küçük Prens, hayat suyunu alıp cücenin yanına varmış. Cüce, kılıcı görünce:

- Bu kılıçla bütün orduları yenebilirsin, demiş.

Küçük Prens:

- İki kardeşim de hayat suyunu bulmak için yola çıktı fakat geri dönmediler. Onları bulmama yardım et lütfen, demiş.

Cüce bu teklifi kabul etmiş, fakat Küçük Prens'in kardeşlerinden sakınması gerektiğini tembih etmiş. Cüce yaptığı büyüü bozup, kardeşlerini serbest bırakmış.

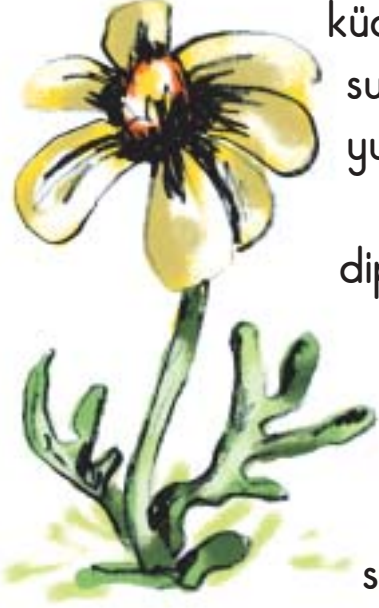
Kardeşleri kurtulunca Küçük Prens bütün olanları anlatmış. Bir yıl sonra hayat suyunu aldığı saraydaki kızla evlenip, ülkenin başına geçeceğini söylemiş. Hep birlikte saraya doğru atlarını sürmüşler.

İki büyük kardeş, hayat suyunu bulduğu için babalarının krallığı küçük kardeşlerine vereceğini düşünmüşler ve onu ortadan kaldırmaya karar vermişler.

Bir fırsatını bulduklarında, hayat suyunu alıp yerine deniz suyu doldurmuşlar.

Saraya vardıklarında, Küçük Prens, babasına suyu vermiş. Kral sudan içince daha çok hastalanmış. Kardeşleri krala varıp, küçük kardeşlerinin kendisini zehirlemeye çalıştığını, asıl hayat suyunun kendilerinde olduğunu söyleyip, küçük kardeşlerinden aldıkları gerçek hayat suyunu babalarına vermişler. Kral, hayat suyunu içince iyileşmiş.

İki kardeş, küçük kardeşlerinin yanına gidip onunla alay etmişler:

- Hayat suyunu sen buldun, zahmeti sen çektin ama kazanç bizim oldu. Bir yıl sonra ikimizden biri hayat suyunu bulduğun saraydaki kızla evlenecek. Bize karşı çıkar-san canından olursun, demişler.

Bu arada kral küçük oğlunun kendisini öldürmeye çalıştığına inandığı için çok öfkeliymiş. Küçük oğlunun ülkenin başına geçmek istediğini zannediyormuş. Saray halkı toplanıp, küçük prensin öldürülmesine karar vermiş.

Günün birinde Küçük Prens hiçbir şeyden habersiz ava çıkmış. Kralın avcısı da onunla berabermiş. Küçük Prens ormanda avcıyı üzüntülü görünce sormuş:

- Neyin var sevgili avcı?

Avcı:

- Sizi vurup öldürmem gerekiyor. Kral böyle emretti, demiş.

Prens şaşırması:

- Sevgili avcı canımı bağışla, sana süslü elbiselerimi vereyim sen de üzerindeki eskileri bana ver.

Küçük Prens'in ne kadar iyi kalpli olduğunu bilen avcı bu öneriyi kabul etmiş.

Zaten Küçük Prens'i öldürmeye eli varmıyormuş. Küçük Prens, ormana dalıp kaybolmuş. Aradan uzun zaman geçmiş.

Birgün, Küçük Prens'e yardım eden cüce, ihtiyar kralı ziyarete gelmiş. Ve küçük oğlunu sormuş. Kral olanları bir bir anlatmış. Cüce bunları duyunca çok üzülmüş, gerçekleri krala açıklamış. Kral gerçekleri öğrenince üzüntüsünden ağlamaya başlamış. Kralın avcısı konuşulanları duyup krala, Küçük Prens'i öldürmediğini söylemiş. Kral bunu duyunca çok sevinmiş. Oğlunu bulmak için her yana haberciler göndermiş.

Bu sırada kralın iki büyük oğlu bir yıl dolmadan saraydaki kızla evlenmek için, birbirlerinden habersiz yola çıkmışlar.

Saraya önce kralın büyük oğlu varmış. İçeri girmiş ancak saray muhafızları onu yakalayıp iyice hırpalamışlar. Büyük prens canını zor kurtarmış.

Aynı şeyler ortanca prensin de başına gelmiş. Küçük Prens ise ormandan çıkıp sarayın kapısına geldiğinde tam bir yıl dolmuş sarayın kapıları açılıp, genç prensese kavuşmuş.

Hemen düğünleri yapılmış. Küçük Prens ülkenin başına geçmiş. Babaları ise haber gönderip kendisinden özür dilemiş. İki büyük oğlunu cezalandırmak istiyormuş. Bunu öğrenen oğulları ülkeden kaçmış, bir daha geri dönmemişler. Ve ömür boyu yaptıkları kötülüklerin cezasını, yoksulluk içerisinde yaşayarak ödemişler.

Küçük Prens, prensesle uzun ve mutlu bir hayat sürmüştü.

Külkedisi Sinderella

ir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde uzak ülkelerin birinde, bir kral varmış. Bu kralın çok sevdiği bir karısı ve Sinderella adında dünyalar güzeli bir kızı varmış. Sinderella, güzel olduğu kadar iyi kalpliymiş de. Kralın ve Sinderella'nın mutluluğu kraliçenin ölümüyle bozulmuş. Kral bir süre sonra yeniden evlenmiş. Yeni karısı ise oldukça kıskanç, kötü kalpli bir kadıymış. Kralın yeni karısından da iki kızı olmuş. Zamanla kızlar büyümüşler.

Kızlar, Sinderella'yı hiç sevmiyor, her fırsatta onu azarlıyor, aralarına almak istemiyorlarmış. Günler bu şekilde Sinderella için mutsuzlukla geçiyormuş. Kralın da bir süre sonra ölmesi, Sinderella'yı tamamen mutsuz ve çaresiz yapmış.

Artık üvey annesi ve kızkardeşleri, iyiden iyiye Sinderella'ya kötü davranıp onu bir hizmetçi gibi kullanmaya başlamışlar. Sinderella'nın durup dinlenmesine fırsat vermiyor,

"Çabuk ol sallanma, bulaşıkları yıka, yerleri sil, çamaşırları yıka," diyerek onu sürekli çalıştırıyorlarmış. Kendileri ise günlerini eğlencelerde, balolarda geçiriyorlarmış. Saraydaki tüm hizmetçileri kovarak bütün işleri Sinderella'ya yaptırmaya başlamışlar.

Bu çalışmasına karşılık ona doğru dürüst yiyecek bile vermiyorlar, acıktığında bir parça kuru ekmek bir bardak su veriyorlar, kendileri ise en güzel yiyecekleri yiyorlarmış. Sinderella'nın üzerinde giysi olarak da paçavralardan başka birşey yokmuş.

Kızkardeşlerinin ve üvey annesinin giysileri ise ipektenmiş.

Günlerden bir gün komşu ülkenin prensi sarayında bir balo düzenlemeye karar vermiş. Bunun için çevre ülkelere haberciler göndererek davette bulunmuş. Bu davet Sinderella'nın üvey annesine de ulaşmış.

Üvey annesi hemen balo hazırlıklarına başlayıp, kendisine ve kızlarına altın işlemeli giysiler hazırlatmış.

Sinderella da bu baloya gitmek için üvey annesinden izin istemiş. Sinderella'nın bu isteği üzerine üvey annesi ve kız kardeşleri, kahkahalarla gülmüşler. "Bu üzerindeki paçavralarla mı baloya gideceksin. Bizi orada herkese rezil etmek mi istiyorsun?," diye alay etmişler.

Sinderella, kız kardeşlerinin eski giysilerini giyip, baloya gidebileceğini söylediye de, onu tersleyerek, "Bu kadar iş dururken senin baloya gidip, eğlenmene müsaade edemeyiz," demişler.

Baloyu düzenleyen prensin niyeti ise baloya gelen genç kızlardan beğendiği birisiyle evlenip, onu kendisine prenses yapmaktır. Heyecanla balo gününü bekliyormuş.

Derken balonun verildiği gün gelip çatmış. Saray, ülke içinden ve dışından gelen davetlilerle dolup taşmış.

Sinderella'nın üvey annesi ve kız kardeşleri de baloya gitmişler. Sinderella evde yalnız kalınca balodaki insanları düşünerek ağlamaya başlamış. Bir yandan yerleri süpürürken bir yanda da "Ne olurdu sanki, ben de baloya gidip, eğlenebilseydim," diye üzülmüştü.

Sinderella'nın sesini o ülkenin iyilik perisi işitmiş. Merak edip Sinderella'nın yanına gelmiş.

- Neden mutsuzsun Sinderella? Senin gibi iyi kalpli bir kızın böyle mutsuz olmasının sebebi nedir? Diye sormuş.

Sinderella:

- Komşu ülkenin prensi bir balo düzenledi. Kardeşlerim ve annem o balodalar. Fakat beni götürmek istemediler. Üstelik benimle alay ettiler. Kalbimi kırdılar, demiş.

İyilik perisi:

- Sana yardımcı olacağım. Bana hemen büyükçe bir balkabağı ve bir düzine fare bul getir, demiş.

Sinderella perinin bu isteğine bir anlam verememiş ama hemen gidip bahçeden büyükçe bir kabak kesmiş, kabaklarla beslenen farelerden de bir düzine yakalayıp periye götürmüştü.

Peri sihirli değneğiyle balkabağına dokunurince, balkabağı altından bir arabaya dönüşmüştü. Farelere dokununca ise, fareler çok bakımlı atlara ve arabacıya dönüşüvermişti.

Sinderella bu olanların şaşkınlığı içerisinde iken peri, sihirli değneğini Sinderella'ya dokundurmuş.

Sinderella kendini birden altın işlemeli, ipekten, pırıl pırıl parlayan bir giysinin içerisinde bulmuş. O kadar güzel olmuş ki peri bile kendisine hayran kalmış. Sinderella'ya:

- Hemen arabaya bin ve baloya git. Yalnız gece yarısı olmadan geri dönmen lazım, çünkü gece yarısı büyü bozulacak, demiş.

Sinderella hemen arabaya binerek baloya varmış. Sarayın merdivenlerinden inerken balodaki herkes hayranlıkla Sinderella'ya bakıp merakla onun kim olduğunu birbirlerine soruyorlarmış. Üvey annesi ve kızkardeşleri de Sinderella'yı tanımamışlar fakat kıskançlıkla onu izlemeye başlamışlar. Sinderella'nın güzelliğini Prens de farketmiş, hemen yanına yaklaşmış,

- Lütfen benimle dans eder misiniz? Diyerek Sinderella'yı dansa kaldırmış. Birlikte dans ederlerken Sinderella o kadar mutluymuş ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamış. Vakit gece yarısını geçmek üzereymiş. Bunu farkeden Sinderella, Prens'ten özür dileyip koşarak merdivenlerden çıkmış. Merdivenlerden çıkarken ayakkabılarından biri ayağından çıkmış. Sinderella aceleden ayakkabısını almadan arabaya binip eve tam gece yarısı varmış.

Kapıdan girer girmez büyü bozulmuş, altın araba kabağa, atlarla arabacı ise bir düzine fareye dönüşüvermiş.

Sinderella geçirdiği güzel geceyi düşleyerek uykuya dalmış.

Ertesi gün baloya katılan herkes balodaki güzel kızı konuşuyormuş. Kimse bu kızın kim olduğunu bilmiyormuş. Prens de adını bile bilmediği bu kıza aşık olmuş ve her yerde onu aramaya başlamış. Elinde ise bir ayakkabıdan başka, bu kıza ait hiçbir şey yokmuş. Askerlerine emir vererek:

- Bu ayakkabı kimin ayağına uyarırsa o kıızı saraya getirin, benim evleneceğim kız odur, demiş.

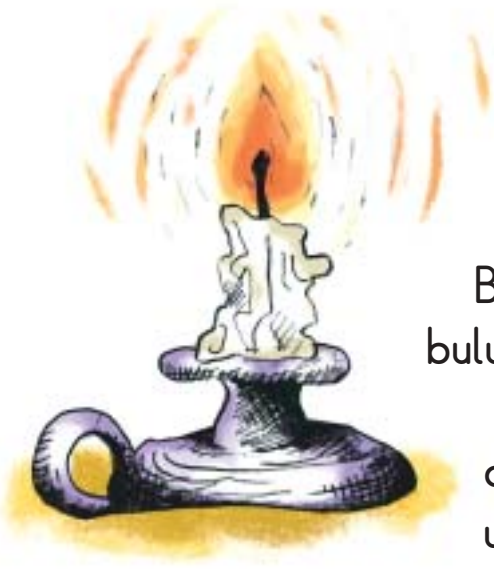
Prens'in askerleri hemen yola çıkıp ayakkabıyı genç kızların ayağında denemeye başlamışlar. Fakat ayakkabı hiç birisinin ayağına olmuyormuş.

En sonunda Sinderella'nın bulunduğu eve varmışlar. Sinderella'nın kızkardeşlerinden ayakkabıyı giymelerini istemişler. Ne kadar zorlasalar da ayakkabı ikisinde ayağına uymamış. Bunun üzerine askerler, evde başka kız bulunup bulunmadığını sormuşlar. Kızlar:

- Sinderella adında bir hizmetçimiz daha var ama bu ayakkabının ona uyması imkansız. Çünkü o baloya katılmadı. Zaten bir hizmetçi parçasının baloda ne işi olabilir ki, diyerek gülüşmüşler.

Askerler bunun üzerine hemen Sinderella'nın çağrılmasını ayakkabıyı onun ayağında da denemeleri gerektiğini, bunun prensin emri olduğunu söylemişler. Kızlar Sinderellayı çağırmışlar. Niyetleri, ayakkabının onun ayağına olmadığını görüp onunla alay etmiş.

Sinderella, askerlerin yanına gelip uzatılan ayakkabıyı kolaylıkla ayağına giyivermiş.

Bunu gören kızkardeşlerinin şaşkınlıktan ağızları bir karış açılmış. Prens'in askerleri, aradıkları kızın Sinderella olduğunu anlamışlar.

Hemen Sinderella'yı alıp Prens'in sarayına götürmüşler. Prens, Sinderella'yı görür görmez balodaki kız olduğunu anlamış. Hemen düğün hazırlıklarına başlanmış. Kırk gün kırk gece düğün yapılmış.

Sinderella ve Prens evlenmişler.

Sinderella evinden ve eski kötü günlerinden uzakta, mutlu bir hayat sürmüştü.

Fareli Köyün Kavalcisi

Bir varmış bir yokmuş. Ülkenin birinde küçük ve şirin bir köy varmış. Bu köyde herkes mutluymuş. Hiç kimsenin bir şikayeti yokmuş. Bu yüzden köyün ileri gelenleri ve köy halkı tembellik edip, tasasızca yaşayıp gidiyorlarmış.

Gel zaman git zaman köy farelerin istilasına uğramış. Her taraf binlerce fare ile dolmuş. Köylüler bu durum karşısında çaresiz kalmışlar. Biraraya toplanıp, köyün başkanının yanına gitmişler. Ondan bu soruna bir çare bulmasını istemişler. Fakat köyün başkanı da yıllardır dertsiz tasasız yaşadığından bu sorun karşısında ne yapacağını bilememiş.

Köyün ileri gelenlerini bir araya toplayıp akıl danışmış ama kimse farelerden kurtulmak için ne yapılması gerektiğini söyleyememiş.

Herkes çaresizlik içinde yaşayadursun, fareler günden güne çoğalmaya devam ediyorlarmış.

Fareler artık işi azıtmışlar. Her yerde umursamaz bir

şekilde dolaşp, önlerine çıkan insanlara da saldırmaya başlamışlar.

Köyün başkanı ise artık evine bile gidemez olmuş. Çünkü karısı da farelerden bıkmış ve kendilerini kurtarmadıkça köyün başkanını eve almamaya kararlıymış. Günlerden bir gün köyün başkanı yine dertli dertli düşünüp dururken köylülerden biri kapıdan girip:

- Efendim genç birisi geldi. Bizi farelerden kurtarabileceğini söylüyor. Ne yapayım, içeri çağırayım mı? Demiş, başkan hemen içeri alınmasını istemiş.

Kapıdan içeriye elinde kavalı olan bir genç girmiş, başkan selamlamış ve:

- Sizi bu dertten kurtarmaya geldim. Bütün fareleri bu köyden uzaklaştırabilirim.

Ama bunun karşılığında da sizden yüz altın isterim, demiş.

Başkan, "Nasıl olsa bu işi başaramaz," diye düşünüp teklifi kabul etmiş. Ertesi gün köy halkı, kavalcı genci merak içinde beklemeye başlamış. Kavalcı uzaktan görünmüş.

Köylülerin arasından geçerek köyün meydanında durmuş. Kavalını ağzına götürüp başlamış çalmaya.

Kavaldan o kadar güzel nameler dökülüyormuş ki, köydeki bütün fareler bu müziğe kendilerini kaptırıp büyülenmiş gibi sesin ardına düşmüşler.

Önde kavalcı arkada fareler ırmağın üzerindeki köprüye kadar gelmişler. Kavalcı köprünün altına, ırmağa yönelmiş. Farelerde ardından ırmağa yönelmiş. Kavalcı ırmağın bir tarafından girip diğer tarafından çıkmış. Fareler ise ırmağa girip boğulmuşlar. Böylelikle köy farelerden kurtulmuş.

Olanları izleyen köy halkı o kadar sevinmiş ki sevinçlerinden oynamaya başlamışlar. Köyün başkanı da köyü farelerden kurtardığını düşünüp gururlanıyormuş. Kavalcı, köyü farelerden kurtardıktan sonra başkanın yanına gidip yüz

altını istemiş. Başkan pişkin pişkin gülmüş. Kavalcıya:

- Bizim yüz altınımız hiç olmadı, sen şu on altını al ve git, demiş.

Kavalcı kendisine yalan söylenmesine çok kızmış ve intikam almaya karar vermiş.

Ertesi gün köy meydanına gidip tekrar başlamış kavalını çal-

maya. Köy halkı olanlara bir anlam verememiş.

Az sonra köyün bütün çocuklarının büyülenmiş bir şekilde kavalcının ardına düştüğünü görüp başlamışlar dövünmeye.

Hemen köyün başkanına gidip kavalcıyı ikna etmesini ve çocuklarını kurtarmasını istemişler.

Köyün başkanının oğluda çocukların arasındaymış. Başkan yaptığı hatanın farkına varmış ama artık çok geçmiş. Kavalcı, çocukları peşine takip dağların arasında kaybolmuş. Bir daha da çocuklardan haber alınamamış.

O günden sonra, köyde hiç kimse yalan söylememiş.

Küçük Kibritçi Kız

vvel zaman içinde bir kentte küçük ve fakir bir kız yaşarmış. Bu kız kibrit satarak geçinmeye çalışmış. Kızın hiçkimsesi yokmuş. Yıkık dökük bir evde yaşarmış.

Bir sabah yine kibrit satmak için yollara düşmüş. Kar yağdığı için her taraf bembeyazmış. Kibritçi Kız'ın ayağına giyecek ayakkabısı bile yokmuş. Yalın ayak karlara basa basa kibrit satmaya çalışıyormuş. Üzerindeki elbiseler o kadar eskimiş ki soğuktan korumuyormuş bile.

Kibritçi Kız soğuktan donmamak için bir köşeye büzülmüş. Artık akşam olmak üzereymiş. Kızcağız artık kibrit satamayacağını anlamış.

İnsanlar yaklaşan yılbaşı için alışveriş yapmış, acele acele evlerine dönmekteymiş. Kibritçi Kız çok acıkmış ve sıcak bir çorba içebilmek için bir lokantaya girmiş. Lokantacı, küçük kızı azarlayarak:

- Ne işin var dükkanımda, müşterilerimi kaçıracaksın, hemen dışarı çık! Diyerek Kibritçi Kız'ı lokantadan kovmuş.

Zavallılık, yeniden karlı yollara düşmüş. Parası olmadığından yatacak yeri de yokmuş. Yanına sığınacak bir yakını da olmadığından tekrar bir köşeye büzülmüş.

Kibritlerden birkaçını yakarak ısınmayı düşünmüş. Bir kibrit yakarak ellerini ısıtmaya çalışmış. Fakat o anda karşısında yanan bir soba belirivermiş. Küçük kız ellerini sobaya uzatarak ısıtmak istemiş. Fakat gördüğü sobanın bir hayal olduğunu anlamış.

Elindeki kibrit söndüğünde soba kayboluvermiş. Kibritçi Kız, bir kibrit daha yakmış. Birden karşısında nefis yiyeceklerle dolu bir sofra belirmiş. Kızcağız bununda bir hayal olduğunu biliyormuş ve kibritin sönmemesi için dua ediyormuş. Sonunda kızın elindeki kibrit sönmüş ve sofra da görüldüğü gibi kaybolmuş.

Kız bir kibrit daha yakmış. Karşısında rengarenk, ıslıl süslerle dolu bir yeni yıl ağacı belirmiş. Ağacın altında paket paket hediyeler diziliymiş. Kibritçi Kız "Kimbilir bu paketlerde ne güzel hediyeler vardır," diye düşünmüş. Yeni bir kibrit yakmış. Kibritin yanmasıyla yeni yıl ağacı daha da yaklaşmış. Hediye paketleri de sanki elini uzatsa değebileceği kadar yakınındaymış.

Ancak tüm bunlar bir hayalmiş.

Kibritin sönmesiyle yeni yıl ağacı da hediyeler de karanlığa karışivermiş. Kibritçi Kız, bir kibrit daha yakmış. Bu sefer karşısında yakın zaman önce kaybettiği ninesini görmüş. Ninesi küçük torununa sevgiyle bakmaktaymış. Küçük kız ninesinin kaybolmaması için hemen bir kibrit daha yakmış. Ninesi bu sefer daha da yakınına gelmiş. Küçük Kibritçi Kız ninesine:

- Nineciğim seni görmek beni çok mutlu etti, seni o kadar çok özledim ki, demiş.

Ninesi küçük torununa ellerini uzatarak:

- Güzel çocuğum, benimle gökyüzüne gelmek ister misin? Orada çok mutluyum, sen de yanıma gel, diyerek sevgiyle gülümsemiş. Küçük kız da ellerini ninesine uzatarak:

- Gelmez olur muyum hiç nineciğim. Seninle olmak istiyorum. Beni hemen yanına al, demiş.

Ninesi küçük Kibritçi Kız'ın ellerini tutmuş ve hep birlikte gökyüzüne yükselmişler. Artık küçük kız ne üşüyormuş ne de karnı açmış. Sabahleyin evlerinden çıkan insanlar sokakta bir köşede küçük Kibritçi Kız'ın cansız yatan bedeniyle karşılaşmışlar. Küçük kızın yanında yanmış kibritler durmaktaymış.

Yüzü de mutlu bir çocuğunki gibi gülümsemekteymiş.

Kurşun Asker

Evvel zaman içinde zengin bir ailenin yaşadığı büyük bir ev ve bu ailenin bir de çocuğu varmış. Çocuğu yaramazlık eder küçük şeylerle mutlu olmasını bilmezmiş. Ailesi de çocuğun bir dediğini iki etmez ne isterse alırlarmış. Çocuğun odası birbirinden güzel oyuncaklarla doluymuş.

Çocuk, bir gece yatağına girdiğinde ertesi günün doğum günü olduğunu düşünüp alacağı hediyelerin hayalini kurmaya başlamış. "Kimbilir babam bana ne güzel oyuncaklar alacak," diye düşünerek uykuya dalmış.

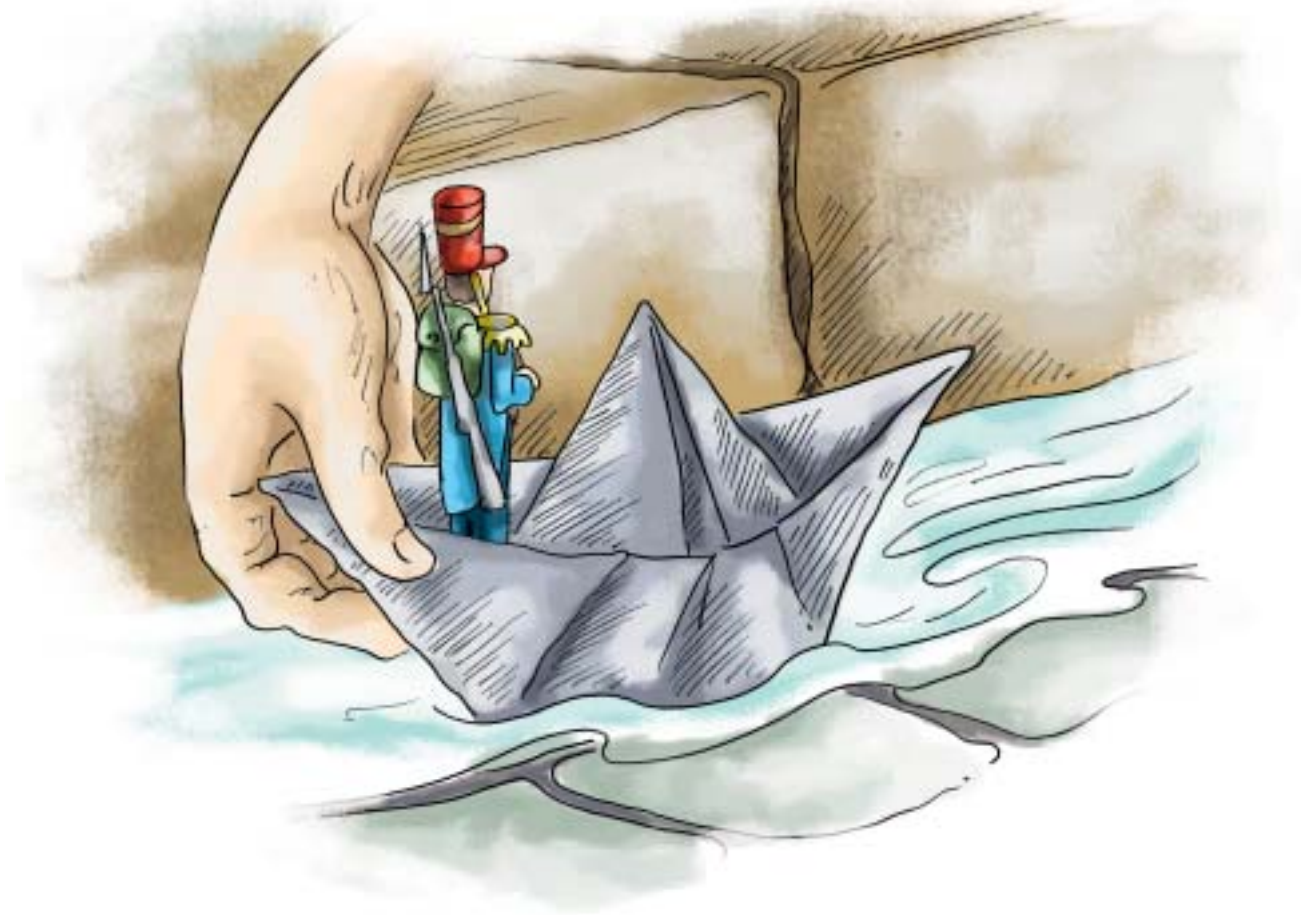
Ertesi gün babası eve geldiğinde çocuk hemen babasının yanına koşmuş. Babasının kucağında kocaman bir hediye paketi durmaktaymış. Babası oğlunun yanaklarını öpüp hediyesini vermiş. Çocuk mutlulukla odasına koşup hediyesini açmaya başlamış.

Paketi açtığında gözlerine inanamamış. Karşısında uzun zamandır istediğı kurşun askerler durmaktaymış. Çocuk neşe içerisinde kurşun askerlerini oyuncak kalesinin üzerine dizmeye başlamış. Kutudaki son kurşun askeri de çıkartmış.

Tam kaleye koyacakken kurşun askerin bir bacağı olmadığını farkına varmış. Çocuk, "Bir bacağı olmayan askeri ben ne yapayım?," diye söylenerek kaleye koymaktan vazgeçip masanın üzerine bırakmış.

Kurşun Asker arkadaşlarından ayrı kaldığına çok üzölmüş.

Üzüntülü bir şekilde beklerken arkadan bir kızın sesini işitmiş.

- Neden üzüntülüsün?

Kurşun Asker geriye döndüğünde çok güzel, oyuncak bir Balerin Kız'ın kendisine gülümseyerek baktığını görmüş. Balerin Kız o kadar güzelmiş ki Kurşun Asker bir anda ona aşık olmuş.

- Hiiiiç, arkadaşlarımdan ayrı yere konduğum için üzülüyordum ama artık buna üzülmiyorum, demiş.

Balerin Kız neden üzülmediğini sorunca Kurşun Asker ona aşık olduğunu artık hep onun yanında kalmak istediğini söylemiş. Balerin Kız da Kurşun Asker'e aşık olmuş. Balerin Kız Kurşun Asker'in bir bacağı olmadığını farkına varmış ve ona neden bir bacağı olmadığını sormuş.

Kurşun Asker:

- Hepimizi ihtiyar bir oyuncakçı yaptı.

Beni yapacağı sırada elinde kalan kurşun bir bacağıma yetmedi.

Ben de böyle tek bacaklı oldum, diyerek başından geçenleri anlatmış. Balerin Kız, buna üzülmemesi gerektiğini, herkesin birtakım eksikliklerinin olabileceğini, onu bu haliyle de sevdiğini söylemiş. Bunları duymak Kurşun Asker'i daha çok mutlu etmiş.

Balerin Kızı o odada bulunan bir oyuncak daha seviyormuş. Bu oyuncak oldukça kötü kalpliymiş. Odadaki tüm oyuncaklar ondan korkarlarmış. Kurşun Asker'in Balerin Kız'a aşık olduğunu gören kötü kalpli oyuncak palyaço, Kurşun Asker'i ortadan kaldırmaya karar vermiş.

Çocuğun odayı terkettiği bir sırada palyaço, Kurşun Asker'i kolundan tuttuğu gibi açık duran camdan dışarıya atıvermiş. Kurşun Asker hızla aşağıya düşmüş. Düşerken tek duyduğu, kötü kalpli palyaçonun kahkahası ve sevgilisinin çığlığıymış.

Odadaki her oyuncak, Kurşun Asker'in durumuna çok üzölmüşler. Ancak palyaçodan korktukları için birşey söyleyememişler.

Bu sırada yere düşen Kurşun Asker'i, orada oynamakta olan çocuklar bulmuşlar. Onunla bir süre oynamışlar. Sonra canları sıkılmış. Ne yapalım bu kurşun askerle diye düşünmüşler.

Çocuklardan biri; "Oyuncak bir gemi yapıp içine koyalım.

Sonra da sokaktan akan suyun içine koyar yüzdürürüz., demiş. Bu öneriyi kabul etmişler.

Hemen kâğıttan bir gemi yapıp Kurşun Asker'i de içeri- sine koyup akan suyun üzerine koymuşlar. Kağıt gemi suyun hızıyla hızlanmış. Çocuklar en sonunda gemiyle kurşun askerin peşini bırakıp kendi oyunlarına dönmüşler. Kâğıt gemi suyun üzerinde yüzerken bir kuyuya düşüvermiş.

Kurşun Asker karanlık kuyuda ilerlerken bile, Balerin Kızı düşünüyormuş.

"Şimdi kimbilir o ne yapıyordur?., diye düşünüyormuş. So- nunda kâğıttan gemi kuyunun sonundaki şelaleden "cup., diye denize düşüvermiş. Kurşun Asker ağır olduğundan dolayı hız- la denizin dibine iniyormuş.

Birden bire kendisini karanlık bir yerde buluvermiş. Kur- şun Asker'i meğerse iri bir balık yutmuş. Şimdi o, balığın mi- desindeymiş.

"Herhalde bir daha Balerin Kızı göremeyeceğim., diye üzölmeye başlamış.

Balık, midesinde Kurşun Asker olduğu halde yüzmeye devam ederken kendisini balıkçıların ağında buluvermiş.

Balıkçılar ağları çekip, tuttıkları balıkları kasalara doldurup satmak için kente geri dönmüşler. Az sonra balık, tezgâhta kendisini alacak müşteriye bekliyormuş.

Tesadüf bu ya, balığı satın alan müşteri, kurşun askerlerin sahibi olan çocuğun babasıymış. Adam balığı eve getirip karısına güzel bir yemek yapması için vermiş. Akşam yemeğinde sofraya kurulup balık getirildiğinde içinden çıkan Kurşun Asker hepsini şaşırtmış. Anne:

- Oğlum bak kaybettiğin Kurşun Asker'in geri geldi, onu al yerine koy, demiş.

Çocuk tekrar Kurşun Asker'i alıp odasına götürmüş. Ancak Kurşun Asker'i hiç sevmiyormuş.

Onu ne yapacağına karar verememiş. Bu arada yanmakta olan şöminenin çirtitlerini işitmiş.

Gözlerinden kötü bir gülümseme belirmiş. Kurşun Asker'i kaldırıp şöminenin içerisine atmış.

Kurşun Asker odunların arasına düşüp ateşte erimeye başlamış. Olanları Balerin Kız masanın üzerinde göz yaşları içerisinde izliyormuş. Kötü kalpli palyaço ise bulunduğu yerden kıs kıs gülüp artık Kurşun Asker'den ebediyen kurtulduğunu düşünüyormuş.

İşte tam bu sırada bir mucize gerçekleşip, odanın penceresi açılmış ve güçlü bir rüzgar odadan içeriye girmiş.

Balerin Kızı da sevgilisi Kurşun Asker'in yanına şömine-
nin içine uçurmuş.

Kurşun Asker erimekte iken sevgilisinin de yanında oldu-
ğunu görüp bulunduğu duruma hiç üzülmemiş.

Ertesi sabah şömineyi temizleyen evin hanımının, küllerin
arasında bir şey dikkatini çekmiş. Bu, küllerin arasında pırl
pırl parlayan kırmızı bir kalpmiş.

Artık sonsuza kadar Kurşun Asker ve Balerin Kız hiç ayrıl-
mayacakmış.

Parmak Kız

vvel zaman içinde, küçük bir kulübede yaşayan yoksul bir karı koca varmış. Bu ailenin yoksul olmalarından bir şikayetleri yokmuş. Ama onları üzen tek şey sevgiyle büyütecekleri bir çocuklarının olmamasıymış.

Artık ne pahasına olursa olsun bir çocuk sahibi olmaya karar vermişler. Bunun için yakınlarda yaşayan ihtiyar büyücüye gitmişler. Büyücü onlara sihirli bir çiçek tohumu vererek bir saksıya ekmelerini ve büyümesini beklemelerini istemiş. Merak içerisinde eve koşup tohumu bir saksıya ekmişler ve heyecanla çiçeğin büyümesini beklemişler.

Bir süre sonra çiçeğin ilk yaprakları toprağın üzerinde belirmiş. Karı koca bu çiçekle nasıl çocuk sahibi olacaklarını merakla bekliyorlarmış. Gün geçtikçe çiçek büyümüş ve üzerinde bir tomurcuk oluşmuş. Meraklı gözlerle onu izleyen karı kocanın, tomurcuğun açmasıyla şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalmış. Tomurcuğun ortasında minicik bir kız oturuyormuş.

Şaşkınlıkları geçtikten sonra bu parmak büyüklüğündeki kızı almışlar, bir kıza bir kendilerine bakmışlar. Şaşkınlıkları geçince kadın kocasına:

- Bu çocuğun boyu biraz küçük değil mi? Diye sormuş.

Kocası:

- Haklısın, biraz ufak tefek ama olsun bunca yıl sonra bir çocuğumuz oldu, baksana ne kadar sevimli. Onun adını Parmak Kız koyalım, demiş.

Parmak Kız'a, gece uyuyabilmesi için ceviz kabuğundan bir yatak hazırlamışlar. Üzerinde yorgan olarak çiçekten bir yaprak kopartıp sermişler. Parmak Kız'ı yatağına yatırıp uyumasını izlemişler. Uyuduktan sonra yavaşça odadan çıkıp kapıyı kapatmışlar.

Parmak Kız uyuduktan sonra açık duran pencereden bir çift meraklı göz içeriye bakmaya başlamış. Bu gözler, dere kenarında "vırrak vırrak," diye öten çirkin mi çirkin kurbağaya aitmiş. Kurbağa odanın içerisindeki minik ceviz kabuğunda yatan Parmak Kız'ı görünce kendi kendine:

- Şu yatan kk kıza da bak hele, tam da oğluma eş olacak bir kız. Onu buradan kaçırayımda oğlumla evlendireyim, demiş.

Kurbağa, Parmak Kızın yattığı ceviz kabuğundan yatağı sırtladığı gibi odadan çıkarıp gle götürmüş. Kızı suyun üzerinde yüzmekte olan bir yaprağa bırakmış.

Sabah olduğunda, Parmak Kız gözlerini aralamıŐ, çevresine bakınmaya başlamış. Yattığı odada olmadığını fark etmiş. Annemle babam neredeler diye ağlamaya başlamış. Ağladığı sırada yanibaşında duran ve kendisine sırttan kurbağa dikkatini çekmiş. Bu kurbağa, kendisini kaçıran kurbağanın ođluymuŐ. Genç kurbağa, Parmak Kız'a:

- Artık benim elimdesin, seninle evleneceğim. Sakın benden kaçabileceğini düŐünme, seni hiçbir yere bırakmayacağım, demiş.

Parmak Kız, gülerek uzaklaŐan kurbağanın ardından bakarak:

- Ne olursun beni bırak, annemle babam beni çok merak etmiŐtir. Onların yanına dönmeliyim, diye bağırmış.

Ancak kurbağa onu duymamış bile. Olanları uzaktan gören ve Parmak Kız'ın haline acıyan kırmızı balık, Parmak Kız'a yardımcı olmaya karar vermiş. Kırmızı balık, hemen Parmak Kız'ın yanına yüzerek üzerinde bulunduğu yaprağın bir ucundan tuttuğu gibi çekmeye başlamış. Parmak Kız,

kendisini kurbağadan kurtardığı için kırmızı balığa teşekkür etmiş. Bu sırada Parmak Kız kendisini mayıs böceğinin kolları arasında gökyüzüne yükselirken bulmuş. Mayıs böceği, Parmak Kız'ı ağaçların üzerinden uurup ormanın içerisindeki bir çiçeğin üzerine bırakmış. Parmak Kız'a:

- Burada güvendesin, kimse seni burada rahatsız edemez, demiş ve uçarak oradan uzaklaşmış.

Parmak Kız, artık ormanda çiçeklerin, böceklerin ve orman hayvanlarının arasında yaşamaya başlamış. Ormandaki bütün canlılar, Parmak Kız'a yardımcı oluyorlarmış.

Günler bu şekilde geçmiş, yaz bitmiş, kışın soğuğu kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamış. Derken, kar yağmaya başlamış. Parmak Kız, ormanda bir yandan yürüyor bir yandan da ısınabileceği bir yer arıyormuş. Ağaçların arasından yürürken bir ses işitmiş.

- Küçük kız, nereye gidiyorsun?

Bu ses, sevimli fareye aitmiş. Parmak Kız kendisine gülümseyen fareciğin yanına gidip selâm vermiş, kendisini tanıtmış ve fareciğe başından geçenleri anlatmış. Parmak Kız'ın haline acıyan farecik:

- Başından geçenlere çok üzüldüm istersen bundan sonra benimle birlikte yaşayabilirsin. Ev işlerinde de bana yardımcı olursun, demiş.

Parmak Kız, fareciğin bu önerisini sevinç içerisinde kabul etmiş. Kışı fareciğin yanında geçireceği için seviniyormuş.

Parmak Kız, günlerini fareciğin yanında geçirmeye başlamış. Bir gün farecik eve gelmiş ve Parmak Kız'a akşam yemeğine konukları olduğunu söylemiş. Konukları ise bay köstebekmiş. Bay köstebek, yerin altında yaşar bu yüzden gözleri de pek iyi görmezmiş.

Akşam olunca, bay köstebek çıkagelmiş. Birlikte yemek yemişler. Bay köstebek, Parmak Kız'dan hoşlanmış. Onu yuvasına götürmeye karar vermiş. Parmak Kız'a:

- Benimle gelip yuvamı görmek ister misin? Diye sormuş. Bay köstebeğin yerin altında nasıl yaşadığını merak eden Parmak Kız bu öneriyi kabul etmiş.

Bay köstebeğin niyeti ise Parmak Kız ile evlenmekmiş. Köstebekle birlikte yuvasına giden Parmak Kız köstebeğin toprak kazmak için uzaklaşmasını fırsat bilip, köstebeğin evini gezmeye başlamış.

Bir köşecikte yatan kuşun sesini işitip, kuşun olduğu yere doğru ilerlemiş.

Yerde yarı baygın yatan kuşu görmüş. Kuşun son derece yorgun ve halsiz olduğu dikkatini çekmiş. Kuşa yanında bulunan ekmeği yedirmiş ve bir bardak su vermiş. Karnı doyan kuş kendine gelmiş. Parmak Kıza,

- Sağol kendime geldim. Az daha susuzluktan ölüyordum. İyiliğinin karşılığında ben de sana yardım etmek istiyorum. Yapmamı istediğin bir şey var mı? Diye sormuş.

Parmak Kız da:

- Beni buralardan uzaklara götürürsen bana yardım etmiş olursun, demiş.

Kuş, Parmak Kız'ın bu isteğini kabul etmiş. Parmak Kız'ı sırtına aldığı gibi birbirinden güzel çiçeklerin açtığı, çiçek ülkesine götürmüştü. Parmak Kız'ı sırtından indirip "Ben yuvama dönmeliyim, sen de etrafı gez. Ne kadar güzel bir yer olduğunun farkına var," demiş.

Parmak Kız çiçeklerin arasında gezerken çiçeklerden biri yapraklarını açmış ve yaprakların arasından sevimli mi sevimli aynı Parmak Kız'ın boyunda bir prens belirlemiştir.

Prens, Parmak Kız'a gülümseyerek "Hoşgeldin!," demiş.

Parmak Kız, prensin selamını aldıktan sonra,

- Teşekkür ederim, ne kadar güzel bir ülkeniz var. Burada mutlu olacağıma inanıyorum, demiş.

Prens, Parmak Kız'a:

- Gerçekten burası çok güzel bir ülkedir. Ama ben burada uzun zamandır yalnızım. İstersen benimle birlikte burada yaşayabilirsin. Ömür boyu mutlu oluruz, demiş. Parmak Kız, prensin teklifini kabul etmiş.

Bu sırada Parmak Kız'ın annesi ile babası onun birden bire kaybolmasına o kadar üzölmüşler ki, her gün ağlamaktaymışlar. Parmak Kız da onların üzüntölü olduklarını düşünüp, ilk fırsatta yanlarına gitmiş. Annesi ve babası onu karşılarında görünce çok sevinmişler.

Parmak Kız ailesine başından geçen bütün olayları anlatmış.

Çiçek ülkesindeki prensle evlendiğini ve çok mutlu olduğunu söylemiş. Annesi ve babası, kızlarının yaşadığına ve mutlu olduğuna çok sevinmişler. Çiçek ülkesine doğru yola çıkan kızlarının arkasından el sallamışlar.

Parmak Kız ve prens bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

Çizmeli Kedi

ok eskiden uzak diyarların birinde ihtiyar bir değirmenci yaşarmış. Bu değirmencinin üç tane oğlu varmış.

Günlerden bir gün değirmenci ölmüş. Miras olarak da geride bir değirmen, ihtiyar bir eşek bir de kedi bırakmış.

En büyük oğlu değirmeni, ortanca oğlu eşiği, en küçük oğlu da kediyi almışlar. En küçük oğlu bu paylaşımından hiç memnun kalmamış. Bir kediyle ne yapacağını düşünüyormuş. Ama, kedi bildiği kedilerden değilmiş. Oldukça zekiymiş. Kediyi alıp yola koyulmuş. Yolda kedi dile gelip sahibine:

- Benimle ne yapacağını düşünüyorsun değil mi? Eğer söylediklerimi yaparsan seni zengin ederim, demiş. İsteklerini sıralamış.

- Bana hemen bir çift çizme, bir torba, biraz da havuç bul, diyerek çocuğu yollamış. Kendisi de bir ağacın altında uyumaya başlamış.

Az sonra çocuk kedinin istediklerini getirmiş. Kedinin bunlarla ne yapacağını merak ediyormuş. Kedi çocuğun getirdiği çizmeleri ayağına geçirmiş. Torba ile havucu yanına alıp çalıların arasına saklanmış. Havucun kokusunu alan bir tavşan çalılıklara doğru yaklaşmış.

Kedi bu fırsattan yararlanıp hop diye atlayarak tavşanı yakalamış ve torbasına atmış. Sonra çocuğa:

- Beni burada bekle, demiş.

Torbayı sırtına attığı gibi sarayın yolunu tutmuş. Sarayın kapısına varınca nöbetçilerden izin isteyip kralla görüşmek istediğini söylemiş. Kral ise bir kedi benimle ne görüşmek ister, diye merak edip, kediyi huzuruna çağırmış. Kralın huzuruna gelen kedi torbayı alıp önüne bırakarak:

- Kralım bu size Karaba Kontu'nun hediyesidir, diyerek tavşanı krala vermiş.

Kral, Karaba Kontu'nu hiç duymamış ama bir kontu tanımamazlık edemezmiş. "Kontuna hediyesi için teşekkür ettiğimi söyle", diyerek kediyi uğurlamış.

Kedi boş torbayla saraydan çıktıktan sonra çocuğun yanına varmış. "Bu sefer senden biraz buğday bulmanı istiyorum", diyerek yine ağacın altında uyumaya başlamış.

Kedinin isteğine yine bir anlam veremeyen çocuk buğday bulmak için uzaklaşmış.

Az sonra elinde bir miktar buğdayla geri dönmüş. Kedi gerinerek buğdayları almış, yine çalılının arasına saklanmış.

Elindeki buğdayları çalının dibine serpiştirmiş. O sırada

oradan geçmekte olan bir keklik buğdayları görüp aşağı inmiş. Kediden habersiz yemeye başlamış. Kedi ansızın kekliğin üzerine atılıp yakaladığı gibi torbasına atmış. Çocuğa, "Beni burada bekle,," diyerek yine sarayın yolunu tutmuş. Kralın huzuruna varıp, "Efendim, size Karaba Kontu'ndan, yeni bir hediye getirdim,," demiş. Kral kediye "Kontuna teşekkürlerimi ilet,," diyerek saraydan uğurlamış.

Kedi bu şekilde saraya sürekli gidip, krala yakaladığı hediyeleri götürüyormuş. Her seferinde de "Karaba Kontu'nun hediyesini getirdim,," diyormuş.

Günlerden bir gün kral kızıyla birlikte gezintiye çıkmaya karar vermiş. Bunu duyan kedi hemen çocuğun yanına koşarak, "Kral gezintiye çıkmış, buraya doğru geliyormuş. Dediklerimi yaparsan, zengin olursun. Hemen ırmağa gir yüzmeye başla,," demiş. Yine kedinin isteğine bir anlam veremeyen çocuk, ırmağa girip yüzmeye başlamış. Bu sırada oraya yaklaşmakta olan kralın yanına koşan kedi:

- İmdat! Yetişin! Karaba Kontu boğuluyor, diye bağırmış.

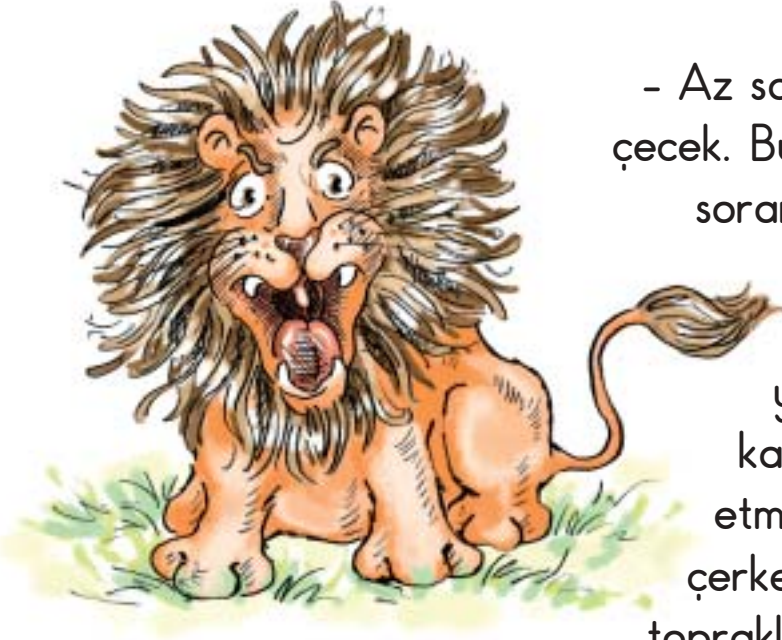
Kediyi tanıyan kral adamlarını göndertip, çocuğu ırmaktan çıkartmışlar. Bu sırada Çizmeli Kedi krala yaklaşıp:

- Efendim az önce hırsızlar efendimin boğulmakta olduğunu görüp kurtaracakları yerde, elbiselerini alıp kaçtılar. Bu yüzden yanınıza gelemez. Kendisine ödünç elbise verirsiniz sizinle tanışmak şerefine erişebilir.

Oysa kedi sahibinin elbiselerini, çok eski oldukları için saklamış ve bu oyunu oynamıştı.

Kral adamlarına, Karaba Kontu'na en güzel giysileri vermelerini emretmiş. Muhafızların getirdiği elbiseyi giyen çocuk gerçek bir konta benzemiş. Kralın kızı yeni giysiler içerisinde gördüğü çocuğu çok beğenmiş. Birbirlerini selamlamışlar. Çocuk "Ne kadar güzel bir kız," diye düşünmüş. Bu sırada kedi yol boyu koşarak gördüğü çiftçilere:

- Az sonra kral buradan geçecek. Bu topraklar kimin diye sorarsa, Karaba Kontu'nundur diyeceksiniz. Aksi taktirde tarlalarınızı yakarım. Kediden korkan çiftçiler çaresiz kabul etmişler. Kral oradan geçerken çalışan çiftçilere "Bu topraklar kimin?," diye sormuş.

Çiftçiler hep bir ağızdan:

- Karaba Kontu'nun demişler. Yol boyu bütün çiftçilerden aynı cevabı alan kral, Karaba Kontu zannetiği çocuğa dönerek "Ne kadar geniş topraklarınız var?," demiş. Çocuk da öğrenerek:

- Evet efendim, bu topraklar bana babamdan kaldı, demiş. En sonunda yol üzerinde büyük bir şato görünmüş. Bu şatoda bir dev yaşıyormuş. Çizmeli Kedi yine herkesten önce şatoya gitmiş, nöbetçileri atlatıp şatoya girmiş. Dev'in yanına yaklaşmış:

- Ben Çizmeli Kedi'yim. Siz ise işe yaramaz bir devsiniz, demiş. Dev yüksek sesle gülmüş :

- Sen öyle zannet. Ben istediğim kılığa girerim, sen bunu yapamazsın demiş. Çizmeli Kedi bunu fırsat bilerek deve:

- Hadi canım bir arslan ol da göreyim, demiş. Dev bunun üzerine hemen bir arslana dönüşmüş. Karşısında kocaman bir arslan gören Çizmeli Kedi çok korkmuş hemen direğe tırmanmış.

Arslan kılığındaki dev:

- Korkma sana zarar vermeyeceğim, diyerek eski haline dönmüş.

Bunun üzerine kedi gülerek, o da bir şey mi küçük bir şey ol da göreyim demiş. Arslan kedinin bu isteğine uyup sevimli bir fare haline dönüşüvermiş. Bunu fırsat bilen Çizmeli Kedi, fareyi yakaladığı gibi yutuvermiş. Sonra odadan çıkıp saray çalışanlarına:

- Efendiniz olan devî yedim, bundan sonra buraya gelecek olanlara şatonun Karaba Kontu'na ait olduğunu söyleyeceksiniz yoksa sizi de yerim, diyerek korkutmuş. Saray çalışanları devî göremeyince Çizmeli Kedi'nin doğru söylediğine inanmışlar. Bu sırada şatoya varan kral içeridekilere "Bu şato kimin?," diye sorunca herkesten "Karaba Kontu'nundur," cevabını almış. Hep beraber şatoda bir ziyafet çekmişler.

Ertesi gün Karaba Kontu, kraldan kızını istemiş. Kral ise daha zengin bir Kont bulamayacağını düşünerek, bu isteği kabul etmiş. Düğün yapılmış ve devî şatosunda yaşamaya başlamışlar.

Çocuk babasından kalan en iyi mirasa kendisinin sahip olduğunu düşünüyormuş. Sahip olduğu şey, dünyanın en zeki ve en yetenekli kedisiymiş.

Yüzyıl Uyuyan Güznel

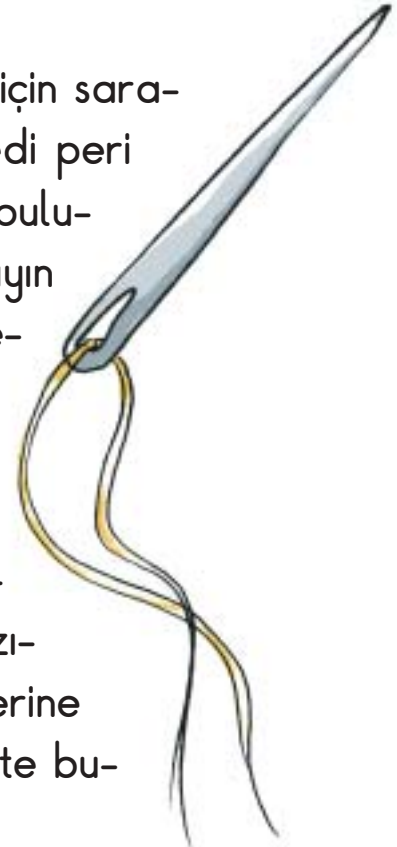

vvvel zaman içinde ülkenin birinde bir kral ve bir kraliçe yaşarmış. Bu kral ve kraliçenin dünyada tek bir dertleri varmış. Bir çocuklarının olmaması ikisini o kadar üzüyormuş ki, sarayın bütün büyücüleri buna bir çare bulmak için uğraşıyorlarmış ama boşunaymış.

Yıllar birbirini kovalamış, kralla kraliçenin yalnızlığı gündün güne artıyormuş. Onların bu halini gören iyilik perileri onlara bir çocuk armağan etmeyi kararlaştırmışlar. Derken kralın bir kızı olmuş. Bu duruma ikiside o kadar sevinmişler ki mutluluktan neredeyse uçacaklarmış. Bir yıl sonra kızlarının yaş günü gelip çatmış. Kral büyük bir yaşgünü kutlaması yapmaya karar vermiş. İyilik perilerini de davet etmeyi unutmamış.

Yedi tane iyilik perisi davete katılmak için saraya gelmiş. Yenilmiş, içilmiş. Daha sonra yedi peri krala, küçük kızları için yedi tane dilekte bulunacaklarını söylemişler. Tam bu sırada sarayın büyük kapısı açılmış, içeriye simsiyah elbiseler içinde yaşlı ve çirkin bir kadın girmiş. İki büklüm, sopasına dayanarak kralın yanına gelmiş, "Yaşgününe neden çağırılmadığımı merak ediyorum, bakıyorum perilerle oldukça eğleniyorsunuz. Benim de küçük kızınız için bir dileğim olacak," demiş. Bunun üzerine perilerden birisi yaşlı kadının kötü bir dilekte bu-

lunacađını dūřūnerek dileđini yařlı kadından sonra sūylemeye karar vermiř.

Periler dileklerini sūylemeye bařlamıřlar. Birinci peri; kūçük prensesin çok gūzel olmasını, ikinci peri; çok iyi yūrekli olmasını, ūūncū peri; çok yetenekli, olmasını, dōrdūncū peri; çok iyi dansetmesini, beřinci peri; çok gūzel sesinin olmasını, altıncı peri de; çok gūzel řarkı sūylemesini dilemiřler. Bu dileklerden sonra yařlı cadı kūçük kıza yaklařıp, "Sen būyūyūp gūzel bir kız olduđunda, eline iđne batacak ve ūleceksin," demiř.

Bu dilek saraydakileri dehřete dūřūrmūř. Kral adamlarına hemen emir vererek yařlı cadıyı saraydan attırmıř. Yařlı cadı gittikten sonra yedinci peri ortaya çıkararak "Ūzūlmeyin, daha ben dileđimi sūylemedim. Kızınız eline iđne battıđı zaman ūlmeyecek. Sadece yūzyıl sūrecek bir uykuya dalacak. Yūzyılın sonunda yakıřıklı bir prens kızınızı uykusundan uyanıracak," demiř. Daha sonra peri sihirli deđneđini saraydaki hizmetçilere dokundurarak onların da yūzyıl uyuyup prensesleri ile birlikte uyanmasını, dilemiř. Yalnız kral ve kraliçe uyanık kalacakmıř.

Aradan yıllar geçmiř. Kūçük prenses būyūmūř çok gūzel bir kız olmuř. Babası yařlı cadının dileđini hiç unutmadiđından sarayda en ufak bir iđne dahi bulundurmazmıř. Būylelikle kızını koruyabileceđini dūřūnūyormuř. Gūnlerden bir gūn gūzel prenses, kır gezintisine çıkmıř. Gezmiř, eđlenmiř, saraya geri dōneceđi sırada bir ev gūrmūř. İçinde kimin yařadıđını merak edip, kulūbenin kapısını çalmıř.

Kapıyı açan çok sevimli bir ihtiyar kadınmış.

"Hoşgeldin güzel prensesim," diyerek onu karşılamış. İçeri geçip oturmuşlar. Prenses bu küçük ve şirin evi çok sevmiş. Her taraf birbirinden güzel işlemlerle doluymuş. Sevimli ihtiyar, küçük prensesin yanına oturup bir yandan işleme yapmış bir yandan da prensesle sohbet etmiş. Prenses laf arasında ihtiyar kadına elindeki ne olduğunu sormuş. İhtiyar kadın:

- Ben eliş yapıyorum. Bu iğne ve iplik benim ekmek tekmem, demiş.

İhtiyar kadının yaptığı el işi prensesin ilgisini çekmiş. "Lütfen müsaade eder misiniz biraz da ben yapayım," demiş. İhtiyar kadın elindeki iğne ve ipliği prensese uzatmış. Hayatında daha önce iğne görmeyen prenses, iğneyi eline alırmaz, iğne eline batmış.

Yıllar önce yaşlı cadının söylediği büyü böylelikle gerçekleşmiş. Prenses oracıkta uykuya dalmış. Hemen prensesi alıp saraya götürmüşler. Kızlarının uyduğunu görüp yaşlı cadının dileğini hatırlayan kral çok üzümüş.

Günlerce yas tutmuşlar. Prensesi bir yatağa yatırıp, saraydan ayrılmışlar. Yıllar birbirini kovalamış. Sarayın her tarafını sarmaşıklar ve çalılar kaplamış. Aradan tam yüzyıl geçtikten sonra bir gün yakınlardaki bir ülkenin prensi oradan geçiyormuş. Uzakta çalılıklar ve sarmaşıklar arasındaki

eski şato dikkatini çekmiş. Adamlarına "Bu şatoda kim yaşıyor acaba?," diye sormuş. Hiçbirisi buna cevap verememiş. Bir süre daha yol almışlar.

Yüzyıl önce prensesin uyuya kaldığı ihtiyar kadının kulü-

besine varmışlar. Kapıyı çalmışlar.

Kapıyı uzun yıllar önce ölen ihtiyar kadının torunu açmış. Artık o da yaşlı bir kadıymış. Genç prens:

- İyi günler dilerim sayın bayan. Siz epeydir burada oturuyorsunuz herhalde. Az ilerdeki şatonun kime ait olduğunu bana söyleyebilir misiniz? Diye sormuş.

İşlemeci kadın, ninesinden öğrendiği bütün hikayeyi anlatmış. Bunun üzerine genç prens uyan prensesi, uyandıracak olanın kendisi olabileceğini düşünmüş. Hemen oradan ayrılıp şatoya yaklaşmışlar. Şatonun bahçesi çalılıklarla kaplı olduğu için ilerlemek imkansızmış.

Prens alıklara
seslenmiş;

- Yol verin geçeyim, prensesime kavuşayım. Ona hayat vereyim.

Bunun üzerine alıklar açılmış, yol vermiş. Prens geçtikten sonra tekrar kapanmaya başlamışlar. Prens bahçede yolunu şaşırmış. Nereden gideceğini bilemiyormuş. Bu sırada omzuna konan bir serçe ona kılavuzluk etmiş. Prens sarayın avlusuna çıkmış. Bir de bakmış ki, şatodaki herkes uykudaymış. Herkes işinin başında uyuya kalmış. Prens saraya girip odaları bir bir aramış.

En sonunda kapalı duran altın bir kapı görmüş ve "Olsa olsa prensesim bu odadadır," diye içinden geçirmiş. Kapıyı açmış odanın ortasında duran yatağın üzerindeki prensesin güzelliği ile büyülenmiş. Yavaşça prensesin yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurmuş. Bunun üzerine prenses gözlerini aralamış. Karşısında yüzyıldır beklediği prensini görmüş. Büyünün bozulduğunu anlamış. Prense:

- Yaşlı cadının büyüünü bozup beni kurtardınız. Size hayatımı borçluyum. Ne isterseniz yaparım, demiş.

Prens:

- Tek dileğim sizinle evlenmek, demiş.

Prenses, prensin bu dileğini kabul etmiş. Evlenmişler. Üç gün üç gece düğün yapılmış.

Artık şatoda eski uykulu günlerden eser kalmamış. Mutluluk şatoya yeniden geri gelmiş.

Püsküllü Prens

vvel zaman içinde bir kral ve bir kraliçe varmış. Bunların bir erkek çocuğu dünyaya gelmiş. Bu çocuk o kadar çirkinmiş ki kraliçe onu görmek bile istemiyormuş. Bir gün perilerin kraliçesine gidip ondan çocuğunun daha güzel olması için yardım etmesini istemiş. Peri:

- Çocuğunun güzelleşmesi için yapabileceğim bir şey yok. Yalnız çocuğun çok akıllı olacak. Akıl güzellikten daha önemlidir, unutmayınız, demiş. Kraliçe:

- Hiç olmazsa birazcık güzelleşsin, demiş.

Bunun üzerine periler bildikleri bütün büyüleri yapmalarına karşın bir sonuç alamamışlar. Küçük prenste en ufak bir değişiklik olmamış. Periler kraliçesi, küçük prensin annesine:

- Oğlunuz bizde bile bulunmayan özelliklere sahip. Kimi severse, o kimse çok akıllı olur, demiş.

Çocuk büyüdükçe çirkinliği daha da artmış. Onu görenler başını çevirip görmezden geliyorlarmış. Ancak konuşmasını dinlemeye kimse doyamıyormuş. Bilmediği hiçbir şey yokmuş. Alnına dökülen püskül gibi saçları varmış. Bunun için ona Püsküllü Prens adını takmışlar.

Komşu ülkede ise Püsküllü Prens'le aynı zamanda bir kız çocuğu doğmuş. Bu kız o kadar güzelmiş ki annesi ile babası kızlarının güzelliği ile övünüp dururlarmış. Onların bu halini gören periler kraliçesi kızın annesinin yanına gidip:

- Övünmekte haklısınız kraliçem. Kızınız büyüdükçe daha da güzelleşecek. Ama akı azalacak demiş.

Bunu duyan kraliçe:

- Kızımın akıllı bir kız olmasını da istiyorum. Bana yardım ediniz, demiş. periler hep birlikte uğraşmışlar ama bir sonuç alamamışlar. Kraliçenin yanına gidip:

- Kızınızın daha akıllı olabilmesi için yapabileceğimiz bir şey yok ama onda bir özellik var ki, kimse sahip değil. Kızınız kimi severse o sevdiği kişi çirkinse güzelleşir, demişler.

Ertesi yıl kraliçenin bir kızı daha olmuş. Büyük kızı ne kadar güzelse küçük kızı da o kadar çirkinmiş. Buna üzülen kraliçenin yanına periler kraliçesi gelmiş.

- Üzülmeyin kraliçem, kızınız çirkin ama çok akıllı olacak. Unutmayın güzel olup akılsız olmaktan, çirkin olup akıllı olmak daha iyidir, demiş.

Yıllar geçtikçe kızlar büyüyormuş. Güzel olanın güzelliği artarken, akli azalıyormuş. Çirkin olanın ise gittikçe akli artıyormuş.

Güzel prensesi bir gören bir daha görmek istiyormuş. Ama konuşmaya başlayınca herkes bir bahane uydurup kaçıyormuş. Güzel prenses iki lafı bir araya getirip konuşamıyormuş.

Çirkin prensesi ise bir gören bir daha görmek istemiyormuş. Ama konuşması o kadar güzelmiş ki, dinleyenler bırakıp gitmek istemiyorlarmış.

Güzel prenses akıllı olmadığı için çok üzülüyor "Keşke kardeşimin aklının birazıyla güzelliğimin yarısını değiştirebilsem," diye düşünüyormuş.

Günlerden bir gün ormanın yolunu tutan güzel prenses bir ağacın altına oturup ne olacak benim halim, diye düşünmeye başlamış.

O sırada ilerden birisinin geldiğini görmüş. Gelenin oldukça çirkin olduğunu görüp başını çevirmiş, yüzüne bakmak istememiş. Üstü başı da oldukça iyi giyimliymiş. Soylu birisi olduğu belli oluyormuş. Bu genç adam Püsküllü Prens'miş.

Püsküllü Prens ağacın altında oturan güzel kızın komşu ülkenin genç prensesi olduğunu anlamış. Onun güzelliği dilden dile anlatılmış. Püsküllü Prens de görmeden ona aşık olmuş. Aşık olduğu kızın şimdi karşısında durmasını çok sevindirmiş. Kıza yaklaşır:

- Prensesim, neden üzgün görünüyorsunuz? Güzelsiniz, evleriniz, şatolarınız, hizmetçileriniz var. Siz ise bu kuytu ormanda oturmaktasınız, demiş.

Güzel prenses, Püsküllü Prens'e cevap verememiş çünkü doğru dürüst konuşamıyormuş bile. Püsküllü Prens konuşmaya devam etmiş.

- Üzülmenize gerek yok. Çünkü güzelsiniz. Güzel olmayanlar ancak mutsuz olabilir demiş. Bunun üzerine prenses konuşabilmiş.

- Siz çirkin olmaktan yakınıyorsunuz, ben ise akılsız olmaktan. Keşke çirkin olsaydım da aklım bol olsaydı diyerek dert yanmış. Püsküllü Prens:

- Yani güzelliğinizi akıl ile taçlandırmak istiyorsunuz?

- Evet, demiş güzel prenses.

Püsküllü Prens:

- Eğer isterseniz ben size yardımcı olabilirim, daha akıllı olmanızı sağlarım, diyince güzel prenses sormuş:

- Gerçekten bu mümkün mü?
- Neden olmasın, ancak bunun için benimle evlenmeniz gerekiyor, demiş Püsküllü Prens.

Güzel prenses şaşırmış:

- Sizinle evlenmek mi?

Güzel prenses, Püsküllü Prens'in bu önerisi karşısında ne cevap vereceğini bilememiş. İçinden "Böyle çirkin bir adamla evlenmektense ömür boyu aptal kalmak daha iyidir," diye geçiriyormuş ama akıllı bir insan olmayı da çok istiyormuş. Güzel prensesin kararsız kaldığını gören Püsküllü Prens:

- Sizden hemen cevap vermenizi istemiyorum. Bir yıl düşünün, tam bir yıl sonra aynı yere gelin ve cevabınızı söyleyin diyerek oradan ayrılmış.

Güzel prenses oradan ayrılırken periler kraliçesinin yıllar önce yaptığı kehanet gerçekleşmiş. Çirkin prensle karşılaşan güzel prensesin zekası artmaya başlamış. O kadar akıllı bir kız olmuş ki ülke işlerinde, herkes ona akıl danışır olmuş. Kızın zekasını duymayan kalmamış.

Komşu ülkelerden birinin genç ve yakışıklı prensi de kızın zekasını işitmiş. "Bu kadar akıllı bir kız benim için çok uygun bir eş olur," diyerek yola koyulmuş.

Kızın sarayına varıp kraldan kızıyla evlenebilmek için izin istemiş. Kral bu kararı kızının vereceğini söylemiş. Genç kız da bu genç ve yakışıklı prensi görüp beğenmiş. Ancak evlenmek için karar verememiş. Düşünmek için ormana gitmiş.

Yine aynı ağacın altında oturmuş. Bu sırada oradan geçmekte olan bir kabile dikkatini çekmiş. Kafile de aşçılar, koca koca kazanlar varmış. Güzel kız kafiledakilere nereye gittiklerini sormuş. Onlar da bugün Püsküllü Prens evlenecek. Biz de düğün için yemek hazırlamaya gidiyoruz, demişler. Kız bir yıl önce aynı yerde Püsküllü Prens'in söylediklerini hatırlamış.

O sırada Püsküllü Prens çıkagelmiş. Aynı yerde oturan prensese:

- Sözüünüzü tutup benimle tam bir yıl sonra bulduğunuz için teşekkür ederim, demiş.

Güzel kız da:

- Verdiğim sözü unuttum. Ben tesadüfen buradayım, demiş. Püsküllü Prens:

- Birbirimize söz vermedik mi ne çabuk unuttunuz, demiş.

Güzel prenses de:

- Geçen yıl ben akılsız bir kızdım. Akı olmayanın sözü geçmez. Kaldı ki evlenmek düşünülmesi gereken bir karardır demiş.

Püsküllü Prens:

- Haklısınız, sözleriniz akıllıca. Size birşey sorabilir miyim?

- Buyurun sorun.

- Eğer çirkin olmasaydım beni sevebilir miydiniz?

Güzel prenses cevap vermiş:

- Neden olmasın?

Tam bu sırada yıllar önce periler kraliçesinin yaptığı kehanet gerçekleşmiş. Püsküllü Prens yakışıklı bir genç oluvermiş. Bu haliyle Püsküllü Prens'i güzel prenses çok beğenmiş. Püsküllü Prens kıza:

- Ben sizden hoşlanarak sizi akıllı yaptım. Siz de beni beğenerek daha da güzelleştirebilirsiniz. Böylelikle ikimiz de aradığımızı bulabiliriz, demiş.

Bu söylenenler güzel prensese de mantıklı gelmiş. İkisinin evlenip birbirlerinin eksik yönlerini tamamlayabileceklerini anlamış. Hemen düğün hazırlıkları tamamlanmış. Görkemli bir törenle evlenip mutlu olmuşlar.

Unutmayalım insanların görünüşü önemli değildir. Bizim onları hangi gözle gördüğümüz önemlidir. İnsanlardaki gizli güzelliklerin farkına varmaktır önemli olan.

KIRMIZI ŞAPKALI KIZ

vvel zaman içinde, bir şehirde çok iyi kalpli bir kız yaşarmış. Bu kız o kadar iyi kalpliymiş ki herkesle iyi geçinir, ihtiyacı olanın yardımına koşarmış. Evden her çıktığında kırmızı peleriniyle kırmızı şapkasını giyermiş. Başındaki bu şapkadan dolayı ona "Kırmızı Şapkalı Kız", adını takmışlar.

Kırmızı Şapkalı Kız bir gün yine dışarıya çıkmış. O yakın-larda oturan bir ihtiyara yardıma gitmiş. Geri döndüğünde annesini çok üzgün bulmuş.

- Ne oldu anneciğim, neden üzgünsün bu kadar? Diye sormuş. Annesi de:

- Sorma kızım büyükannen hastalanmış, çok hastaymış o yüzden üzgünüm, demiş. Bunu duyan Kırmızı Şapkalı Kız da çok üzülmüş.

- Ne olur birşeyler yapalım anneciğim, büyükannemi iyileştirelim, demiş. Annesi de Kırmızı Şapkalı Kız'a:

- Büyükannen için pasta, reçel ve sıcak çorba hazırladım. Hepsi bu sepetin içerisinde. Sana düşen görev bu sepeti hemen büyükannene götürmek, demiş.

Büyükannenin evi ormanın öbür ucundaymış. Annesi kızına ormandaki tehlikelerden bahsedip dikkatli olmasını öğütlemiş. Kırmızı Şapkalı Kız "Olur anneciğim merak etme", diyerek koluna sepeti taktığı gibi neşe içerisinde yola koyulmuş. Az sonra ormana girmiş. Ormanda gördüğü canlılar çok ilgisini çekmiş.

Kuşlar, kelebekler, böcekler, çiçekler o kadar ilgisini

çekiyormuş ki, "Siz ne güzel şeylersiniz?," diye hangisine yaklaşıp olsa kaçiveriyorlarmış. Çünkü orman canlıları ürkek olduklarından, insanlara pek de alışkın değillermiş. Ama bunu bilmeyen Kırmızı Şapkalı Kız "Neden benimle oynamak istemiyorlar acaba," diye düşünerek yola devam etmiş.

Bu sırada onu gözetleyen bir çift gözün farkında bile değilmiş. Bu gözler ormana yeni dadanan hain kurda aitmiş. Kurt, Kırmızı Şapkalı Kız'ı yemeyi düşünüyormuş. Bunun için en uygun fırsatı kolluyormuş. Kız تنها bir yere geldiğinde kurt saklandığı yerden çıkıp kızın önünü kesmiş.

- Merhaba küçük, nereye böyle? Diye sormuş. Kırmızı Şapkalı Kız:

- Büyükanneimin evine gidiyorum, ormanın öbür ucunda kulübesi var. Çok hasta, ona yiyecek götürüyorum, diye cevaplamış.

Bunları duyan hain kurt "Hımmmm, çok güzel, hemen büyükanneimin evine gidip hem onu hemde küçük kızı yerim. Bir taşla iki kuş," diye düşünmüş, hain hain gülererek. Kırmızı Şapkalı Kız'a:

- Büyükannenin evi tam olarak nerede? Onu ziyaret etmek istiyorum diye sormuş. Kurdun sözlerine inanan Kırmızı Şapkalı Kız büyükannesinin evini tarif etmiş. Hain kurt, Kırmızı Şapkalı Kız'dan izin isteyip, acele acele uzaklaşmış oradan.

Koşa koşa değirmeni geçmiş karşı tepenin üzerinde bacasından duman tüten kulübeyi görmüş. "Büyükannenin evi burası olmalı," diye söylenip kapıya yaklaşmış. "Tık tık tık," diye çalmış kapıyı. İçeriden yaşlı kadının sesi gelmiş:

- Kim o?

Kurt sesini değiştirerek cevap vermiş:

- Benim büyükanne, torunun Kırmızı Şapkalı Kız.

Kurdun sesine inanan büyükanne:

- Kapı açık, içeriye girebilirsin yavrucuğum, diye seslenmiş içeriden.

Kurt, "Fırsat bu fırsat," diyerek kapıyı açmış. Karşısında torununun yerine hain kurdu gören büyükanne, bir çığlık atmış. Kurt hemen yaşlı kadının üzerine atılıp yiyivermiş kadıncağızı. Daha sonra yaşlı kadının giysilerini üzerine geçirip yatağa yatmış ve Kırmızı Şapkalı Kız'ı beklemeye başlamış.

Bir yandan da "Kızı da yaşlı kadının üzerine tatlı niyetine yerim," diye düşünerek sabırsızlanıyormuş. Kurt büyükannenin kılığında yatadursun Kırmızı Şapkalı Kız kulübeye varmış. Kapıyı çalmış. İçeriden kurdun sesi duyulmuş:

- Kim o?

Kurt sesini, büyükannenin sesi gibi inceltmiş. Bu yüzden Kırmızı Şapkalı Kız şüphelenmemiş.

- Benim büyükanne, torunun Kırmızı Şapkalı Kız, diye yanıtlamış.

Kurt sabırsızlanarak:

- Kapı açık yavrucuğum girebilirsin, diye seslenmiş.

Kırmızı Şapkalı Kız gülümseyerek içeri girmiş, büyükannesinin yatağına yaklaşmış. Büyükannesinin biraz irileşmiş olduğunu farketmiş ama bunun hastalıktan kaynaklandığını düşünüp üzerinde durmamış. Büyükanne kılığındaki kurt, Kırmızı Şapkalı Kız'a:

- Yanıma yaklaş sevgili torunum seni çok özledim, demiş. Kırmızı Şapkalı Kız, kurda iyice yaklaşmış. Bu sırada kurdun iri pençelerini görmüş:

- Senin ellerin ne kadar kocaman büyükanne, diye sormuş.

- Saçlarını daha iyi okşayabilmek için yavrucuğum, diye yanıtlamış kurt. Bu sefer Kırmızı Şapkalı Kız, kurdun gözlerini görmüş.

- Senin gözlerin ne kadar kocaman büyükanne, diye sormuş. Kurt:

- Seni daha iyi görebilmek için yavrucuğum, demiş.

Kırmızı Şapkalı Kız, kurdun kafasının üzerindeki bir çift, büyük ve sivri kulağı görünce:

- Senin kulakların ne kadar kocaman büyükanne diye sormuş.

Kurt:

- Seni daha iyi duyabilmek için yavrucuğum, diye yanıtlamış.

Kırmızı Şapkalı Kız yine şüphelenmemiş. Ancak kurdun kocaman ağzını, sivri sivri dişlerini görünce biraz korkmuş.

- Senin ne kadar kocaman ağzın var büyükanne, diyince, bu oyundan artık iyice sıkılan ve Kırmızı Şapkalı Kız'ı yemek için sabırsızlanan kurt üzerindeki giysileri çıkartıp atmış.

Yataktan atlayıp Kırmızı Şapkalı Kız'ın karşısına dikilmiş ve:
- Seni daha kolay yiyebilmek için, diyerek kızı odada kovalamaya başlamış. Kırmızı Şapkalı Kız, bir yandan avaz

avaz bağıyor bir yandanda kaçıyor. Ama kurt daha hızlı koştuğundan Kırmızı Şapkalı Kız'ı yakalayıp yiyivermiş.

Büyükannenin ardından Kırmızı Şapkalı Kız'ı da yutan kurdun karnı o kadar büyümüş ki kendini taşıyamıyormuş. "Biraz yatıp karnımın inmesini bekleyeyim bari," diye yatağa yatmış başlamış uyumaya.

Kurt uyuyadursun, az önce Kırmızı Şapkalı Kız'ı kovalarken, o yakınlarında odun kesmekte olan oduncular

çıgıllıkları işitip ne olduğunu merak etmiş ve kulübeğe yaklaşmışlar.

Oduncular kulübede, büyükannenin yaşadığını biliyorlarmış. Kulübenin penceresinden içeriye bir göz atmışlar.

Büyükannenin yatağında karnı kocaman kurdun, boylu boyunca yattığını görünce olanları anlamışlar. Yavaşça kapıdan içeri girip, kurda yaklaşmışlar. Odunculardan birisi bıçağını çıkartıp, kurdun karnını boydan boya yarmış. Kurt oracıkta ölüvermiş.

Kurdun karnından Kırmızı Şapkalı Kız ve büyükanne canlı çıkmışlar. Çünkü kurt ikisinide çiğnemedi yutmuş.

Kurtulduklarına çok sevinmişler, odunculara kendilerini kurtardıkları için teşekkür etmişler.

Kırmızı Şapkalı Kız, annesinin gönderdiği sepette bulunan pastalardan birazını odunculara verip uğurlamış onları.

Daha sonra büyükannesinin boynuna sarılıp onu çok sevdiğini söylemiş. Sepetinde bulunan yiyecekleri masanın üzerine dizmiş. Artık saatte epey geçmiş olduğundan, büyükannesinden izin istemiş. Boş sepeti koluna taktığı gibi yola koyulmuş. Kulübenin bahçesinden çıkınca geriye dönüp bakmış.

Sevimli büyükanne pencereden sevgiyle gülümseyerek el sallıyormuş.

vvel zaman içinde uzaklarda büyük bir kentte iki küçük çocuk varmış. Bunlar birbirleriyle arkadaşmış. Ancak birbirlerini kardeş gibi severlermiş. Erkeğin adı Kay, kızın adı Gerdaymış. Bunlar sürekli birlikte oynar, hiç ayrılmazlar-
mış. Gerda'nın bir de büyükannesi varmış. Büyük annesi çok sayıda masal bilir, sırası geldikçe anlatırmış. Birgün Kay ve Gerda oynarken büyükanne onları yanına çağırıp:

- Çocuklar bugün size yeni bir masalım var. İsterseniz gelin anlatayım, demiş.

Çocuklar büyükannenin yanına koşup. Can kulağıyla masalı dinlemeye başlamışlar. Büyükanne çocuklara kışın her tarafı kaplayan bembeyaz örtüsüyle ünlü Karlar Kraliçesi'nin masalını anlatmış. Çocuklar büyükannenin anlattığı masalı dinlemişler daha sonra yatıp uyumuşlar.

Ertesi gün her taraf karlarla bembeyaz kaplı imiş. Çocuklar sokaklara dökülüp başlamışlar kızaklarla kaymaya. O sırada oradan kocaman bir kızağın geçtiğini görmüşler. Kızağı bir düzine beyaz geyik çekmekteymiş.

Çocuklar hemen bu büyük kızağın arkasına takılmışlar. Bir süre kaydktan sonra çocukların çoğu kızağı bırakıp geri dönmüşler. Yalnız Kay, kızağı bırakmamış. Bu arada kentten de oldukça uzaklaşmış olduğunun farkında değilmiş.

En sonunda kızak kendiliğinden durmuş. Kızaktan bembeyaz pelerini içerisinde Karlar Kraliçesi inmesin mi? Kay, Karlar Kraliçesinin büyükannenin masalında dinlediği kraliçe olduğunu anlamış. Karlar Kraliçesi Kay'a:

- Çok üşümüştün gel yanıma otur, demiş. Kay, Karlar Kraliçesinin yanına oturup onun verdiği pelerine sarılmış. Bir anda üşümesi geçmiş. Karlar Kraliçesi de yanında uyuyakalan çocuğu alıp şatosuna götürmüş. Meğer Karlar Kraliçesi yakaladığı çocukları şatosuna götürüp buzla kaplarmış. Kay'ı da bu şekilde buzdan bir heykelcik yapıvermiş.

Kentte ise Kay'dan uzun süre haber alamayan Gerda, arkadaşını aramaya koyulmuş. Karlarla kaplı ormana doğru yürümüş.

Ormanda arkadaşını ararken küçük bir kulübeye rastlamış. Kulübeye yaklaşıncaya kapıyı ihtiyar bir kadın açmış. Bu kadın oralarda yaptığı iyiliklerle tanınan bir büyücüymüş. Kıza, "Ne için geldiğini biliyorum yavrucuğum, arkadaşın Kay'ı arıyorsun. Bakalım bahçede duran karga arkadaşının yerini biliyor mu?," diyerek Gerda'yı arka bahçeye götürmüş. Bahçede gerçekten de bir karga dalda bekliyormuş. Kargaya Kay'ın nerede olduğunu sormuşlar. Karga da onlara:

- Kay'ın nerede olduğunu ancak ormanda yaşayan küçük kız bilebilir, demiş. Bunun üzerine Gerda, yaşlı kadından izin isteyip yoluna devam etmiş. Ormanın derinliklerinde dolaşırken mini mini, çok güzel bir kulübe görmüş. Kulübenin kapısı açılmış. İçeriden kara karganın bahsettiği küçük kız çıkmış. Gerda'ya:

- Hoşgeldin, ben de senin gelmeni bekliyordum, demiş. Gerda'yı içeri alıp ateşin başına oturtmuş. Ona getirdiği yiyeceklerden vermiş. Daha sonra birlikte uyumuşlar. Sabah olunca, küçük kız Gerda'yı kulübenin yanındaki samanlığa götürmüş. İçeride güvercinlerle, geyikler varmış. Güvercinler ötmeye başlamışlar. Küçük kız güvercinlerin dilinden anlıyormuş. Gerda'ya güvercinlerin ne demek istediğini anlatmış.

- Güvercinler, Kayı Karlar Kraliçesi'nin kaçırdığını, onu şatosunda hapsedtiğini, oraya nasıl gidileceğini geyiklerin bildiğini, söylüyorlar, demiş. Bunun üzerine yola çıkmak için hazırlık yapmışlar.

Geyikleri kızığa bağlamışlar. Gerda küçük kıza, kendisine yardımda bulunduğu için teşekkür etmiş.

Birbirlerine el sallamışlar.

Gerda geyiklerin çektiği kızakla yola çıkmış. Günlerce yol almışlar. Dünyanın en kuzey ucuna, bembeyaz kar örtüsünden başka hiçbirşeyin görülmediği diyarlara varmışlar. Sürekli, lapa lapa kar yağmaktaymış. Geyikler bir süre daha gittikten sonra bembeyaz bir şatonun kapısının önünde durmuşlar.

Gerda, Karlar Kraliçesi'nin şatosuna geldiklerini anlamış. İçeriye girmiş. Şatonun içeriside dışı gibi beyazmış. Gerda, şatonun içerisinde yürümeye başlamış. Bir yandan da Kay'a seslenmekteymiş. Şatoda kendi sesinin yankısından başka ses yokmuş.

Gerda, buzdan bir kapı görmüş. Kapıyı açmış içeriye bakmış. Odanın ortasında Kay'ı donmuş bir şekilde bulmuş. Sanki buzdan bir heykelcik gibiymiş.

Gerda, Kay'ın ölmüş olduğunu zannederek başlamış ağlamaya. O kadar çok ağlamış ki gözünden akan yaşlar yere dökülmeye başlamış.

O anda bir mucize gerçekleşmiş. Gerda'nın gözlerinden akan yaşlar, dondurulmuş Kay'ı eritmeye başlamış. Üzerini kaplayan buzların erimesiyle Kay kendine gelip konuşmaya başlamış.

- Gerda, seni gördüğüme çok sevindim, demiş.

Gerda da Kay'ın ölmediğine çok sevinmiş. Kay, Karlar Kraliçesi'nin şatodan ayrıldığını fakat her an geri gelebileceğini söylemiş.

Hemen şatodan çıkıp geyiklerin çektiği kızağa binmişler.

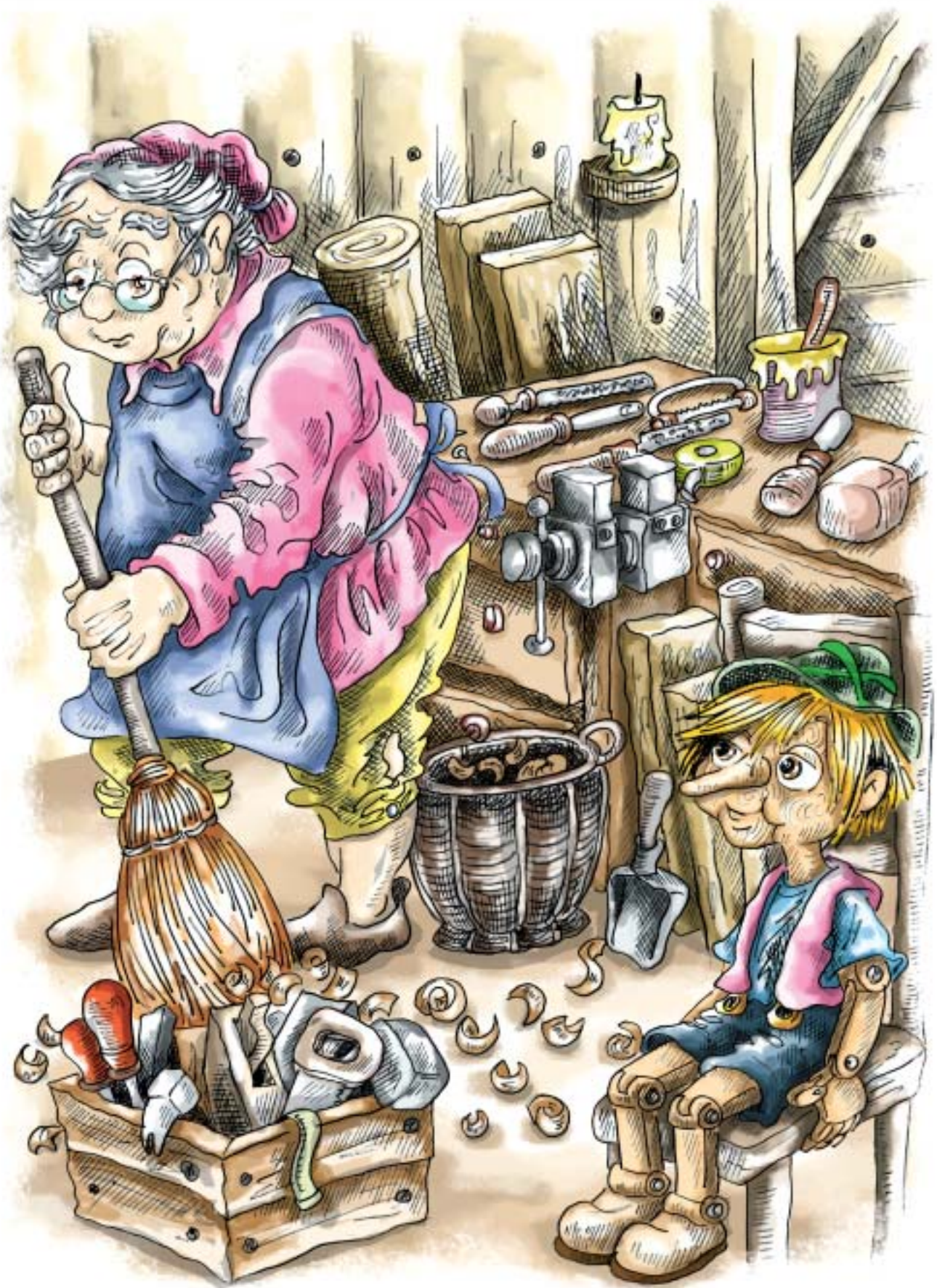
Kuzey ülkesinden ayrılmışlar. Evlerine geri dönmüşler. Yaşadıkları bu heyecan verici serüveni ikisi de unutamıyormuş.

Artık evlerinden fazla uzaklaşmamaya ve sadece büyükanenin masallarını dinlemeye karar vermişler.

Pinokyo

Bir zamanlar küçük bir kasabada Geppetto adında ihtiyar bir oyuncakçı yaşarmış. Yaptığı tahtadan oyuncakları satarak geçimini sağlarmış. İhtiyar oyuncakçının hayatta üzüldüğü tek şey bir çocuğunun olmamasıymış. Bir çocuğunun olması için neler vermezmiş ki. Bir gün yeni bir oyuncak yapmak için ormana gidip kütük aramaya başlamış. Derken tam aradığı gibi bir kütüğü bulmuş.

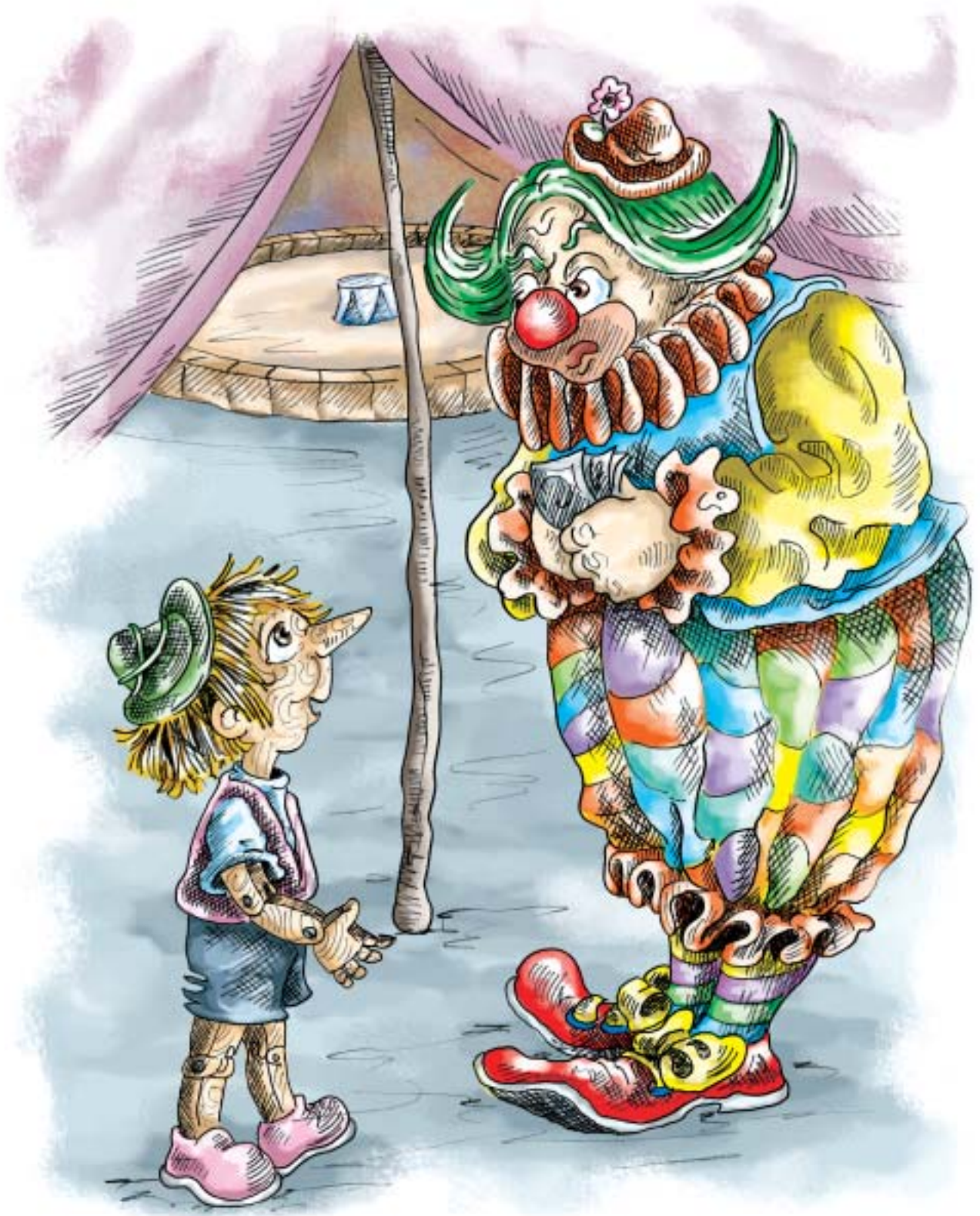
- İşte tam aradığım gibi bir kütük. Bununla çok güzel bir kukla yapacağım, diye sevinerek kütüğü sırtladığı gibi oyuncakçı dükkanına taşımış. Tezgahın üzerine koymuş. Başlamış yontmaya. Geppetto kütüğü yonttukça kütükten "ah ah!" diye sesler geliyormuş. Geppetto usta:

"Nereden geliyor bu ses,, diye düşünmüş.

"Herhalde bana öyle geldi,, diye içinden geçirmiş. Derken kuklanın önce kafası sonra da vücudu daha sonra da kolları ile bacakları şekillenmeye başlamış. Geppetto usta en sonunda kuklayı bitirmiş. Onu sandalyenin üzerine oturtmuş.

Ortalığı temizlemeye başlamış. O ortalığı temizlerken, "Merhaba,, diye bir ses duymuş. Sesin nereden geldiğini anlamak için başını çevirmiş. Ortalıkta sandalyenin üzerinde oturmakta olan kukladan başka kimsecikler yokmuş.

Yine yanıldığını düşünerek işine devam etmiş. Az sonra kukla oturduğu sandalyeden hopladığı gibi odanın içinde dansetmeye başlamış. Olanları gören Geppetto ustanın şaşkınlıktan ağzı bir karış açılmış.

- Aman Allahım! Bu kukla canlı.

“Tam da benim istediğim gibi bir çocuk,” demiş. Etten kemikten değilmiş ama tıpkı bir çocuk gibi gülüyor, koşuyor, oynuyormuş. Kukla çocuğu kucağına alıp;

- Sen gerçek bir çocuk gibisin. Senin adın Pinokyo olsun, demiş. Artık Geppetto ustanın hiç canı sıkılmıyor, günlerini Pinokyo ile ilgilenerek geçiriyormuş. Bir süre sonra Pinokyo'nun okula gitmesi gerektiğini düşünmüş. Ancak Pinokyo'nun ne defteri varmış ne kalemi. Geppetto ustada da hiç para olmadığından paltosunu satarak, aldığı parayı Pinokyo'ya vermiş.

- Al oğlum bu parayla kendine defter kalem al. Güzelce okuluna git, demiş.

Pinokyo parayı avucuna almış yola koyulmuş. Neşe içinde yürüyormuş. Merakla etrafına bakınıp, yol üzerindeki dükkanları, pazar tezgahlarını, bağırان insanları izliyormuş.

Bu arada ydun başındaki kalabalık dikkatini çekmiş. Kalabalığın arasına dalıp ne olduğunu öğrenmeye çalışmış. Kalabalığın önünde kocaman renkli bir çadır duruyormuş. Bu şehre yeni gelen sirkin çadırıymış. Çadırın önündeki palyaço bağırarak müşteri topluyormuş.

Pinokyo çadırın içerisinde ne olduğunu merak edip, kalabalığın arasından geçip çadıra girmek istemiş.

Palyaço, Pinokyo'ya içeri parasız girilemeyeceğini söylemiş.

Pinokyo içeride olanları çok merak ettiğinden, Geppetto ustanın okula gitmesi için verdiği parayı uzatmış. İçeriye girince çadırın ortasına kurulan sahnede oynayan kuklaları görmüş.

- Hey! Bunlar da benim gibi tahtadan, diyerek sahneye kuklaların arasına çıkmış.

Kuklaları izleyen kalabalık Pinokyo'ya kızmış.

- Çekil oradan sahneyi görmemizi engelliyorsun, diyerek azarlamışlar Pinokyo'yu. Ancak sahnenin yukarısında kuklalara bağlı olan ipleri tutan sirk sahibi canlı bir kukla gördüğü için çok sevinmiş.

"Böyle ipleri olmadan hareket edebilen bir kukla bana çok para kazandıracak," diye düşünmüş. Oyun biter bitmez Pinokyo'yu yakaladığı gibi kafese kapatmış. Pinokyo başına gelenlerin kendi suçu olduğunu Geppetto ustanın sözünü dinleyip okula gitse bunların hiçbirinin olmayacağını düşünerek, ağlamaya başlamış. Pinokyonun pişman olduğunu gören iyilik perisi hemen onun yanına giderek;

- Babanın sözünden çıkmamalydın! Ama pişman olduğunu görüyorum. Bunun için seni kurtaracağım. Ama bir daha yaramazlık yapma! Bu da sirke verdiği para. Onu sakın boş yere harcama. Doğru okuluna git, diyerek Pinokyo'yu sirkin dışına çıkarmış.

Pinokyo paralar elinde okula doğru yol almaya başlamış. Bir yandan da şarkı söylüyormuş.

Pinokyo'nun şarkı söyleyerek yürüdüğünü gören kurnaz

tilki ve arkadaşı kedi "Bu kukla ne kadar da neşeli, şunun bir yanına gidelim," diyerek Pinokyo'nun önüne çıkmışlar.

- Hayrola Pinokyo? Böyle neşeli neşeli nereye gidiyorsun? Diye sormuşlar. Pinokyo da:

- Kendime defter kalem alıp okula gideceğim, demiş.

Kurnaz Tilki:

- Defter, kalem alacak paran var mı? Diye

sormuş. Pinokyo, büyükbabasının verdiği paraları göstermiş. Paraları gören kurnaz tilki ve kedi bir oyun oynayıp bu paraları almaya karar vermişler. Pinokyo'ya:

- Okula gidip de ne yapacaksın? Bizim dediklerimizi yaparsan zengin olursun. Sen o paraları bize ver, biz de götürüp sihirli tarlaya ekelim. Senin de bir para ağacın olur, ihtiyacın oldukça bu ağaca gider, meyveleri olan paraları toplarsın, demişler.

Hiç böyle şey olur mu? Ama Pinokyo söylenenlere inanmış elindeki paraları kurnaz tilkiye teslim etmiş. Paraları alan kurnaz tilki ve kedi hemen oradan uzaklaşmışlar. Tek başına kalan Pinokyo'nun yanında iyilik perisi belirivermiş. Pinokyo'ya:

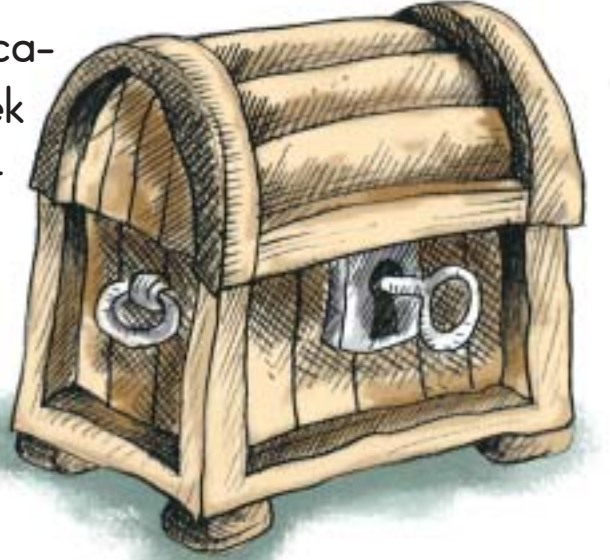
- Defter kalem aldın mı Pinokyo? Diye sormuş. Oysa peri paraları kurnaz tilkiye kaptırdığını biliyormuş. Sakın yalan söyleme yoksa seni cezalandırırım, diye uyarılmış.

Pinokyo uyarıya aldırmadan yalan söylemiş.

- Defter, kalem aldım. Onları okula bıraktım, deyince yalan söylediğinden dolayı burnu uzamaya başlamış. Peri, Pinokyo'nun doğru söylemesi gerektiğini söyledikçe, Pinokyo başka yalanlar uyduruyor, burnu da uzadıkça uzuyormuş. Artık öyle bir hale gelmiş ki kafasını hiç bir tarafa çeviremez olmuş.

En sonunda yaptığı hatayı anlamış, işin doğrusunu periye anlatmış, peri de akıllanan Pinokyo'nun burnunu eski haline döndürmüştü. Bir sihir yaparak kurnaz tilkiye kaptırdığı paraların, Pinokyo'nun eline geri gelmesini sağlamış. Pinokyo'yu uyararak;

- Bu paraları boşyere harcamama, doğru okuluna git, diyerek ortadan kaybolmuş. Pinokyo paralar elinde yine şarkı söyleyerek yürümeye başlamış. Tenha bir yerden geçerken birisinin yüksek sesle güldüğünü işitmiş. Aynı anda karşısına kendisini hapseden sirk sahibi çıkıvermiş.

- Gel bakalım buraya seni yaramaz. Geçen sefer elimden nasıl kaçtın bilmiyorum ama şimdi senin cezanı vereceğim, diyerek Pinokyo'yu kollarından tuttuğu gibi denize atıvermiş.

Pinokyo denize düşünce, suyun üzerinde kalmış. Dibe batmıyormuş, çünkü Pinokyo tahtadan bir kukla olduğu için su kendisini kaldırıyor. Suyun üzerinde böyle batmadan kalmak Pinokyo'nun hoşuna gitmiş. Kollarıyla bacaklarını oynatarak yüzmeye başlamış.

Kıyıya doğru yüzerken birden ne olduysa olmuş. Pinokyo kendisini karanlık bir yerde buluvermiş. Meğerse Pinokyo'yu kocaman bir balık yutmuş.

Şimdi Pinokyo balığın midesinde duruyormuş.

Pinokyo balığın midesinde bekleye dursun, biz gelelim Geppetto ustaya. Geppetto usta eve gelmeyen Pinokyo'yu çok merak etmiş. Paltosunu da Pinokyo'yu okula göndermek için sattığından hasta olmuş.

Oğlu Pinokyo'yu aramak için hasta hasta yollara düşmüş.

En sonunda Pinokyo'nun denize atıldığı yere varmış. Buradaki balıkçılara oğlunu görüp görmediklerini sormuş. Balıkçılar da sirk sahibinin, Pinokyo'yu denize attığını gördüklerini söylemişler. Geppetto usta balıkçılardan birisine, kayığıyla denize açılıp oğlunu bulmaya yardım etmesi için yalvarmış.

Geppetto ustayı tanıyan ve onun ne kadar iyi bir insan olduğunu bilen balıkçı, bu isteği geri çevirmemiş. Birlikte kayığa binip denize açılmışlar.

Kayık bir süre yol aldıktan sonra şiddetli bir rüzgar çıkmış. Büyüyen dalgalara kayık daha fazla dayanamamış, birdenbire devrilmemiş. Balıkçıyla, Geppetto usta kendilerini bir anda dalgaların arasında buluvermişler. Geppetto usta hem yaşlı olduğundan hem de yüzmeyi bilmediğinden denizin dibine doğru batmaya başlamış.

Bu sırada Pinokyo'yu yutan balık, Geppetto ustayı da yutmuş. Geppetto usta da balığın boğazından kayıp midesine girivermiş. Balığın midesinde ağlayan bir çocuğun sesini duymuş. Bu sesi hemen tanımış. Bu, oğlu Pinokyo'nun sesiymiş. Geppetto usta oğlunu bulduğu için çok sevinmiş.

Pinokyo'ya:

- Pinokyo, oğlum ben baban, Geppetto. Hayatta olduğuna çok sevindim. Seni o kadar çok merak ettim ki.

Babasının sesini işiten Pinokyo gözyaşları içerisinde boynuna sarılmış.

- Senin sözünü dinlemediğim için çok özür dilerim babacığım, beni affet bir daha sözünden hiç çıkmayacağım, diyerek gözyaşı dökmüş.

Pinokyo'nun gerçekten de pişman olduğunu gören peri kızı onları kurtarmaya karar vermiş. Geppetto ustayla, Pinokyo'yu balığın midesinden çıkarıp karaya çıkartmış. Kurtulduklarına çok sevinen Pinokyo, babasının elinden tuttuğu gibi evlerinin yolunu tutmuşlar.

Pinokyo o günden sonra o kadar akıllı bir çocuk olmuş ki babasının sözünden hiç çıkmamış. Her gün okuluna gitmiş. Okul çıkışı ise babasının yanına koşarak

ona işlerinde yardım etmiş. Peri kızı da Pinokyo'nun çok iyi bir çocuk olduğunu görüp onu ödüllendirmeye karar vermiş.

Pinokyo'nun artık tahtadan değil de etten kemikten normal bir çocuk olması için büyü yapmış.

Büyü gerçekteşmiş.

Pinokyo gece yatağında, uyumak üzereyken birdenbire normal bir çocuğa döndüğünün farkına varmış. Artık tah-tadan değil, etten kemikten bir çocukmuş. Sevinçle yata-ğından fırlayarak babasının yanına koşmuş.

Geppetto usta, karşısında Pinokyo'yu bu şekilde görün-ce dünyalar onun olmuş.

"En sonunda benimde gerçek bir oğlum oldu," diyerek se-vinç gözyaşları içerisinde oğluna sarılmış. Baba oğul ömür-lerinin sonuna kadar mutlu yaşamışlar.

Güzel ve Çirkin

Bir varmış bir yokmuş. Uzak kentlerin birinde varlıklı bir adam yaşarmış. Bu adamın üç kızı varmış. Kızlarının en küçüklerinin adı Güzel'miş. Güzel adı gibi güzel bir kızmış. İyi kalpli, insanlara yardım etmeyi seven, kimseyi kırmak istemeyen bir kızmış aynı zamanda. Ablaları ise kendilerini beğenmiş, şımarık kızlarmış.

Gel zaman git zaman varlıklı bir tüccar olan babaları tüm malını mülkünü kaybetmiş. Eski zenginliğinden eser kalmamış. Yaşadıkları büyük konaktan da çıkıp, eski ve küçük bir kulübe de yaşamaya başlamışlar.

İyi kalpli küçük kız, kulübede de mutlu olmasını biliyor-muş. Ablaları ise "Böyle eski bir ev bize göre değil," diyerek hiçbir iş yapmadan sadece sızlanıyorlarmış. Babaları da düştüğü duruma oldukça üzülüyormuş. Küçük kızı ise sürekli babasının eski zenginliğine kavuşacağını söyleyerek moral vermeye çalışıyormuş.

Bir gün babası mal satmak için başka bir kente gitmek zorunda kalmış. Kızlarına dönüşte getirmesini istedikleri bir şeyler olup olmadığını sormuş. En büyük kızı pahalı elbiseler, ayakkabılar ve takılar istemiş. Ortanca kızı da ablasıyla aynı istekte bulunmuş. Sıra Güzel'e gelince babasına:

- Sen sağlıklı bir şekilde gel, işlerin yolunda gitsin ben birşey istemem babacığım, yalnız bana bir kırmızı gül getirirsen yeter, demiş ve onu öperek uğurlamış.

Babaları atını hazırlayıp yola koyulmuş.

Gideceği yer oldukça uzakmış. Gün boyu yol almış. Ovaları dağları aşmış. Akşam olunca hem karnını doyurabileceği hem de dinlenebileceği bir yer aramış. Bir ormana girmiş, sık ağaçların arasında zorlukla ilerleyip istediği gibi bir yer bulabilmek umuduyla yoluna devam etmiş.

Vakit gece yarısı olmak üzereyken, uzakta bir ışık görmüş. "Belki orada karnımı doyurup geceyi geçirebilirim," diyerek ışığın olduğu yöne ilerlemiş. ışığın geldiği yere iyice yaklaştığında burasının kocaman bir şato olduğunu farketmiş. Kapiya yaklaşıp başlamış kapi tokmağını vurmaya. Ancak içeriden kimse kapiyu amamış. Kapiyu biraz itince açık olduğunu farketmiş. Ieriye kafasını uzatıp seslenmiş:

- Kimse yok mu?

İçeriden yanıt alamayınca, "Kimse yok herhalde," diye düşünerek şatonun salonuna girmiş. Salonun ortasında süslü ve çeşit çeşit yiyeceklerle dolu bir masa duruyormuş. Karnı, iyiden iyiye acıkmış olduğundan oturmuş masaya başlamış karnını doyurmaya. Yemekleri iştahla yerken bir yandan da şatonun kimin olduğunu düşünüyormuş. Karnını bir güzel doyurduktan sonra geçmiş odalardan birisine rahat bir yatakta başlamış uyumaya.

Uykuya dalmak üzereyken, birisinin kendisini gözetlediği hissine kapılmış.

Sabah uyanınca, yanibaşında birbirinden güzel giysiler, ayakkabılar, takılar bulmuş. "Bunlar kızlarımın istediği gibi elbiseler," diyerek almış. Güzelce hazırlanmış bir kahvaltı masasında karnını doyurduktan sonra kendisine bu türlü ikramlarda bulunan şato sahibine teşekkür edemeyeceğine üzülerek şatodan ayrılmış.

Şatonun bahçesinden geçerken o civarda hiç görmediği güzellikte güllerle dolu bir gül bahçesi görmüş. Hemen uzanıp en güzellerinden bir gülü kopartmış. Bu gülü de en küçük kızına götürmeyi düşünüyormuş. Tam gülü koparttığı sırada, arkasından korkunç bir ses işitmesin mi?

- Sana gösterdiğim konukseverlik yetmedi mi, bir de en sevdiğim güllerimi kopartıyorsun. Adam sesin geldiği yöne dönünce, korkudan dizleri titremeye başlamış.

Sesin sahibi çirkin mi çirkin, korkunç mu korkunç bir yaratılmış.

Adamcağız bir yandan titriyor bir yandan da kendisini

bağışlaması için yaratığa yalvarıyormuş.

- Ne olur beni bağışlayın, bu gülü küçük kızıma götürmek amacıyla koparttım. Bahçenize herhangi bir zarar vermek niyetinde değildim, diyerek yaratıktan özür diliyormuş. Yaratık, adamcağıza:

- Gitmene izin vereceğim ancak bir şartla! Kızlarından birisini bana vereceksin. Yoksa seni bulur şatoma hapsedirim, diyerek adamı bırakmış. Adam hemen oradan ayrılıp evinin yolunu tutmuş. Eve gelince kızlarını yanına çağırıp başına gelenleri ve korkunç yaratığın isteğini anlatmış. En büyük kızı "Ben öyle çirkin bir yaratıkla birarada yaşayamam," diyerek şatoya gitmeyeceğini söylemiş. Ortanca kızı da aynı yanıtı verince en küçük kızı babasına:

- Sen üzülme babacığım ben o yaratığın yanında yaşamaya razıyım, yeter ki senin başına kötü birşey gelmesin, diyerek hazırlanmış ve şatonun yolunu tutmuş. Şatoya varınca yaratık kızı karşılamış. İçeriye buyur etmiş. Güzel'e:

- Benden korkman için bir neden yok, sana hiçbir kötülüğüm olmaz diyerek, odasını göstermiş. Güzel, artık şatoda günlerini Çirkin'le geçirmekteymiş. Zamanla Çirkin'in hiçte görüldüğü gibi olmadığını, aslında çok iyi birisi olduğunu anlamış. Çirkin, birbirinden güzel hikayeler anlatıyor, gezdiği yerlerden bahsederek, Güzel'in sıkılmaması için elinden geleni yapıyormuş.

Güzel artık yavaş yavaş Çirkin'den hoşlanmaya başladığını anlamış. "Keşke bu kadar çirkin olmasaydı! Onunla mutlaka evlenirdim," diye düşünür olmuş.

Güzel, bir gece rüyasında babasının çok hasta olduğunu görmüş. Uyandığında, rüyasından Çirkin'e bahsedip:

- Ne olursun babamı görmeye gideyim, belki gerçekten hastadır, ona birşey olursa yaşayamam, diyerek izin istemiş.

Çirkin, Güzel'in isteğine razı olmuş.

Yalnız ona üç hafta sonra geri gelmesini şart koşmuş.

Güzel hemen babasının yanına koşmuş. Gerçekten de babasını hasta yatarken bulmuş. Hemen sıcak çorba yapıp

babasına içirmiş. Günler birbirini kovalamış.

Güzel'in babası iyileşmiş. Bu arada Çirkin'in tanıdığı üç haftalık sürede dolmuş. Güzel yine bir gece rüyasında Çirkin'in çok hasta olduğunu görmüş. Ertesi gün babasından izin isteyip, Çirkin'in şatosuna doğru yola çıkmış.

Şatoya vardığında Çirkin'in gerçekten de çok hasta olduğunu görmüş. Çirkin neredeyse ölmek üzereymiş.

Güzel, Çirkin'in durumuna o kadar üzülmüş ki başlamış ağlamaya. Gözünden iri iri damlalar düşüyormuş.

İşte tam o anda bir mucize gerçekleşmiş.

Çirkin birdenbire çok yakışıklı bir prene dönüşüvermiş. Olanları gören Güzel gözlerine inanamamış.

Prens, Güzel'e:

- Ben büyülenmiştim. Yaşlı bir büyücü beni irkinleştirmişti. Eski halime dnmemin tek yolu birisinin beni sevmesi ve benim için gözyaşı dkmesiydi, diyerek başına gelenleri anlatmış.

Olanları dinleyen Güzel, prensin kurtulduğuna çok sevinmiş. Prens, Güzel'den kendisiyle evlenmesini istemiş. Güzel, prensin bu isteğini mutlulukla kabul etmiş. İki evlenmişler,

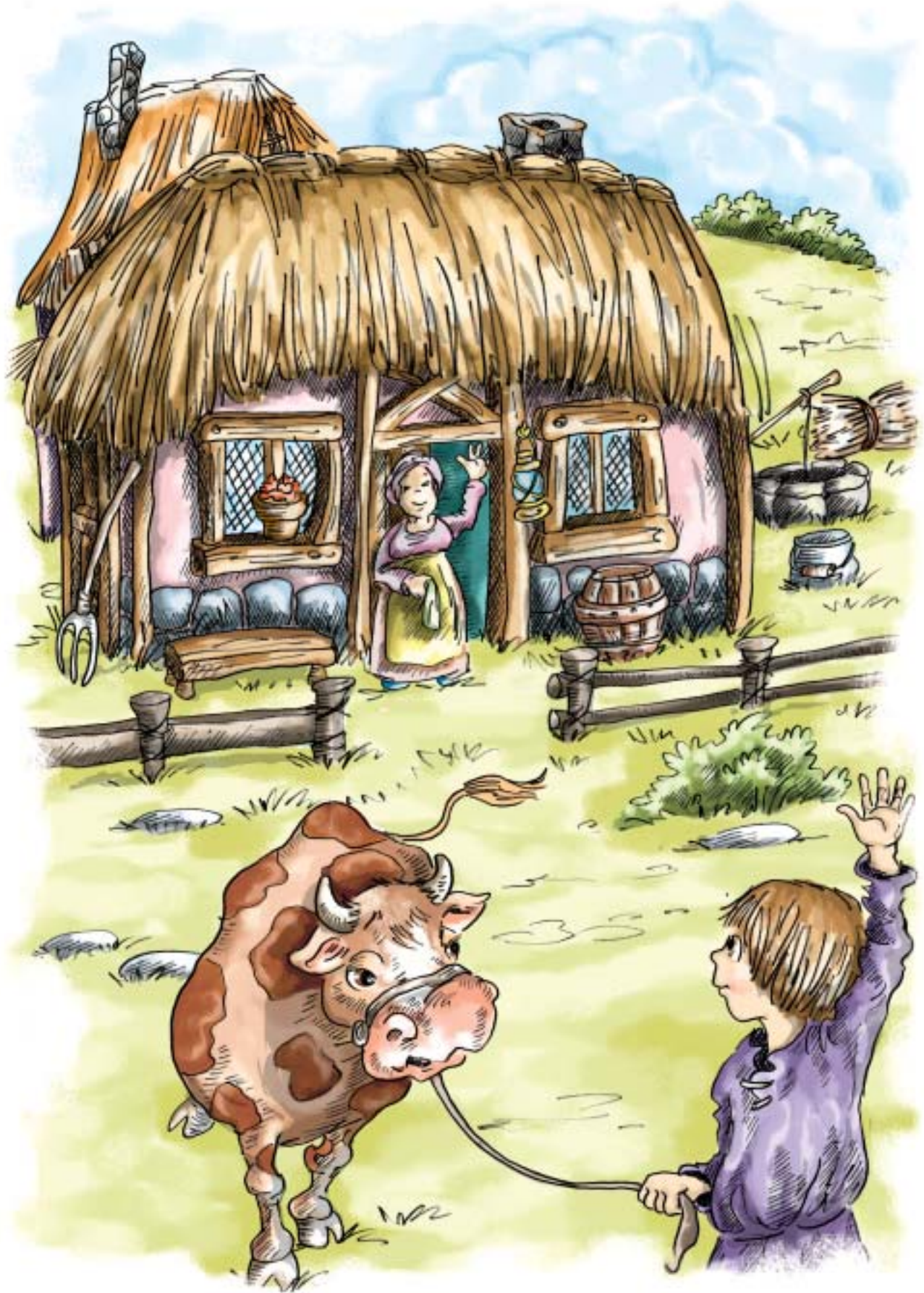
şatolarında, bir ömür boyu mutluluk içerisinde yaşamışlar.

Sihirli Fasulyeler

ski zamanların birinde, eski bir kulübede yaşlı bir kadın ve oğlu yaşarmış. Bunların geçimini sağlayan bir de inekleri varmış. İnekleri bir zaman sonra süttten kesilmiş. Annesi oğluna:

- Oğlum, ineğimiz artık süt vermez oldu. Yarın sabahtan onu kasabaya götür, pazarda sat, karşılığında dayıyecek birşeyler al, diye tembih etmiş. Sabah olunca, çocuk ineğin ipinden tuttuğu gibi yola koyulmuş. Öğleye doğru kasabaya varmış. İneği bir ağaca bağlayıp müşteri beklemeye başlamış. Bu sırada yanına yaklaşan garip giysili bir adam çocuğa:

- İneği bana verirsen karşılığında sana bu sihirli fasulyeleri veririm, diyerek elinde tuttuğu birkaç fasulyeyi çocuğa göstermiş. Çocuk:

- Birkaç fasulye tanesi benim ne işime yarar ki? Diye sormuş. Garip giysili adam:

- Bu fasulyeleri ekersen zengin olursun, diyerek avucundakileri çocuğa uzatmış.

Önce kararsız kalan çocuk, zengin olma sözüne inanıp ineği garip giysili adama vermiş, kendisi de birkaç fasulye tanesini cebine atıp evinin yolunu tutmuş.

Annesi, oğlunun eli boş geldiğini görünce ineği ne yaptığını sormuş. Oğlu da ineği fasulyelerle değiştiğini söylemiş. Duyduklarına inanamayan kadın oğlunu azarlamış. Oğlu ise adamın söylediklerine inandığından, fasulyeleri gizlice arka bahçeye ekmiş.

Gece yatağına yattığında zengin olacağını düşleyerek uyumuş. Sabah olduğunda çocuk yataktan fırladığı gibi arka bahçeye koşmuş. Bahçeye vardığında gözlerine inanamamış.

Ektiği fasulyeler o kadar uzamışlar ki tepesi bulutları bile geçmiş. Çocuk "Yukarıda neler var acaba," diye merak edip, başlamış fasulyeden yukarıya tırmanmaya. Tırmana tırmana bulutları aşmış.

Fasulyenin tepesine varmış. Fasuleyenin tepesinde bir yol uzanmaktaymış. Çocuk bu yoldan giderek kocaman bir şatonun kapısına varmış. Kapıyı çalınca karşısına bir dev anası çıkmış. Çocuğu gören dev anası:

- Burada ne işin var? Hemen kaç git, yoksa dev kocam gelip seni yer! Diyerek çocuğu uyarılmış.

Çocuk ise:

- Hemen gideceğim, ancak karnım çok aç, lütfen bana yiyecek birşeyler verin, demiş. Dev anası çocuğa acımış.

- Çabuk mutfağa gel sana yiyecek vereyim ama fazla durma diyerek, çocuğu içeri almış. Tam bu sırada dev koca da şatodan içeriye girmesin mi? Ne yapacağını şaşırان dev anası çocuğu yatağın altına saklamış. Masaya oturan dev koca başlamış bağırmaya:

- İnsan kokusu alıyorum, yoksa semiz bir insan mı var buralarda?

Telaşlanan karısı:

- Sana çorba yapmışım, herhalde çorbanın kokusudur, diyerek yemeği devin önüne koymuş. Dev yemeğini yedikten sonra cebinden çıkardığı bir torba altını yatağın altına koymuş, sonrada başlamış yatakta horul horul uymaya.

Çocuk ise devin bıraktığı altın dolu torbayı sırtladığı gibi şatodan kaçmış.

Fasulye ağacının tepesinden aşağı hızlı hızlı inip annesinin yanına koşmuş. Olanları annesine anlatıp altın dolu torbayı gösterince annesi sevincinden oğluna sarılıp başlamış öpmeye. Ana oğul altınlarla uzunca bir süre rahat etmişler, ama hazıra dağ dayanmaz. Bir gün altınlar bitmiş. Çocuk hemen fasulye ağacına tırmanıp şatonun yolunu tutmuş. Şatonun kapısında yine dev anası karşılamış çocuğu.

- Yine mi sen geldin? Kocam seni yakalarsa hemen yer, altınları kaybaldığı için çok sinirli, diyerek çocuğu almak istememiş.

Ancak çocuk karnının çok aç olduğunu, yiyecek birşeyler verirse hemen gideceğini söyleyince dev anası çocuğa acımış, onu içeriye almış.

Çocuk içeri girer girmez dev koca da gelivermiş.

Dev anası hemen çocuğu dolaba saklamış. Dev koca bağır-maya başlamış:

- İnsan kokusu alıyorum burada, yoksa semiz bir insan mı var odada? Karısı telaşlı telaşlı:

- Sana çörek pişirdim, herhalde onun kokusudur, demiş, dev koca söylenenlere inanmış.

Yemeğini yedikten sonra, bir kutudan çıkarttığı tavuğu masanın üzerine koyup:

- Yumurtla güzel tavuğum! Diyince tavuk sapsarı bir altın yumurta yumurtlayivermiş.

Olanları dolabın deliğinden izleyen çocuk, devin uyumasıyla saklandığı yerden çıkıp tavuğu aldığı gibi şatodan kaçmış. Fasulyeden aşağıya hızla inip annesinin yanına varmış. Olanları annesine anlatıp tavuğu göstermiş. Çocuk tavuğa devden duyduklarını

tekrarlamış:

- Yumurtla benim güzel tavuğum! Diyince tavuk altından bir yumurta yumurtlayıvermiş. Gözlerine inanamayan annesi oğluna sarılıp:

- Artık hiç sıkıntı çekmeyeceğiz sayende oğlum, diyerek sevinç gözyaşları dökmüş.

Gerçekten de hergün bir altın yumurta aldıkları tavuk sayesinde sıkıntı duymadan yaşamışlar. Hatta o yörenin en varlıklı ailesi olmuşlar. Çocuk daha fazla altına sahip olmak için bir sabah yine fasulyeden tırmanarak devlerin şatosuna varmış. Dev anası çocuğu görünce:

- Kocam her an gelebilir! Sihirli tavuğu kaybolduğu için çok öfkeli, seni yakalarsa hemen yer, diyerek çocuğu uyarmış. Dev anası bunları söyleyedursun dev koca çıkıp gelmesin mi? Dev anası çocuğu mutfakta bir tencerenin içine saklayıvermiş. Dev koca içeri girer girmez başlamış bağırmaya:

- Bir insan kokusu alıyorum. Yoksa semiz bir insan mı var odada? Karısı:

- Sana kuzu yahnisi pişirdim, onun kokusudur, diyerek dev kocayı sakinleştirmiş. Yemeğini yiyen dev koca dolaptan çıkarttığı sazı masasının üzerine koymuş:

- Çal benim güzel sazım çal,deyince sazdan öyle güzel bir müzik yayılmaya başlamış ki, bu müzik deve ninni gibi

gelmiş. Başlamış dev koca uyumaya.

Saklandığı tencereden çıkan çocuk masanın üzerinde duran sazı alıp gitmek üzereyken saz bağırmaya başlamış.

- Uyan dev koca uyan, beni kaçırıyorlar!

Bu sesle dev koca yatağından fırlamış. Kucağında sazla çocuğu görünce başlamış bağırmaya:

- Benim sazımı almaya nasıl cesaret edersin, seni yiyeyimde gör! Diyerek çocuğu kovalamaya başlamış.

Çocuk kucağında dev kocanın sazı şatodan çıktığı gibi başlamış fasulyeden aşağı inmeye. Tam kurtuldum diye düşünürken fasulyenin sarsıntısıyla yukarıya bakmış. Bir de ne görsün! Dev adam da fasulyeden aşağıya gelmiyor mu? Çocuk daha hızlı inmeye başlamış. Yere iner inmez odunluğa koşmuş. Baltasını kaptığı gibi başlamış fasulye ağacının dibini kesmeye.

Birkaç hamleden sonra fasulye ağacı üzerindeki dev kocayla birlikte büyük bir gürültüyle devrilivermiş. Dev koca yere düşer düşmez ölmüş.

Çocuk devden kurtulduğuna sevinip elinde sihirli sazla annesinin yanına gidip başından geçenleri bir bir anlatmış. Annesi de oğlunun sağ salim geldiğine çok sevinmiş. Birbirlerine sarılıp ağlamışlar.

Çocuk o günden sonra elindekilerle yetinip açgözlülük yapmamaya söz vermiş.

Hansel ve Gratel

ir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde bir ormanda küçük bir kulübe varmış. Bu kulübede, ormancı, karısı ve iki çocuğuyla birlikte yaşamış. Çocukların adı Hansel ve Gratelmiş.

Günlerden bir gün oduncunun karısı ölmüş.

Oduncu, bir süre sonra yeniden evlenmiş. Yeni karısı geldiği günden itibaren, çocuklara çok kötü davranmaya başlamış. Sürekli onları azarlıyor, babaları gelene kadar eve almıyormuş.

Hansel ve Gratel bu duruma çok üzüyor ancak ellerinden birşey gelmiyormuş. Babaları da sürekli üvey annelerinin etkisi altında kalıyormuş. Oduncu yorgun olarak eve geldiğinde onu tatlı dille karşılamak yerine, devamlı şikayette bulunuyormuş. Ona:

- Çocukların yine çok yaramazlık yaptılar. Beni sürekli üzüyorlar. Bu çocuklarla ne yapacağız, diyerek zavallı oduncunun başının etini yiyormuş.

Bir gün yine oduncu eve geldiğinde, şikayete başlamış.

- Bu çocuklardan bıktım artık zaten kazandığın para ikimize zor yetiyor. Bir de onları doyurmak, giysi almak bizim geçimimizi zorlaştırıyor. Ne yap et bu çocuklardan kurtul, demiş. Oduncu.

- Nasıl olur, onlar benim herşeyim, nasıl sokağa atarım onları, diyerek karşı çıkmış.

Karısı ise oduncunun bu sözlerini duymazlıktan gelerek:

- Ya onlardan kurtulursun ya da ben bu evi terkederim. Kararı sen ver, demiş.

Oduncu çocuklarını çok sevmesine rağmen karısının sözünden de çıkamıyormuş. En sonunda çaresiz kalarak çocukları evden uzaklaştırmayı kabul etmiş. Karısına:

- Peki senin dediğin olsun. Yarın sabah onları da alıp ormana götürür bırakırım, diyerek çaresiz kadına boyun eğmiş.

Ancak bu konuşulanları Hansel işitmiş. Hemen kızkardeşinin yanına koşup:

- Babam bizi yarın ormana götürüp terkedecek. Ne yapacağız? Diye ağlamış. Kız kardeşi de ona:

- Üzülme sabaha kadar düşünüp bir çaresine bakarız. Gün doğmadan neler doğar, demiş. Hansel "Ben bir çaresini buldum galiba," diyerek yataktan fırlamış. Yavaşça kapıyı açıp dışarı çıkmış. Bahçeden topladığı küçük taşları ceplerine koymuş. Gerisin geri kapıyı kapatıp yatağına yatmış. Sabah olduğunda babaları yanlarına gelip:

- Çocuklarım; bugün sizi de ormana götürmeye karar verdim. Bana yardımcı olursunuz, diyerek onları uyandırmış.

Çocuklar başlarına geleceklerden haberleri yokmuş gibi davranarak hazırlanmışlar. Kahvaltılarını edip hep birlikte yola çıkmışlar. Yolda Hansel geceden topladığı taşları gittikleri yerlere atıyormuş. Ormanın derinliklerine vardıklarında babaları:

- Çocuklar siz burada oynayın, ben ağaç keseceğim, diyerek çocukları bırakıp eve geri dönmüş. Akşam olup da babalarının gelmediğini gören Gratel ağlamaya başlamış.

“Şimdi ne yapacağız,” diyerek umutsuzca kardeşine sarılmış. Hansel:

- Üzülme ben evden gelirken yolu kaybetmemek için, geçtiğimiz yerlere küçük taşlar atmıştım. Onları takip ederek evin yolunu bulabiliriz, diyerek kızkardeşini teselli etmiş. Gerçekten de yola serpiştirdiği taşları toplayarak eve varmışlar. Çocukların geldiğini gören üvey anneleri sinirlenmiş. Oduncu ise çocuklarını karşısında görünce sevinmiş ama bunu belli etmemiş.

Gece çocuklar uykuya dalınca üvey anneleri yine şikayete başlamış:

- Biz bu çocuklardan kurtulamayacağız herhalde, yarın daha uzaklara götür, geri gelemesinler.

Adamcağız yine çaresiz boyun eğmiş. Konuşulanları dinleyen Hansel hemen bahçeye koşup taş toplamak istemiş. Ancak üvey anneleri kapıyı kilitlediğinden dışarı çıkamamış. “Başka bir yol bulmalıyım,” diyerek yatağına yatmış. Sabah olunca babaları yine yanlarına gelip çocukları uyandırmış.

- Bugün de sizi ormana götüreceğim çocuklarım, hemen hazırlanın yola çıkalım, demiş.

Çocuklar kahvaltılarını yaptıktan sonra ormanda yemek için yanlarına birer parça ekmek almışlar.

Hansel “Ben de yola bu ekmeğin kırıntılarını atarım,” diyerek yol boyunca ekmekten kopardığı parçaları geçtiği yerlere serpiştirmiş.

Ormanın derinliklerinde babaları yine:

- Çocuklar siz uslu uslu oynayın, ben kesmek için uygun bir ağaç arayacağım, diyerek oradan uzaklaşmış.

Akşam olunca babalarının geri gelmediğini gören çocuklar endişeye kapılmış ama Hansel yola attığı ekmek kırıntılarından bahsedip, kız kardeşini teselli etmiş. Etrafta ekmek kırıntılarını aramaya başlamışlar ama en ufak bir kırıntıya rastlamamışlar. Çünkü kırıntıların hepsini ormandaki kuşlar yemiş.

Bunun üzerine çocuklar birbirlerine sarılıp korku içerisinde sabah olmasını beklemişler. Sabah kuş sesleriyle gözlerini açıp etrafa bakmaya başlamışlar. Buldukları yer hiç de tanıdık gelmiyormuş. Çaresiz yürümeye başlamışlar. Nereye gittiklerinden habersiz saatlerce yol almışlar. Derken bir derenin kenarında rengarenk bir kulübe görmüşler.

Biraz daha yaklaştıklarında kulübenin renk renk kremlardan bir çatısı, çikolatadan duvarları ve pastadan bir kapısı olduğunu farketmişler.

Karınları da oldukça acıkmış olduğundan, koşup çikolata duvardan birer parça kopartıp yemeye başlamışlar.

Bu sırada kulübenin kapısı açılmış. İhtiyar bir kadın görünmüş. Çocuklara:

- Gelin çocuklar içeride karnınızı doyurayım, diyerek çocukları kulübeye çağırmış.

Bu sevimli ihtiyarın davetini çocuklar sevinçle kabul ederek kulübeye girmişler. İhtiyar kadın çocukları masaya oturtup önlerine türlü türlü yiyeceklerden koymuş. Bu birbirinden lezzetli yiyecekleri çocuklar büyük bir iştahla yemişler. İhtiyar kadın çocuklara sormuş:

- Çocuklar epeydir açsınız herhalde. Nereden geliyorsunuz, söyleyin bakayım, diye sormuş.

Çocuklar da başlarından geçenleri anlatmışlar. İhtiyar kadın aslında kötü kalpli bir cadıymış. Evlerinden uzaklaşıp kaybolan çocukları yakalayıp yermiş. Hansel ve Gratel'i de besleyip şişmanlatarak yemeyi kafasına koymuş.

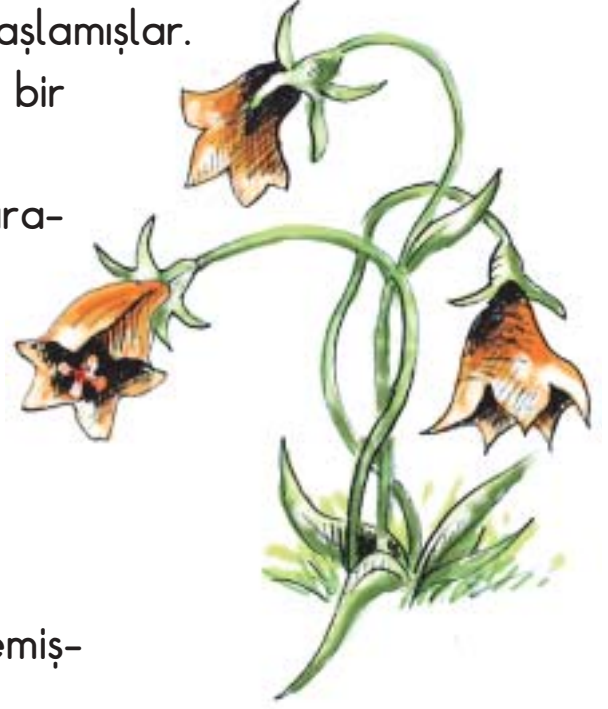
Çocuklar herşeyden habersiz karınlarını doyurunca, cadı yatmaları için yer göstermiş. Çocukları içerisinde yatak olan demir bir kafesin içine sokmuş. Çocuklar içeri girer girmez arkalarından kafesi kapatmış. Kahkahalarla gülererek:

- Artık elimde esirsiniz, sizi de kazanda pişirip yiyeceğim, çok lezzetli olmalısınız. Şimdi yatıp uyuyun, demiş.

Çocuklar korku içerisinde ağlamaya başlamışlar. İhtiyar cadı çocukların yemesi için yemek hazırlamaya başlamış.

Hansel kızkardeşine:

- Buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız. Yoksa babamızı bir daha göremeyeceğiz, diye fısıldamış kaygılı kaygılı.

Bu sırada ihtiyar cadı kafesi açıp Gratel'i dışarı çıkartmış.

- Sen bana yemek hazırlamak için yardımcı olacaksın sakın kaçmaya kalkışma yoksa kardeşini öldürürüm, demiş. Gratel çaresiz ihtiyar cadının söylediklerini yapmaya başlamış. Cadının verdiği yiyecekleri önceleri şişmanlamamak için yememişler ama daha sonra dayanamayıp yemeye başlamışlar. Ve yedikçe şişmanlamışlar.

İhtiyar cadı çocukların tam yiyeceği şişmanlıkta olduğunu görüp Gratel'i kafesten çıkartmış. "Hadi bakalım şu kazanın altını yak da su kaynat bakayım," diyince, çocuklar cadının kendilerini yemek için hazırlık yaptığını anlamışlar. Gratel, bir yandan korkuyor bir yandan da kazanın altına odun atıyormuş.

Derken kazan kaynamaya başlamış. İhtiyar cadı, Hansel'i de kafesten çıkartmış. Kazanda kaynayan suyun tuzuna bakmak için eğilmiş, suya kaşığı sokmuş. Hansel bu fırsatı kaçırmamış. Kazana eğilen cadıyı kazanın içerisine itivermiş. Cadı korkunç sesiyle öyle bir bağırmış ki dağ taş inlemiş. Cadı kaynar kazana düşer düşmez ölüvermiş. Çocuklar cadıdan kurtulduklarına çok sevinmişler.

Kulübeyi araştırmaya başlamışlar. Kilitli duran bir kapıyı açtıklarında, içerisinin altınlarla dolu olduğunu görmüşler. Gözlerine inanamayan çocuklar bir çuval altını aldıkları gibi kulübeden uzaklaşmışlar. Ormana girip evlerinin yolunu aramaya başlamışlar.

O sıralarda çocukların üvey anneleri de ölmüş. Babaları da çocuklarını bıraktığı için çok pişman olmuş. Çocuklarını her gün ormanda arıyormuş.

Tesadüf bu ya! Yine ormanda çocuklarını arayan oduncu, çocuklarının yanlarında bir çuvala karşıdan geldiklerini görünce, koşup ikisini de bağrına basmış. Çocuklarından özür dilemiş. "Bir daha sizden asla ayrılmayacağım," diyerek göz yaşları dökmüş. Çocuklar da babalarına başlarından geçenleri anlatıp çuvaldaki altınları göstermişler.

Hep beraber mutluluk içerisinde şarkılar söyleyerek evlerinin yolunu tutmuşlar.

Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler

Bir varmış bir yokmuş. Ülkenin birinde bir kral yaşarmış. Bu kralın dünyalar güzeli bir kızı ve çok sevdiği bir karısı varmış. Kral ve ailesi ülkelerini adaletle yönetir, ülkelerinde mutluluğun hüküm sürmesini sağlarmış. Kralın dünyalar güzeli kızının adı Pamuk Prenses'miş.

Bir gün kraliçe ölmüş. Pamuk Prenses ve kral buna çok üzölmüşler. Aradan bir zaman geçmiş ve kral yeniden evlenmiş. Kralın yeni karısı gizli güçleri olan bir büyücüymüş. Fakat kralın bundan haberi yokmuş. Gel zaman git zaman Pamuk Prenses büyümüş. Çok güzel ve iyi kalpli bir genç kız olmuş. Pamuk Prenses'in güzelliğini üvey annesi hiç çekemiyormuş.

Bir gün sihirli aynasının karşısına geçip:

- Sihirli ayna! Söyle bana, bu dünyadaki en güzel kadın kim? diye sormuş.

Ayna:

- Kraliçem, siz çok güzel bir kadınsınız, ancak dünyanın en güzeli değilsiniz. Sizden güzel olan birisi var ki adı Pamuk Prenses, diye cevap vermiş.

Aynanın verdiği cevaba çok öfkelenen kraliçe, Pamuk Prenses'i öldürmeye karar vermiş. Sarayın avcı başını yanına çağırıp:

- Pamuk Prenses'i ormana götürüp öldürmeni emrediyorum. Eğer yapmazsan seni cellatlara yollarım, demiş.

Avcı başı çaresiz bu teklifi kabul etmiş.

Pamuk Prenses'in gezmek için ormana gittiği bir gün avcı başı da ona eşlik etmiş. Ormana girdiklerinde Pamuk Prenses'i öldürmek için kılıcını çıkartmış. Ama eli bir türlü, iyi kalpli Prenses'i öldürmeye gitmiyormuş. En sonunda dayanamayaarak kötü kalpli Kraliçe'nin niyetini Prenses'e anlatmış.

- Prenses'im saraya dönmeseniz iyi olur. Yoksa üvey anneniz size bir kötülük yapabilir, diyerek Pamuk Prenses'i uyar-mış. Pamuk Prenses çaresiz bu teklifi kabul etmiş. Avcı başı öldürdüğü bir geyiğin kanını, Pamuk Prenses'in mendiline sür-müş ve bunu kötü kalpli kraliçeye götürmüş.

- Sayın kraliçem, emrinizi yerine getirdim. Pamuk Prenses'i ormanda öldürdüm, diyerek onu kandırmış.

Pamuk Prenses'ten kurtulduğunu düşünen kraliçe hemen aynasına koşmuş.

- Sihirli ayna, söyle bana dünyadaki en güzel kadın kim? Diye sormuş.

Ayna:

- Siz çok güzelsiniz kraliçem ama Pamuk Prenses sizden daha güzel, diye cevaplayınca, kraliçe, Pamuk Prenses'in ölmediğini anlamış. Kendisine yalan söyleyen avcı başını hemen oracıkta öldürmüştü.

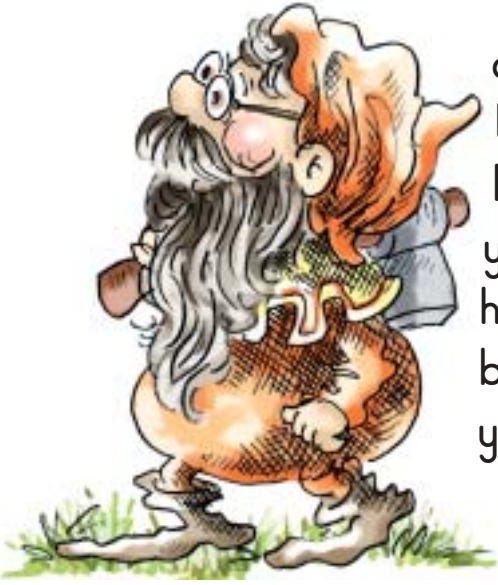

Bu sırada geceyi ormanda geçiren Pamuk Prenses sabah gözlerini açıp nereye gidebileceğini düşünmüştü. Çaresizce ormanın derinliklerinde yürümeye başlamış. Yürümekten bitkin düşmüştü. Ormanın derinliklerinde dikkatini çok şirin bir kulübe çekmişti. "Umarım burada iyi kalpli insanlar yaşıyordur," diye içinden geçirmişti.

Kulübenin kapısını çalmıştı. Kapı açılmıştı ancak içeride kimsecikler yokmuştu. Kulübenin içerisi o kadar dağınıkmıştı ki Pamuk Prenses "Burada yaşayanlar çok meşgul insanlar herhalde. Ortalığı toplayamamışlar bile," diyerek etrafı düzenlemeye başlamıştı. Yerleri süpürmüştü, bulaşıkları yıkamıştı ve kulübeyi pırıl pırıl bir hale getirmişti.

Artık yorgunluktan uymak üzereymişti. Yatacak bir yer bulmak ümidiyle üst kata çıkmıştı.

Oradan bulunan bir odaya girince yan yana duran yedite küçük yatak görmüştü.

Bunlardan birisine yatıp o anda mışıl mışıl uymaya başlamış.

Bu sırada işlerini bitiren kulübenin sahipleri evlerinin yolunu tutmuşlar. Bunlar birbirinden sevimli yedi cücelermiş. Cüceler kulübeye yaklaştıklarında bacalarının tüttüğünü farketmişler.

“Evimizde birisi mi var acaba?,” diyerek yavaşça içeri süzölmüşler. Bir de ne görsünler. Evleri bıraktıkları gibi değil. Her taraf temizlenmiş, masada birbirinden güzel çiçekler, pastalar ve ocakta etrafa nefis kokular yayarak kaynayan yemek kazanı duruyormuş. Cüceler gördükleri manzaraya o kadar şaşırmışlar ki bunları yapanın üst katta olabileceğini düşünmüşler. Hepsi üst kattaki yatak odalarına çıkmışlar.

Yataklarında yatan güzel Prenses'i görünce şaşkınlıklarını gizleyememişler.

Evimizi toplayan bu kız olmalı diyerek Pamuk Prenses'in başına

toplanmışlar. Bu sırada gözlerini açan Pamuk Prenses yanı başında duran cüceleri görünce korkmuş.

- Evinize habersiz girdiğim için özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu. Ben aslında Prenses'im, diyerek başından geçenleri cücelere anlatmış. Cüceler, Pamuk Prenses'i dinleyince ona acımışlar. Pamuk Prenses'in yanlarında yaşamasına izin vermişler. Cüceler, Pamuk Prenses'e kendilerini tanıtmışlar.

Birincisi:

- Ben Bilgiç, diyerek selamlamış Pamuk Prenses'i.

İkincisi:

- Ben Şakacı.

Üçüncüsü:

- Ben Sinirli.

Dördüncüsü:

- Ben Neşeli.

Beşincisi:

- Ben Obur.

Altıncısı:

- Ben Bezgin.

Yedincisi ise:

- Ben de Çalışkan.

Pamuk Prenses bu

sevimli cüceleri çok sevmiş. Her sabah onları tatlı dille uyan-
dırıp kahvaltılarını hazırlıyor. Daha sonra da işlerine uğurlu-
yormuş. Kendisi de ortalığı temizleyip yemek hazırlıyormuş.
Günleri neşe içerisinde geçip gidiyormuş.

Pamuk Prensesi öldürmeyi düşünen kötü kalpli kraliçe ise
boş durmuyormuş. Prensesin nerede olduğunu bulmak için
büyüler yapıyormuş. En sonunda sihirli küresi, Pamuk Pren-
ses'in cücelerin kulübesinde yaşadığını haber vermiş. Kötü
kalpli kraliçe sevimli bir ihtiyar kılığında, Pamuk Prenses'in
yaşadığı kulübenin yolunu tutmuş.

O sırada Pamuk Prenses bahçedeki çiçeklerini sula-
makta ve onlarla "Bugün nasılsınız benim güzel çiçeklerim,"
diye konuşmaktaymış. Yaşlı kadın kılığındaki kraliçe, Pamuk
Prenses'e yaklaşıp:

- Senin gibi iyi kalpli güzel bir kız bu yaşlı kadına bir
bardak su verebilir mi? Diyerek Pamuk Prenses'ten kendi-
sine su vermesini istemiş.

Pamuk Prenses üvey annesini tanıyamamış. Hemen gidip yaşlı kadına bir bardak su getirmiş. Suyu içen yaşlı kadın:
- Teşekkür ederim güzel kız. Bu iyiliğinin karşılığında kendi ellerimle yetiştirdiğim şu nefis elmayı alırsan mutlu olurum, diyerek sepetinden çıkarttığı kırmızı elmayı Pamuk Prenses'e uzatmış.

Pamuk Prenses önce uzatılan elmayı almak istememiş. Fakat yaşlı kadının ısrarı üzerine teşekkür ederek elmayı almış. Yaşlı kadın:

- Hadi güzel kız. Elmamın tadına bakmayacak mısın?

Demiş. Onu kırmayarak elmadan bir ısırık kopartıp yemiş. İşte o anda olanlar olmuş.

Pamuk Prenses ısırıldığı elmayı yer yemez olduğu yere yığılıvermiş. Yaşlı kadın gerçek görüntüsüne bürünmüş ve Pamuk Prenses'i öldürmüş olduğu için kahkahalarla gülmeye başlamış.

- En sonunda senden kurtuldum Pamuk Prenses. Artık dünyanın en güzel kadını benim, diyerek oradan hızla uzaklaşmış.

Akşam olmuş. Yedi sevimli cüce evlerine dönmüşler. Pamuk Prenses'lerini yerde cansız yatarken bulmuşlar ve başlamışlar ağlamaya. "Bizim bir tanemiz, güzel Prenses'imiz, sana ne oldu?," diyerek gözyaşı dökmüşler. Ancak Pamuk Prenses ne cevap vermiş ne de gözlerini açmış. Bunun üzerine Pamuk Prenses'i hazırladıkları çiçeklerle süslü bir yatağa yatırmışlar. Onu gömmeye gönülleri razı olmamış. Hiç olmazsa sadece yüzünü görelim diyerek yatağa yatırdıkları prenseslerini ormanın içerisinde büyük bir kayanın üzerine yerleştirmişler.

Cüceler, yatağın etrafına oturup ağlamaya başlamışlar. Bu sırada oralarda avlanmakta olan yakın bir ülkenin Prensi ağlayan cüceleri görüp yanlarına gelmiş.

- Neden ağlıyorsunuz, ne oldu, sizi bu kadar üzen şey nedir? Diye sormuş.

Cücelerin en yaşlı olanı Bilgiç, Pamuk Prenses'i göstererek:

- Prenses'imiz öldü onun için ağlıyoruz, demiş.

Prens, Pamuk Prenses'in güzelliği karşısında büyülenmiş. Çiçeklerle süslenmiş yatağın başucuna yaklaşmış, uzanıp Pamuk Prenses'i öpmüş.

Tam bu anda kötü kalpli kraliçe'nin yaptığı büyü bozulmuş, Pamuk Prenses gözlerini açmış. Pamuk Prenses'in hayata döndüğünü gören cüceler sevinçlerinden oynamaya başlamışlar. Prens'e, Pamuk Prenses'i yattığı ölüm uykusundan uyandırdığı için teşekkür etmişler.

Prens, Pamuk Prenses'e, aşık olduğunu söyleyip evlenme teklif etmiş. Pamuk Prenses, Prens'in teklifini kabul etmiş. İkisi evlenmiş ve mutlu bir hayata başlamışlar.

Pamuk Prenses, cücelerini hiç unutmamış. Her fırsatta ormana gidip yedi sevimli arkadaşını ziyaret etmiş.

♫♫♫
Ağustos Böceği ve Karınca

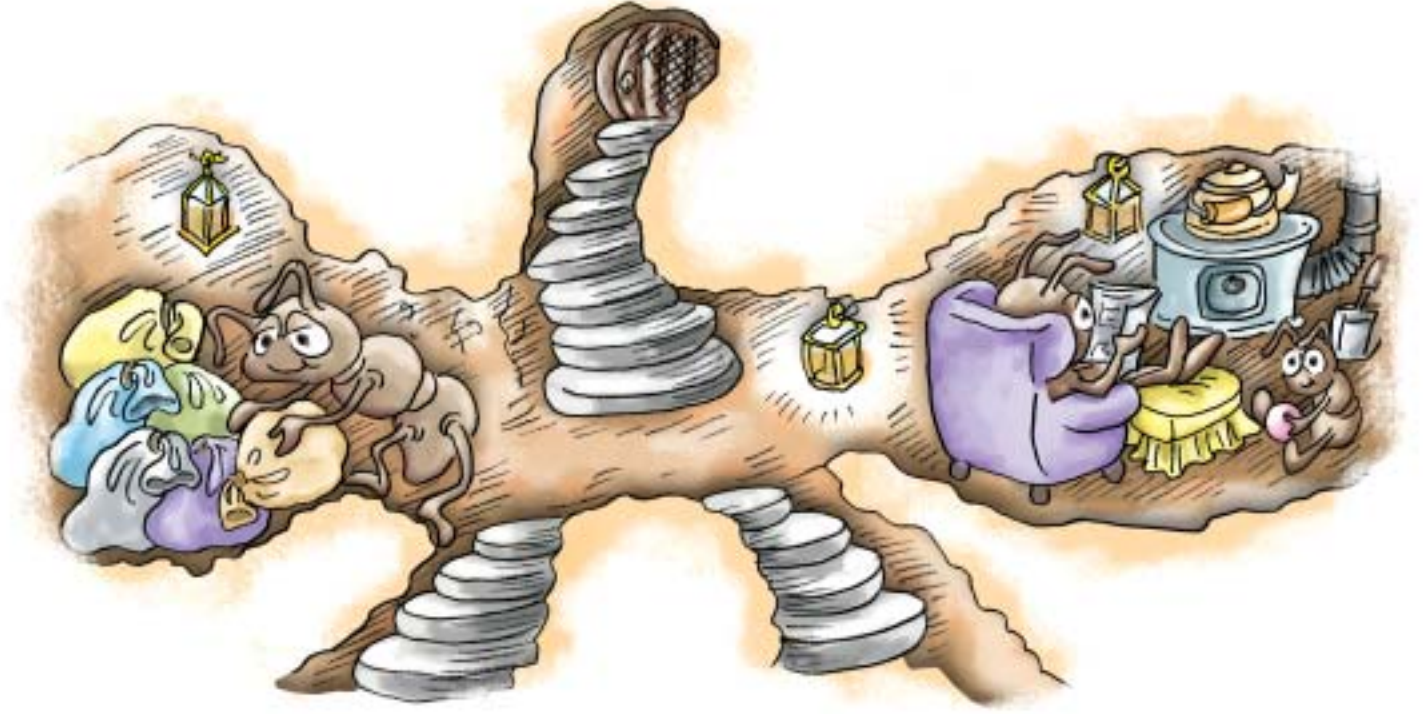

İçeklerin en güzel, güneşin en ışıltılı olduğu günlerde, bir yandan müzik sesi gelirken, bir yandan da çalışan karıncaların yorgun nefesleri duyulmuş.

Bu müzik, yazın bütün güzel günlerini tembellik ederek, bir yaprağın üzerinde bacak bacak üstüne atmış keman çalmaktan başka bir iş yapmayan tembeller tembeli Ağustos Böceği'ne aitmiş. Herkese gülücükler dağıtıp, neşeli tavırlarıyla ormanı şenlendiren Ağustos Böceği, etrafında kışa hazırlık yapan bütün canlılara takılıp, onlarla alay edermiş.

- Bırakın bu güzel havalarda çalışmayı. Gelin şarkı söyleyelim, eğlenelim. Gelin günümüzü gün edelim. Bu güzel havalarda çalışarak niye kendinize eziyet ediyorsunuz, derken bir yandan da kemaniyla neşeli parçalar çalarak etrafında çalışanları engellemek istiyormuş.

Bu sırada toprağın üzerinde karıncalar çalışıyormuş. Çalışkan karıncalar kışa hazırlık yapıyorlarmış. Buldukları yiyecekleri yuvalarına taşıyorlarmış.

Ağustos Böceği, karıncalara seslenmiş:

- Ne kadar çok çalışıyorsunuz.

Karıncalardan birisi:

- Sen de kışa hazırlık yaparsan iyi olur. Yakında kış gelecek, diye cevap vermiş.

Ağustos Böceği, karıncanın söylediklerini duymazdan gelmiş. Yine neşe içerisinde şarkı söylemeye devam etmiş.

Sonunda yaz bitmiş. Soğuk havalar gelmiş. Her tarafa bembeyaz kar yağmış. Yazın çalışan böcekler yuvalarında yiyeceklerini yiyerek rahat ediyorlarmış. Ağustos Böceği ise yazın yaptığı tembellikten dolayı yiyeceksiz kalmış.

Tanıdığı böceklerin evlerine giderek yiyecek istemiş. Ama hiçbirisi ona yiyecek vermemiş. En sonunda karıncaların kapısını çalmış. Kapıyı açan karıncaya:

- Lütfen bana biraz yiyecek verin. Hiç yiyeceğim yok, diyerek sızlanmış. Karınca, Ağustos Böceği'ne:

- Yazın hiç çalışmadın. Hep tembellik yapıp keyif sürdün. Şimdi niye keyif yapmıyorsun, diyerek kapıyı kapatmış.

Ağustos Böceği yaptığı hatayı anlamış.

Bir daha tembellik yapmayacağı konusunda kendisine söz vermiş.

Arslan ile Fare

Ormanlar kralı arslan bir gün ormanda ava çıkmış. Gün boyu dolaşmış. Yiyecek hiçbir şey bulamamış. Karnı da oldukça acıkmış. Kendi kendine homurdanmış:

- Bu gün aç yatacağım herhalde! Demiş.

Arslan homurdana homurdana yürüyedursun, karşısına sevimli fare çıkıvermiş. Sevimli fareyi gören arslan üzerine atılıp yakalamış. Sevimli fare çok korkmuş. Arslana yalvarmaya başlamış:

- Ne olur beni yeme! Hem ben çok küçüğüm, senin karnını doyurmam ki.

Ormanlar kralı arslan:

- Olsun aç aç uyumaktan iyidir, diyerek ağzını açmış.

Sevimli fare:

- Beni yemekten vazgeçersen bir gün benim de sana bir yardımım dokunabilir, demiş.

Ormanlar kralı arslan, farenin sözlerine kahkahalarla gülmüş:

- Senin gibi minicik birisi benim gibi koskoca ormanlar kralına nasıl yardımcı olabilir hah hah ha, diyerek fareyi pençelerinin arasından bırakmış. Arslan, sevimli fareyi affetmiş.

O gün ormanlar kralı aç aç uyumuş. Midesinin guruldamasını dinlemekten sabahı zor etmiş. Sabahleyin güneş doğar doğmaz, arslan tekrar yiyecek bulmak için ormanda gezinmeye başlamış.

Bir anda kendisini ağacın tepesinde bir ağın içerisinde buluvermiş. O anda ne olduğunu anlamış. Ormana tuzak kuran avcılarının tuzacağına yakalanmış.

Umutsuzca kükremeye başlamış. Arslanın sesi sevimli fareye kadar ulaşmış.

Fare, kendi kendine konuşmuş:

- Arslan neden acı acı kükrüyor acaba? Diyerek sesin geldiği yöne doğru koşmuş. En sonunda arslanın yakalandığı ağacın altına varmış. Aşağıdan arslana seslenmiş:

- Ne yapıyorsun ağacın tepesinde?

Fareyi gören arslan sevinmiş.

Fareye:

- Lütfen beni kurtar, avcıların tuzağına yakalandım, diyerek yardım istemiş.

Avcılar da gelmek üzereymiş. Sevimli fare hemen ağaca tırmanmış. Ağın bulunduğu dala gelmiş. Başlamış ağı kemirmeye. En sonunda arslanın geçebileceği büyüklükte delik açmış. Arslan ağdan kurtulup aşağıya atlamış. Kurtulduğu için çok sevinen arslan sevimli fareye teşekkür etmiş. Arslan:

- Bundan sonra en iyi dostum sensin, zor duruma düştüğünde beni çağır, koşar gelirim diyerek oradan uzaklaşmış.

Ormanlar kralı arslan yolda giderken, "Bundan böyle görünüşünden dolayı kimseyi küçümsemeyeceğim," diye kendi kendine söz vermiş.

İki İnatçı keçi

İki inatçı keçi kırlara otlamaya gitmişler. Her taraf yemyeşil taptaze çimenlerle doluymuş. Keçiler otlaya otlaya ırmağın kenarına kadar gelmişler. Keçilerden birisi ırmağın bir yakasında, diğeri öbür yakasında otlamaktaymış. Derken ikisi de ırmağın üzerindeki köprü-
nün ortasına gelmişler.

İki keçi, köprüde burun buruna gelmişler. Keçilerden birisi yol istemiş:

- Yol ver de karşıya geçeyim.

Diğer keçi yol vermeye yanaşmamış:

- Önce ben geldim, sen bana yol ver.

Keçilerin ikisi de inatçı mı inatçı. Köprüde kafa kafaya toslaşmışlar.

İkisi de kavga etmekten yorgun düşmüşler.

Bir tos, bir tos daha derken, keçilerin ikisi birden dengesini kaybedip, ırmağa düşmüşler.

İki keçi, ırmakta bata çıka sürüklenmeye başlamışlar. Boğulmak üzereyken yaptıkları hatayı anlamışlar.

Son sözleri:

- Keşke ikimizde bu kadar inatçı olmasaydık! Olmuş.

Bremen Muzikacıları

Bir zamanlar Bremen kentinin yakınlarında bir çiftlik varmış. Bu çiftlikte türlü türlü hayvanlar yaşarmış. Tavuklar, kuzular, inekler, kazlar ve bir de eşek varmış. Eşek çiftliğin en çalışkan hayvanıymış. Gel zaman git zaman eşek ihtiyarlamış. Eskisi gibi çalışamaz olmuş. Çiftlik sahibi de artık işe yaramıyor diyerek, onu satmak istemiş. Eşeği almak isteyen bir adam çıkagelmiş. Gelen adamı eşeğin gözü tutmamış. Kötü kalpli birisine benziyormuş.

Eşek çiftlikten kaçmaya karar vermiş. Bir gece bütün çiftlik hayvanları uykudayken, çiftlikten gizlice ayrılmış. Nereye gideceğini bilmiyormuş. Saatlerce yürümüş. Biraz dinlenmeye karar vermiş. Bir ağacın altında ağlayan bir köpek görmüş. Köpeğe:

- Niye ağlıyorsun köpek kardeş? Diye sormuş.

Köpek:

- Ben bu yakınlarda bir ailenin evini koruyordum. Ama artık ihtiyarladım. Gözlerim de pek iyi görmüyor. Eskisi gibi bekçilik yapamıyorum diye sahibim beni evden kovdu, demiş.

Eşek de köpeğe kendi başından geçenleri anlatmış. Arkadaş olmaya karar vermişler. Geceyi ağacın altında uyuyarak geçirmişler. Sabahleyin birlikte yola koyulmuşlar. Dağlar, dereler aşmışlar. Derken önlerine bir kedi çıkmış. Kedi de çok üzgün görünüyormuş. Merak içinde sormuşlar:

- Kedi kardeş neden böyle üzgünsün?

Kedi gözyaşları içerisinde yanıt vermiş:

- Ben bu yakınlarda bir evde yaşıyordum. Evi farelerden koruyordum ama artık ihtiyarladım. Eskisi gibi fare tutamıyorum diye ev sahibim daha genç bir kedi alıp beni evden kovdu, diyerek sızlanmış.

- O zaman gel sen de bize katıl kedi kardeş, diyerek kediyi de aralarına almışlar. Beraberce yollarına devam etmişler.

Eşek, köpek ve kedi artık yalnız olmadıklarına seviniyorlarmış. Neşe içerisinde şarkılar söyleyerek yeniden yola koyulmuşlar. Bir dere kenarında su içmek için durdukları sırada, bir dalın üzerine tünleyen horozu görmüşler. Horoz çok üzgünmüş. Hep beraber horozun yanına varmışlar. Hep bir ağızdan sormuşlar:

- Horoz kardeş, niye evinden uzaktasın. Üstelik de çok üzgün görünüyorsun.

Horoz yanıt vermiş:

- Ben bu yakınlarda bir çiftlikte yaşıyor, sabah olunca da güneş doğar doğmaz öterek çiftlik sahiplerine, çalışma zamanlarının geldiğini haber veriyordum.

Ama artık ihtiyarladım. Zamanında ötemiyorum diye beni kesmeye kalktılar. Canımı zor kurtardım. Artık yalnız kaldığım için çok üzülüyorum.

Eşek, köpek ve kedi horozu da aralarına almışlar.

Artık hiç birisi eskisi gibi üzgün değilmiş. Eşek neşeye anırıyor, köpek havlıyor, kedi miyavlıyor, horoz da "Ü! Ürü! Üüü!," diyerek kendi şarkılarını söylüyorlarmış.

Gün neşe içerisinde geçmiş. Akşam olmuş. Güneş ufukta kaybolmuş. Artık geceyi geçirebilecekleri bir yer aramaya başlamışlar. Bu sırada uzakta ışıkları yanan bir kulübe görmüşler.

Hep beraber kulübeye gitmişler. Camdan içeriye bakmışlar. İçeride kimsecikler yokmuş. "Ne de güzel. Kimsecikler yok. Tam da geceyi geçirebileceğimiz bir yer," diyerek içeriye girmişler. Işıkları söndürmüşler. Eşek kapının önünde, köpek şöminenin başında, kedi masanın üzerinde, horoz ise yüksekçe bir yere tünelererek başlamışlar uyumaya.

Bu kulübe o civarda konaklayan azılı üç hayduta aitmiş. Haydutlardan birisi kulübeye geri gelmiş. Işıkların sönmüş olduğunu görüp yavaşça kapıdan içeri süzölmüş.

Tam bu anda olanlar olmuş. Haydutu gören horoz acı acı ötmeye başlamış. Karanlıkta gözleri parıl parıl parlayan kedi haydutun üzerine atladığı gibi

yüzünü gözünü tırmalamaya başlamış. Köpek haydutun paçasına yapıştığı gibi dişlerini geçirmiş. Kapıdan çıkmaya çalışan hayduta eşek de çiftteyi basıvermiş.

Haydut canını zor kurtarmış.

Korku içerisinde arkadaşlarının yanına koşmuş. Başına gelenleri anlatmış:

- Sakın kulübeye gitmeyin. Orada bir canavar var ki, korkunç seslerle bağıyor, sivri sivri dişleri var, kömür gibi yanan gözleri ve çok kuvvetli ayakları var. Ben canımı zor kurtardım. Az daha beni yiyecekti.

Arkadaşlarını dinleyen haydutlar da korkudan titremeye başlamışlar. Hemen orayı terkedip uzaklara kaçmışlar.

Dört kafadar yeni evlerinde bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

Kurnaz Tilki ve Akıllı Leylek

Ormanların en kurnaz hayvanı tilkidir. Bir ormanda, bu kurnaz tilkilerden birisi dolaşmış. Türlü türlü kurnazlıklar düşünüyormuş. Kuyruğunu sallaya sallaya "Ne yapsam ne etsem," diye söyleniyormuş. Bir süre kırlarda boş boş gezinmiş.

- Dalga geçebileceğim birilerini bulsam da biraz eğlensem, diye sağa sola bakınmış. Bu sırada tepede uçan uzun gagalı uzun bacaklı akıllı leyleği görmüş. Aşağıdan seslenmiş:

- Bay leylek! Aşağı in de biraz laflayalım.

Tilkinin çağrısına uyan leylek kanat çırpa çırpa gelip tilkinin yanına konmuş. Uzun gagasını açıp konuşmaya başlamış.

- Tilki kardeş beni niye çağırdın? Yiyecek bulmam lâzım. Evde yiyecek hiçbirşey yok, demiş.

Tilki kurnaz kurnaz gülümsemiş. Akıllı leyleğe:

- Ben de seni akşam yemeğe davet etmeyi düşünüyordum. Ne dersin? Akıllı leylek kurnaz tilkinin durup dururken yaptığı davete bir anlam verememiş. İşin içinde bir iş olduğunu seziyormuş. "Bakalım sonunda ne çıkacak," diyerek tilkinin yemek davetini kabul etmiş. Uçarak oradan ayrılmış.

Tilki de koşarak yuvasına gitmiş. Hazırlıklara başlamış. Ateşi yakmış, tencereyi ateşin üzerine koymuş.

Az sonra hazırladığı çorba etrafa nefis kokular yaymaya başlamış.

Çorbayı genişçe bir tabağa koyarak masanın üzerine bırakmış. Bu sırada akıllı leylek çıkagelmiş.

- İyi akşamlar tilki kardeş. Umarım vaktinde gelmişimdir? Diyerek içeri girmiş.

Kurnaz tilki;

- İyi akşamlar. Tam vaktinde geldin. Bende senin için nefis bir çorba hazırladım. Hadi oturalım, soğumadan yemeğimizi yiyelim, diyerek karşılık vermiş.

Kurnaz tilki ve akıllı leylek, yemek masasına oturmuşlar.

Tilki tabağın içerisindeki çorbayı şapur şupur içmeye başlamış.

Leylek ise gagası çok uzun olduğundan tabağın içerisindeki çorbayı bir türlü içemiyormuş.

Tilki leyleğin halini gördükçe kıs kıs gülüyormuş. Tabaktan çorbayı içemeyen leyleğe:

- Leylek kardeş, çorbayı beğendin mi? Aman hepsini iç, karnını güzelce doyur, diyerek alaylı alaylı gülmüş. Leylek bozuntuya vermemiş.

- İçmez olur muyum tilki kardeş, çok güzel olmuş. Karnım da epeyce doydu, diyerek yanıtlamış kurnaz tilkiyi.

Leylek, kurnaz tilkinin oyununu anlamış. Karşılığında kurnaz tilkiye bir oyun oynamaya karar vermiş.

Akıllı leylek:

- Yarın akşam da yemeği biz de yiyelim. Senin için çok güzel bir sofraya hazırlayacağım.

Gelirsen ben de bu iyiliğinin altında kalmamış olurum, diyerek kurnaz tilkiyi evine davet etmiş.

Tilki, leyleğin davetini kabul etmiş. Leylek iyi akşamlar diyerek yuvasına doğru uçmuş.

Ertesi akşam tilki hazırlanıp, leyleğin yuvasına gitmiş. Akıllı leylek hazırladığı oyundan habersiz olan tilkiyi karşılamış.

- Aman geldin de ne iyi ettin. Ben de sana nefis yemekler hazırlamıştım. Hadi oturalım da bir güzel karnımızı doyuralım.

İkisi yemek masasına otumuşlar. Masada derin ve dar ağızlı bir kase içerisinde yemekler duruyormuş. Leylek uzun gagasını rahatlıkla kaseden içeri daldırıp, başlamış afiyetle yemeye. Tilki ise bir türlü burnunu kaseye sokamıyormuş. Leylek yemeği bir güzel yiyip karnını doyurmuş. Tilki ise bir lokma bile yiyememiş. Sonunda kurnaz tilki, akıllı leyleğin ona oynadığı oyunu anlamış. Kendi yaptığı hatanın farkına varmış.

O günden sonra hiç kimseyle alay etmemiş.

Kaplumbağca ile Tavşan

Ormanda tavşan hopluya zıplaya geziniyormuş. Bu tavşancık gördüğü bütün komşularına ne kadar hızlı olduğundan bahseder, kimsenin onu geçemeyeceğini söylemiş. Tavşan, gerçekten de güçlü ayaklarıyla hızlı koşarmış.

Komşuları ise tavşanın bu şekilde böbürlenmesinden hoşlanmazlarmış. Ama hiçbirisi de onunla yarışmaya yanaşmazmış.

Tavşanın her yerde "Ben çok hızlıyım, beni kimse geçemez," diye dolaşması, kaplumbağanın kulağına gitmiş. Kaplumbağa, oldukça yavaş yürür, tavşanın bir dakikada aldığı yolu bir günde almış.

Kaplumbağa tavşanla karşılaşmayı çok istiyormuş. Tesadüf bu ya bir gün kaplumbağa ile tavşan ormanda karşılaşmışlar. Kaplumbağa tavşanı görür görmez;

- İyi günler tavşan kardeş, Ben de seni arıyordum, diye seslenmiş.

Tavşan merakla sormuş;

- Beni neden arıyorsun, kaplumbağa kardeş?

Kaplumbağa:

- Seninle yarış yapmak istiyorum, hadi yarışalım da hangimiz daha hızlıyız anlayalım.

Tavşan, kaplumbağanın sözlerine gülmüş:

- Aman kaplumbağa kardeş. Benimle dalga geçiyorsun galiba. Senin benimle yarışabilmen imkansız, sen daha bir adım atmadan ben yarışı bitiririm.

İstersen kendini boş yere yorma, demiş alaylı alaylı.

Kaplumbağa:

- Bu yarışta seni geçeceğim. İstersen hemen başlayalım, demiş kararlı kararlı.

Bütün orman hayvanları toplanmışlar. Yarışın sonucunu merakla beklemeye başlamışlar. Herkes birbirine; "Kaplumbağa kardeş çok yavaş. Tavşanı bu hızıyla nasıl geçebilir ki?," diye soruyormuş. Tavşan ve kaplumbağa son hazırlıklarını yaparak yarışacakları yere gelmişler. Derken yarış başlamış.

Tavşan bir anda ok gibi fırlamış. Kaplumbağa ise yavaş yavaş yürümeye başlamış. Tavşan gözden kaybolmuş bile.

Bir süre sonra geriye dönüp bakmış, ne gelen var ne giden. Kaplumbağa yarışı akşama bitirir ancak, en iyisi ben şurada birazcık uyuyayım, diyerek bir ağacın altında uyumaya başlamış.

Tavşan, yarışı kazanacağından oldukça emin uyuyadursun, kaplumbağa kendinden emin adımlarla yavaş yavaş yürümeye devam ediyormuş. En sonunda tavşanın yattığı yere varmış. Bakmış tavşan horul horul uyuyor, hiç temposunu bozmadan yoluna devam etmiş.

Bir süre sonra tavşan, uyanmış "Artık yarışı bitireyim, kaplumbağa kardeş hala peşimden geliyor herhalde," diyerek geriye bakmış. Gelen kimsecikler yokmuş. Tavşan, "Kaplumbağa kardeş yarıştan vazgeçti herhalde," diyerek yarışın biteceği yere doğru koşmaya başlamış.

Tavşan birde ne görsün kaplumbağa kendisini geçmiş. Hatta yarışı bitirmek üzere. Hızla koşarak kaplumbağayı geçmeye çalışmış. Fakat kaplumbağa yarışı bitirmiş bile. Yarışı kazanan kaplumbağa tavşanın yanına gelmiş. Yarışı kaybeden tavşan üzgün üzgün duruyormuş.

Kaplumbağa, tavşana demiş ki;

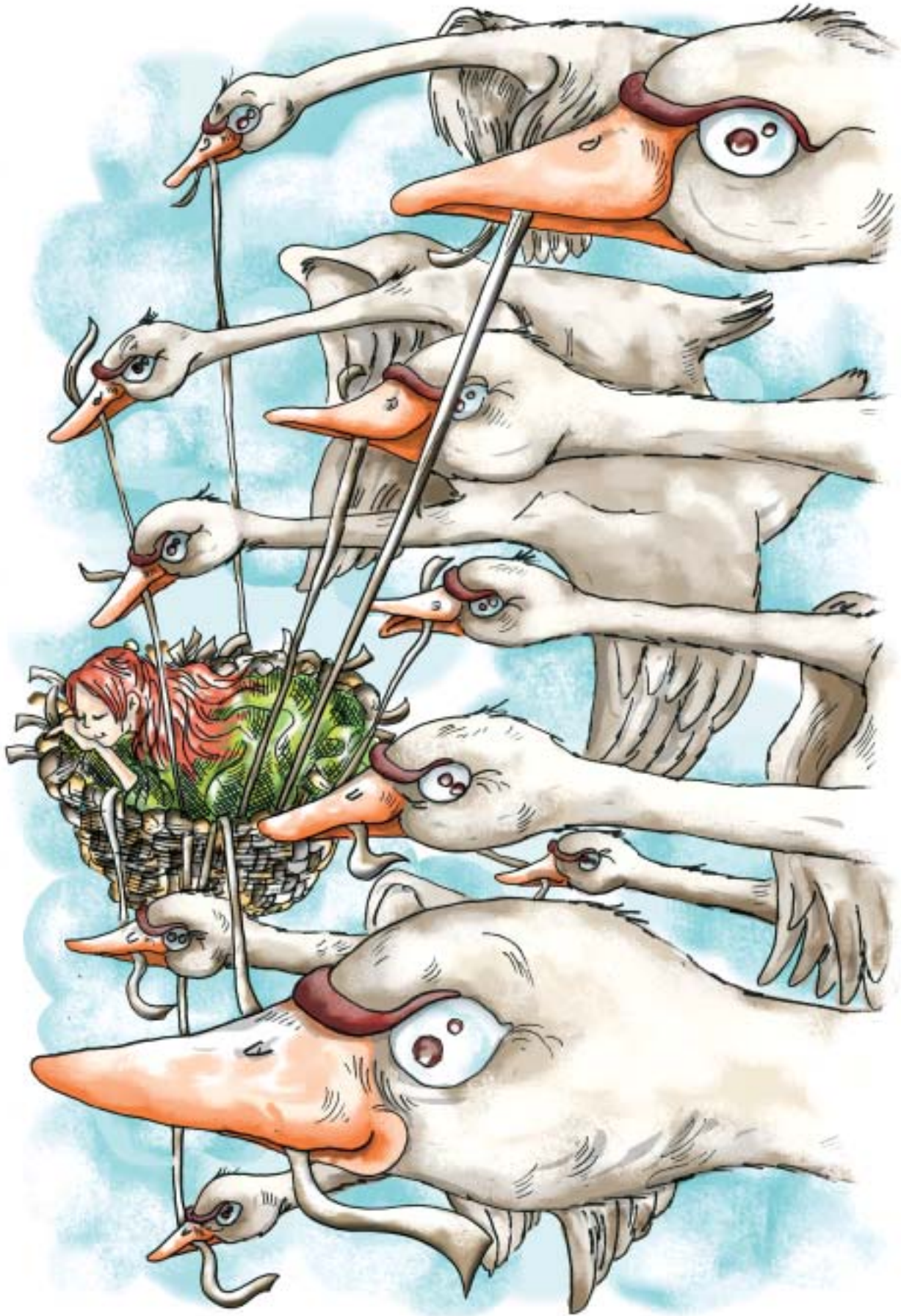
- Tavşan kardeş, önemli olan yaptığın her işte kararlı olmaktır. Gereksiz övünmek sadece zayıflıktır. Bundan sonra sende "En hızlı benim," diyerek övünme! Diyerek yuvasına doğru yavaş yavaş yürümeye başlamış.

Tavşan yaptığı hatayı anlamış. O günden sonra hiç kimseye yarışmaktan söz etmemiş.

Yaban Kuğuları

Bir varmış bir yokmuş. Ülkenin birinde bir kral yaşarmış. Bu kralın onbir oğlu bir de kızı varmış. Birgün kralın karısı ölmüş. Kral ve çocuklar Kraliçe'nin ölümüne son derece üzölmüşler. Gel zaman git zaman kral yeniden evlenmiş. Kralın yeni eşi kötü kalpli bir büyücüymüş. Çocukları da hiç mi hiç sevmiyormuş. Krala sürekli çocukların çok yaramaz olduğundan bahseder onları saraydan kovmak için fırsat kollarmış.

Kral sonunda söylenenlere inanmaya başlamış. Kızını o yakınlarda yaşayan bir çiftçi ailenin yanına vermiş. Kız burada onbeş yaşını doldurana kadar kalacaktı.

Kralın onbir oğlu ise kötü kalpli kraliçe tarafından onbir kuğu kuşuna dönüştürölmüş. Çocuklar bir sabah saraydan uçarak ayrılmışlar.

Aradan uzun yıllar geçmiştir. Kralın küçük kızı yaşadığı çiftçi ailenin yanında onbeş yaşına basmış. Aynı gün saraya dönmüş. Babasını görmek için sabırsızlanıyormuş. Ancak üvey annesi bu güzeller güzeli ve melek gibi bir kalbi olan kızın saraya dönmesine çok sinirlenmiş.

Ona büyü yaparak çirkin bir kız haline getirmeye çalışmış.

Ancak yaptığı büyüler temiz kalpli olan insanlara etki etmiyormuş. İyi kalpli kızı büyüyle etkileyemeyeceğini anlayan kraliçe uykudayken kızın yüzünü kara bir boya ile boyamış.

Saçlarınınıda karmakarışık püskül gibi dağıtmış. Kızı uykudayken yanına gelen kral, "Bu benim kızım değil," diyerek onun saraydan kovulmasını emretmiş. Genç prenses saraydan kovulduğu için çaresiz, gözyaşları içerisinde yollara düşmüş. "Hiç değilse onbir kardeşimi bulayım, o zaman birbirimize destek oluruz. Kimse bize zarar veremez," diye ağlayarak bir ormana girmiş.

Bu ormanda yaşlı bir kadın görmüş. Yaşlı kadını saygıyla selamlayarak onbir genç prens görüp görmediğini sormuş. Yaşlı kadın:

- Güzel kız, onbir prensi görmedim ama akşamları deniz kıyısına inip konaklayan onbir kuğu gördüm, diye yanıtlamış.

Genç prenses boynu bükük oradan ayrılmış. Deniz kıyısına varmış. Az sonra yaşlı kadının bahsettiği onbir kuğu deniz kıyısına inmiş. Tam o

anda kuğular onbir genç prensse dönüşüvermişler.

Genç prenses gözlerine inanamamış. Kardeşlerini hemen tanımış. Koşarak yanlarına gitmiş. Kardeşleri de genç prensesi tanımışlar. Birbirlerine sarılarak sevinç gözyaşı dökmüşler.

Onbir prens, başlarından geçenleri anlatmışlar. Prenslere ancak güneş battığı zaman insan şekline girebiliyorlarmış. Güneş doğduğunda ise yine kuğu oluyolarmış.

Güneş doğmasına yakın yine kuğuya dönüşeceklerini bilen onbir prens, kızkardeşlerini de yanlarında götürmek için kolları sıvamışlar.

Orada bulunan sazlardan bir sepet yaparak, kızkardeşlerini içeri- sine oturtmuşlar. Tam bu sırada güneş doğmuş prensler onbir kuğu şekline girmişler. Herbiri sepetin bir ucundan tuttuğu gibi başlamışlar uçmaya.

Genç prenses bulutla- rın üzerinden uçarken o kadar mutluymuş ki, sanki bir rüyada olduğunu düşünüyör-

muş. Derken genç prenses sepetin içinde uyumaya başla- mış. Rüyasında bulutlar ülkesinin perisini görmüş. Peri genç prensese:

- Eğer kardeşlerinin tekrar insana dönüşmesini istiyorsan onlara ısırgan otundan onbir giysi hazırlayacak ve giydi- receksin. Ancak giysileri bitirinceye kadar kimseye bundan bahsetmeyeceksin. Yoksa kardeşlerin sonsuza kadar kuğu olarak yaşar, demiş ve kaybolmuş.

Genç prenses uyandığında kardeşlerine rüyasından bah- setmemiş. Kardeşleri genç prensesi o yakınlarda bulunan bir ülkenin topraklarına bırakıp, geri dönmek üzere uçup gitmişler.

Genç prenses orada, ısırgan otu toplamaya başlamış. Ama otu toplarken elleri şişerek yanıyormuş. Genç pren- ses ellerinin acımasına aldırmadan toplamaya devam etmiş. Kardeşlerinin kurtulacağını düşünerek acısını unutuyormuş.

Genç prenses ısırganları toplarken, o civarda avlanan bir prens onu görmüş. Gördüğü kızın güzelliği karşısında etkilenen prens, hemen yanına gelerek selam vermiş. Genç prensese ne yaptığını sormuş ama genç prenses yaptığını kimseye söylememesi gerektiğinden birşey söylememiş. Prens, genç prensesi sarayına götürmüştü. Saray, genç prensesin çok hoşuna gitmişti. Prens de oldukça iyi kalpli saygılı bir insanmış. Genç prenses prensle evlenerek yaşamaya başlamış.

Genç prenses sarayda günlerini geçirirken kardeşlerini de unutmuştu. Gizli gizli topladığı ısırgan otlarını örerek kardeşlerinin giysilerini bitirmeye çalışıyordu. Genç prensesin yaptıklarına bir anlam veremeyen prensin kuzeni sürekli onun bir büyücü olduğunu söyleyerek cezalandırılmasını istiyordu.

Önceleri söylenenlere aldırış etmeyen prens daha sonra inanmaya başlamış. Bir gece yine genç karısını saraydan çıkarken görüp takip etmiş. Bakmış genç prenses sağdan soldan ot topluyor, "Herhalde büyü yapmak için malzeme topluyor," diyerek adamlarına emir verdiği gibi genç prensesi yakalayıp zindana attırmış.

Genç prenses zindanda bile topladığı ısırganları örmeye devam etmiş.

Ertesi gün genç prensesi kent meydanına götürmüşler.

Burada bir mahkeme kurulup, cezasını verecekti. Tam mahkeme başkanı kararını açıklayacağı sırada gökyüzünden onbir beyaz kuğu gelip genç prensesin yanına konmuş. Genç prenses gelenlerin kardeşleri olduğunu anlamış. Hazırladığı onbir giysiyi kardeşlerinin üzerine atmış.

Giysileri giyen kuğular, onbir prensese dönüşüvermişler.

Yalnız giysilerden birisinin koluna ısırgan otu yetmediğinden en küçük kardeşinin kolları bir kuğunun kanadı gibi kalmış. İnsana dönüşen kuğular mahkeme başkanına ve ülkenin prensine başlarından geçenleri anlatıp kızkardeşlerinin suçsuz olduğunu anlatmışlar.

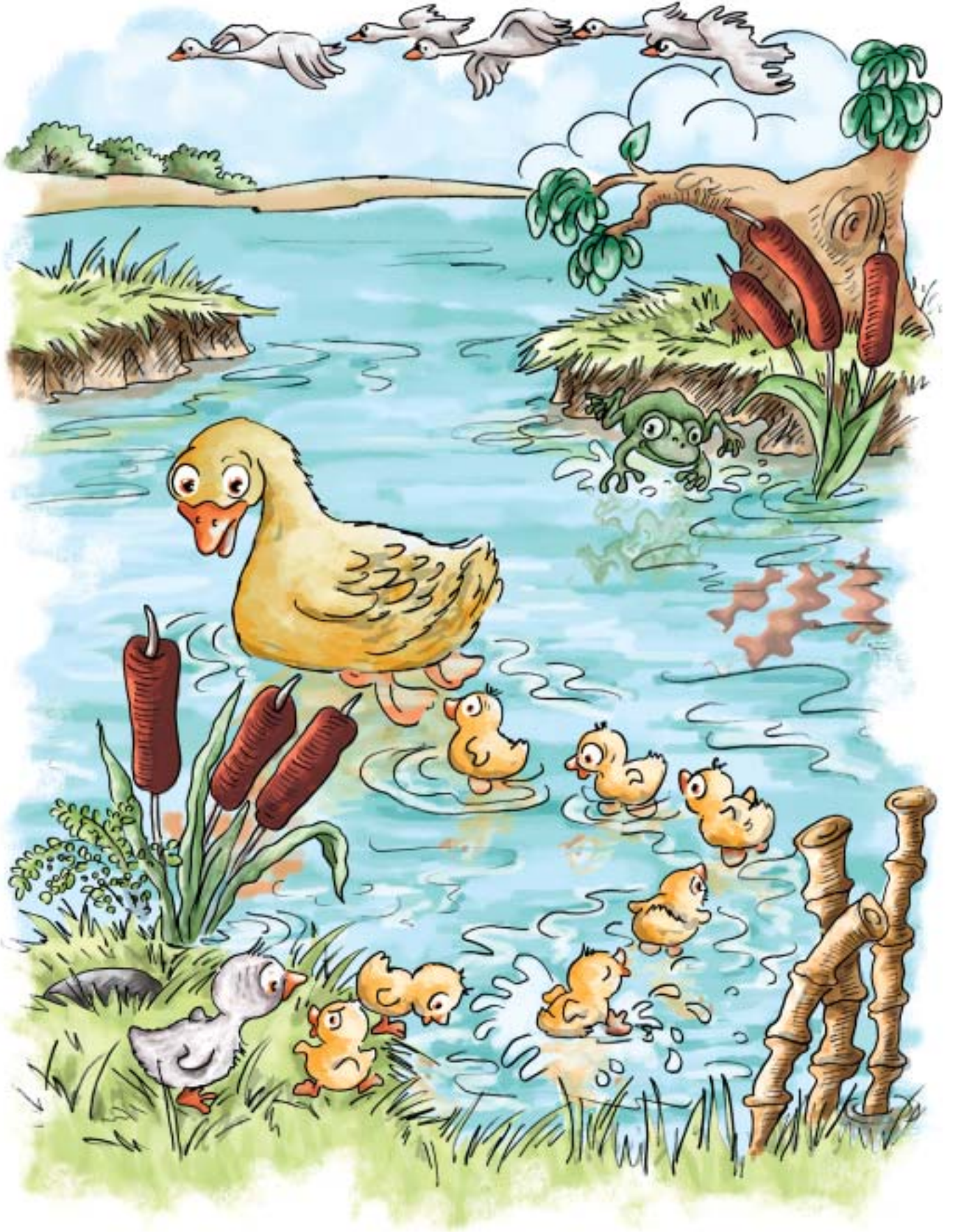
Prens de karısının bir büyücü olmadığına çok sevinerek kendisinden af dilemiş. Genç prenses kardeşlerine kavuştuğu için başından geçen acı olayları unutarak prensi affetmiş.

Hep beraber saraya dönmüşler. Eğlenceler düzenlenmiş, yemekler verilmiş.

Genç prenses kardeşleriyle yeni sarayında mutlu bir hayat sürmüştü.

Çirkin Ördek Yavrusu

Bir zamanlar, etrafı sazlıklarla çevrili bir gölde bir anne ördek yaşarmış. Anne ördek o günlerde çok heyecanlıymış. Çünkü yumurtalarından minik ördek yavruları çıkmak üzereymiş.

Derken bir gün yumurtaların kabukları çatlamış ve birbirinden sevimli ördek yavruları yumurtalardan çıkmışlar. Yalnız bir yumurtanın kabuğu çatlamamış. Anne ördek "Neden hala yumurtadan çıkmadı?," diyerek beklemeye koyulmuş. Bir kaç gün sonra, son yumurtanın kabuğu da çatlamaya başlamış. Anne ördek meraklı gözlerle yavrusunun çıkmasını izlemiş.

Anne ördek yeni çıkan yavruya dikkatlice bakmış.

Bu yavru ördek, diğerlerine hiç mi hiç benzemiyormuş. Ne gagası ne kanatları ne de tüylerinin rengi kardeşlerinin ki gibiymiş.

Anne ördek bu yavrudan hiç hoşlanmamış. Anne ördek "Ne kadar da çirkin bir yavru," diye düşünmüş.

Diğer yavru ördekler de bu çirkin yavruyu aralarına almıyorlarmış.

Hepsi bir arada yüzüyor çirkin yavrunun yüzmesiyle, yürümesiyle ve sesiyle alay ediyorlarmış.

Çirkin ördek ise sudaki görüntüsünü gördükçe "Ne kadar çirkinim, keşke kardeşlerim kadar sevimli olsaydım," diye ağlıyormuş. Hele o civarda konaklayan uzun boyunlu beyaz kuğuları gördükçe onların güzelliklerini, saatlerce gözünü kırpmadan izliyormuş.

Kuğular suyun üzerinde dans edercesine yüzüyorlarmış. Çirkin ördeğin ne boynu onların ki gibi uzun, ne de tüyleri onların ki gibi beyazmış.

Çirkin ördek "Annemle kardeşlerim beni aralarına almak istemiyorlar," diyerek yaşadığı gölü terketmeye karar vermiş. Boynu bükük yürümeye başlamış. Ormanda karşılaştığı bütün canlılar onu "Aman ne kadar çirkin bir yavru," diyerek tersliyorlarmış. Yavru ördeği yalnız başına gören tilki ise:

- Ne de güzel, onu akşam yemeği yapacağım, diyerek üzerine atılmış.

Çirkin ördek bir anda tilkinin pençelerinden kurtulup başlamış kaçmaya. Korkuyla ve heyecanla koşarak küçük bir göle varmış. Buradaki kuğular tilkiyi korkutup kaçırmışlar. Yavru ördek o kadar çok korkmuş ki kalbi "güm güm," diye atıyor-

muş. Kuğular yavru ördeği okşayıp sakinleştirmişler.

Sonra onu da aralarına alıp başlamışlar yüzmeye. Çirkin ördek "Kuğular ne kadar güzel benim gibi bir ördek yavrusuyla neden ilgileniyorlar acaba?," diyerek şa-

şıryormuş.

Çirkin ördek, o günden sonra kuğuların arasında yaşamaya başlamış. Aradan aylar geçmiş. Çirkin ördek büyümeye, boynu uzamaya, tüyleri beyazlaşmaya başlamış. Büyüdükçe yetişkin kuğulara benziyormuş.

Meğer çirkin ördek bir kuğuymuş. Yanlışlıkla bir kuğunun yumurtası ördeklerin yumurtalarına karışmış. Bu da ördeklerin arasında doğan çirkin yavruymuş.

Artık o gökyüzünde, süzülerek uçan beyaz bir kuğuymuş. Geçtiği yerlerde bulunan kuşlar onu hayranlıkla izliyorlarmış. Doğduğu ördek ailesinin yanına gittiğinde onu tanıyamamışlar. Genç kuğuyu büyük bir hayranlıkla izlemişler.

Genç kuğu artık sudaki görüntüsüne baktığında, çocukluğundaki gibi üzölmüyormuş.

Prenses ve Çirkin Kurbağa

vvel zaman içinde bir prenses varmış. Bu prensesin en sevdiği oyun, altın topuyla sarayın bahçesinde oynamakmış.

Bir gün yine altın topunu alarak bahçeye çıkmış. Altın topu "hop hop," diye atıp tutarak oynamaya başlamış. Prensес sarayın bahçesinde bulunan küçük bir gölün kıyısına varmış. Burada oturarak altın topuyla oynamaya devam etmiş.

İşte tam bu sırada havaya attığı topunu tutacağı sırada, top ellerinden kayarak yerde yuvarlanmaya başlamış. Prensес yerde yuvarlanan topunun peşinden koşmaya başlamış. Ancak top "cup," diye gölün sularına gömülmüş.

Prensес çaresizce gölün kıyısına oturup, başlamış göz yaşları dökmeye, "Benim güzel altın topum, ben seni şimdi nasıl alayım," diyerek ağlıyormuş. Bu sırada bir ses duyulmuş;

- Güzel prensesim ne oldu neden ağlıyorsun?

Prensес sağa sola bakınmış, ancak sesin nereden geldiğini anlayamamış. Daha dikkatli bakınca sesin, gölün kıyısında durmuş kendisine bakan kurbağadan geldiğini anlamış.

Kurbağa, prensese doğru bir iki zıplayıp yaklaşmış ve sorusunu tekrarlamış;

- Ne oldu güzel prensesim, neden ağlıyorsunuz?

Prensес karşısında konuşan bir kurbağa görünce çok şaşırılmış. Şaşkınlığını üzerinden atan prensес kurbağaya:

- Bana annemden hediye olan altın topum gölün içine yuvarlandı. Herhalde topum şimdi gölün dibindedir.

O top benim için dünyadaki bir çok şeyden daha değerlidir, diye üzölmüş.

Kurbağa, prensesin ayaklarının dibine gelerek:

- Güzel prensesim, size topunuzu geri getiririm, ancak benimde karşılığında sizden bir dileğim olacak, demiş.

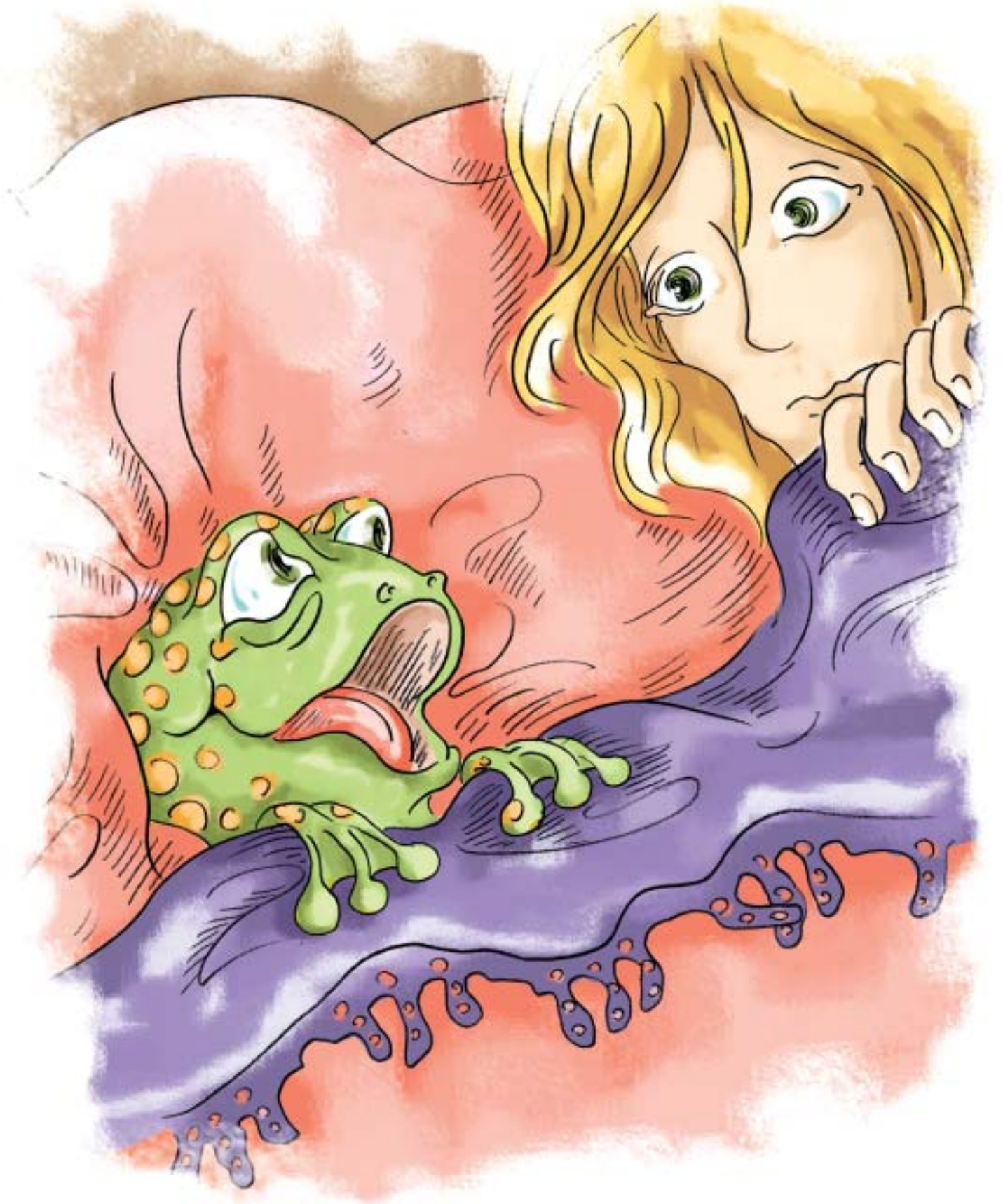
Prensес, kurbağanın dileğini sorunca çirkin kurbağa cevap vermiş;

- Sizin yanınızda sarayda yaşamak istiyorum.

Prensес kurbağanın dileğini kabul etmiş. Kurbağa bunun üzerine suya dalıp gözden kaybolmuş.

Az sonra ağzında altın bir topla suyun üzerinde belirmiş. Topuna yeniden kavuşan prensес sevinç içerisinde sarayın yolunu tutmuş.

Prensесin uzaklaştığını gören kurbağa arkasından seslenmiş;

- Güzel prensesim, hani yanınızda sarayda yaşıyaktım! Oysa siz beni burada unuttunuz, diyince prenses uzaktan gülerek seslenmiş;

- Senin gibi çirkin bir kurbağa benim gibi güzel bir prensesin yanında yaşamaya lâayık değildir, demiş ve sarayın kapısından içeriye girmiş.

Akşam olunca sarayda kral, kraliçe ve prenses yemek masasına oturmuşlar.

Tam yemeği yiyecekleri sırada odanın kapısı vurulmuş. İçeriye giren hizmetçi saraya bir kurbağanın geldiğini prensesin davetlisi olduğunu, içeriye girmek için izin istediğini söyleyince, kral şaşırmiş ve meraklı meraklı kızına bakmış. Kızı da o sabah gölün kıyısında olanları anlatmış. Bunun üzerine kral kızına;

- Eğer kurbağaya topunu kurtardığı için bir söz vermişsen bunu yerine getirmelisin, diyerek kurbağanın içeri davet edilmesini istemiş.

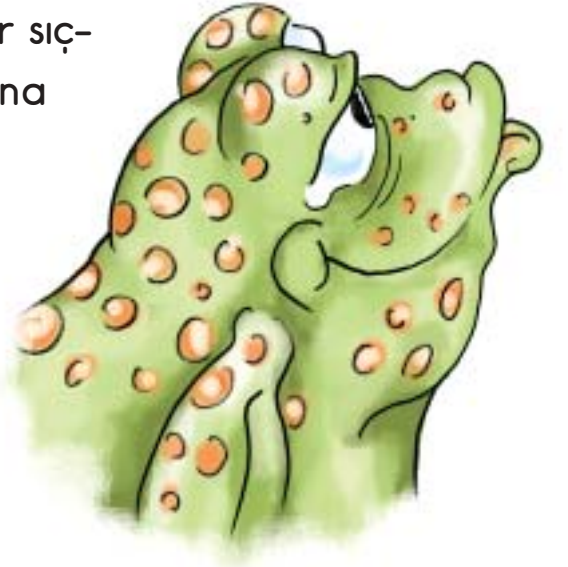
Az sonra kapı açılmış, küçük bir kurbağa zıplaya zıplaya gelip yemek masasının yanında durmuş.

"Herkeseye iyi akşamlar!," diyerek bir sıçrayışta prensesin tabağının yanına konmuş.

Kral da kurbağaya "İyi akşamlar!," diyerek kurbağa için de bir yemek tabağı istemiş.

Bunun üzerine kurbağa "Benim için tabak getirmelerine gerek yok, ben prensesin tabağından yerim," diyerek başlamış yemekleri yemeye.

Prensese kurbağaya çok sinirlenmiş ama "Nasıl olsa yemekten sonra çıkar gider," diye düşünerek sesini çıkartmamış. Ne var ki, kurbağa yemekten sonra gitmemiş. Uykusu geldiği için prensesin yatağında yatmak iste-

diğini söylemiş.

Babasından çekinen prenses çaresiz bunu da kabul etmiş. Kurbağa, prensesin yatağına zıplayarak, yumuşak yastığına bir güzel uzanmış. Sinirini belli etmeyen prenses de kurbağanın yanına yatıp uyumuş. Sabah olduğunda kurba-

ğa, prensesi uyandırmış.

- Kalkın güzel prensesim, sizden bir isteğim daha var. Bunu da yerine getirirseniz saraydan gideceğim, diyerek prensesin burnunun ucuna kadar yaklaşmış.

Prensese, kurbağanın gideceğini duyunca sevinmiş, ama bunu belli etmeden sormuş:

- Söyle bakalım bu sefer ne isteyeceksin?

Kurbağa, prensesin gözlerinin içine bakarak;

- Beni öpmenizi istiyorum prensesim, diyince prenses "İmkansız!," diye bağılmaktan kendini alamamış. Kurbağa ise gülümseyerek kendisine bakmaktaymış. Prensese "Aman canım ne olacak bir kerecik öpüversem. Nasıl olsa bundan sonra bir daha bu sevimsiz kurbağayı görmeyeceğim," diye düşünerek, kurbağanın suratına bir öpücük kondurmuş. Prensese, kurbağayı öper öpmez ortalığı beyaz bir ışık kaplamış. Işık, prensesin gözlerini aldığından etrafını göremiyormuş. Az sonra ışık kaybolmuş.

Fakat az önce kurbağanın bulunduğu yerde yakışıklı mı yakışıklı bir genç duruyormuş.

Prensese gördükleri karşısında, şaşkınlık içinde kalmış.

Bir süre sonra şaşkınlığını üzerinden atan prensese konuşmaya başlamış:

- Siz de kimsiniz, burada duran kurbağaya ne oldu?

Yakışıklı genç, prensese cevap vermiş.

- Güzel prensesim, ben uzak bir ülkenin prensiyim. Beni,

kötü kalpli bir cadı, büyü yapıp kurbağa şekline soktu. Büyünün bozulması için, bir prensesin yanında bir gece geçirip prensese kendimi öptürmem gerekiyordu. Sizin sayenizde sonsuza kadar kurbağa olarak kalmaktan kurtuldum. Lütfen prensesim benimle evlenip ülkeme gelmek ister misiniz?

Prensese, prensin teklifini kabul etmiş. Annesi ile babasından da izin aldıktan sonra dillere destan bir düğün yapılmış.

Prensese yeni ülkesine doğru mutluluk içerisinde yola çıkmış.

Yoksul Ayakkabıcı

Geçmiş zamanların birinde yaşlı bir adam ve karısı eski bir kulübede yaşarlarmış. Yaşlı adam kulübesinin bir odasında ayakkabı yaparak geçimini sağlarmış.

Bir gün ayakkabıcı, yaptığı ayakkabıları satarak kazandığı paraya deri almış. Aldığı deri ancak bir ayakkabı yapılacak büyüklükteymiş. Deriyi masasının üzerine bırakmış. Sonra kapısını kapatıp odasına çekilmiş.

Sabah olduğunda ayakkabıcı gözlerini açmış. Yatağında oturup gerinmiş. Yapacağı ayakkabıyı aklında şekillendirmiş. Sonra yataktan kalkıp kahvaltısını etmiş. "Artık işe koyulma vakti geldi," diyerek dükkanının kapısını açmış. Bir de ne görsün! Akşamdan ayakkabı yapmak için masanın üzerine bıraktığı derinin yerinde çok güzel bir çift ayakkabı durmaktaymış.

Ayakkabıcının şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış. Ayakkabılar o kadar güzelmiş ki ayakkabıcı hemen onları camın kenarına koyup müşterileri beklemeye başlamış. Az sonra giyiminden kuşamından zengin olduğu belli olan bir müşteri kapıdan içeriye girmiş.

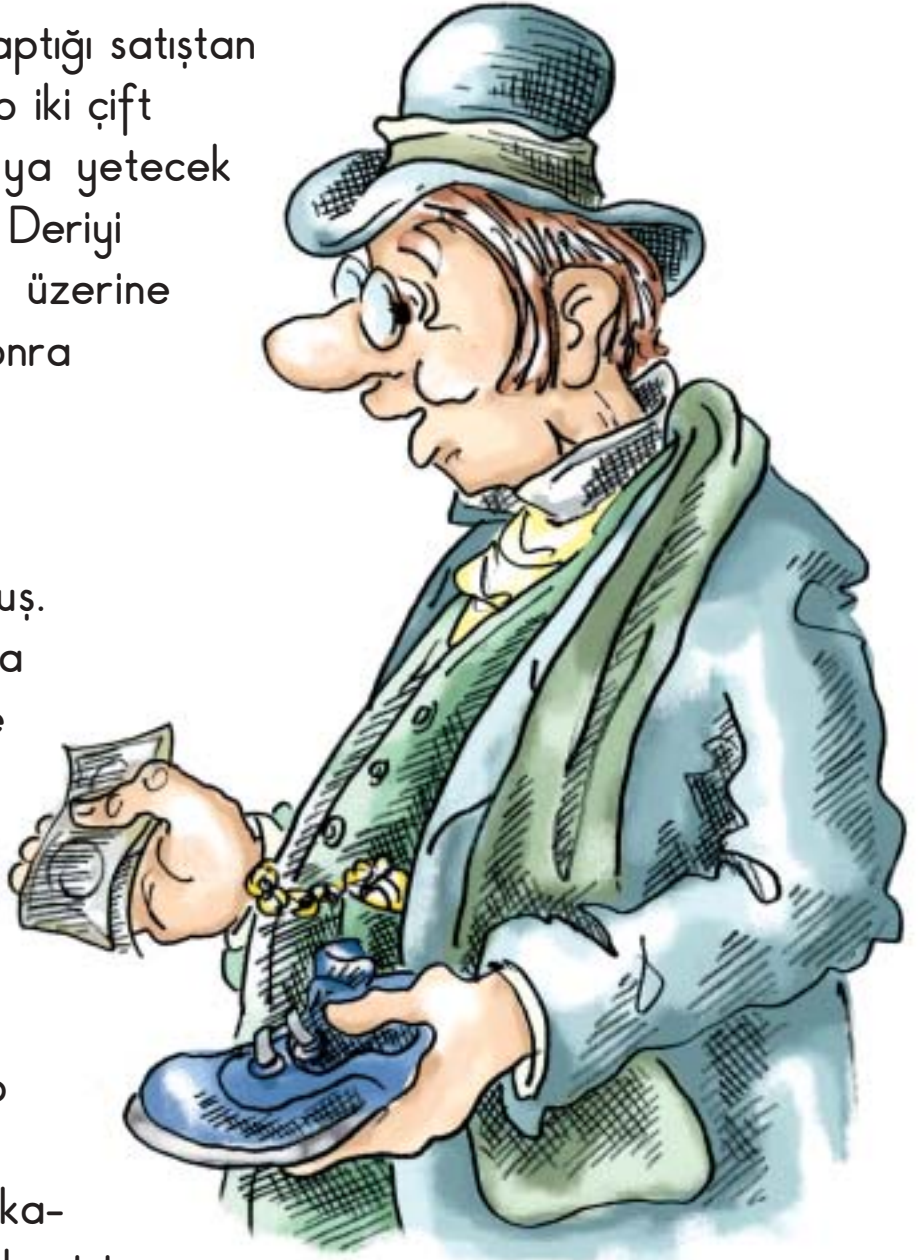
- İyî günler, ben Şu camın önünde duran ayakkabıları almak istiyorum. Fiyatı önemli değil. Hayatımda gördüğüm en güzel ayakkabılar bunlar, diyerek ayakkabıları iyi bir fiyattan almış.

Ayakkabıcı yaptığı satıŐtan mutlu hemen gidip iki çift ayakkabı yapmaya yetecek kadar deri almış. Deriyi getirip masasının üzerine bırakmış. Daha sonra gidip yatmış.

Sabah kalkar kalkmaz hemen dükkanına koşmuş. Kapıyı açtığında masanın üzerinde bu sefer iki çift harika ayakkabı durmaktaymış. Ayakkabıcı çok sevinmiş. Ayakkabıları alıp camın kenarına yerleŐtirmiŐ. Ayakkabıları çok geçmeden iyi bir fiyattan satmıŐ.

Hemen gidip daha çok deri almış. Tabi bu arada ayakkabıları kimin yaptığını da çok merak ediyormuş. Aldığı derileri masasının üzerine bırakıp yatağına çekilmiş.

Sabah masasının üzerinde bir yiğin ayakkabı durmaktaymış. Ayakkabıcı bu ayakkabıları da hemencecik satıvermiŐ.

Artık kazandığı para ile uzunca bir süre geçimlerini sağlayabilecekti.

Kazandığı paraların bir kısmına yine deri almış. Masasının üzerine bırakmış. Fakat ayakkabıcı bu birbirinden güzel ayakkabıları kimlerin yaptığını öğrenmek için de can atıyormuş.

Gece dükkanda saklanıp ayakkabıları yapanları öğrenmeyi kafasına koymuş. İşi bitince dükkandan çıkmayıp bir dolabın içerisine saklanmış. Vakit gece yarısı olduğunda dükkanın kapısı açılmış. İçeriye minik cinler girmeye başlamış.

Cinler, dans ederek derilerin yanına gidip başlamışlar kesip biçmeye. Kesilen deri parçaları yapıştırılmış, boyanmış, bağcıkları takılmış. Cinler işlerini öyle çabuk bitirmişler ki az sonra dükkanda, sayısız ayakkabı durmaktaymış. İşlerini bitiren cinler, yine geldikleri gibi dans ederek çıkıp gitmişler.

Ayakkabıcı saklandığı yerden çıkmış. Hemen karısının yanına koşup gördüklerini anlatmış. Karısı da duyduklarına inanmamış, kendilerine ayakkabıları yapan cinlere teşekkür etmeyi kararlaştırmışlar. "Nasıl yapsak nasıl etsek de cinlerin yaptığı iyiliğe karşılık versek," diye düşünmüşler.

En sonunda hazırladıkları yiyecekleri masanın üzerine bırakmışlar.

Ertesi sabah dükkanda yiyeceklerden eser yokmuş. Yiyeceklerin yerinde ise daha önce kimsenin görmediği güzellikte ayakkabılar duruyormuş.

Cinler o günden sonra bir daha gelmemişler. Yaşlı ayakkabıcı ise kazandığı paralarla ömrünü yoksulluk çekmeden geçirmiş. Ayakkabıcı minik ayakkabı cinlerini her hatırladığında minnet duyuyormuş.

Kimbilir? Belki onlar şu anda başka bir yerde, geceleri dans edip ayakkabı yapıyorlardır.

Tilki ile Keçi

urnaz tilkinin biri yaşadığı ormanda gezintiye çıkmış. Hem yürüyor hem de çeşit çeşit kurnazlıklar düşünüyormuş. Kuyruğunu sallaya sallaya gezinirken bir anda neye uğradığını şaşırmış. Adımını atmasıyla kendisini bir kuyunun içerisinde buluvermiş. Bir hoplamış, iki zıplamış, kuyudan çıkamamış. Bakmış olacak gibi değil kuyruğunu kıvrıp oturmaya başlamış. "En iyisi birisinin gelip beni kurtarmasını bekleyeyim," diye düşünmüş.

Bu sırada o civarda otlamaya çıkan keçi, kuyunun yanından geçerken kuyunun dibinde oturan tilkiyi görmüş. Kuyunun başına gelerek tilkiye seslenmiş:

- İyi günler tilki kardeş! Bu kuyuda ne arıyorsun? Diye sormuş. Tilki yanıt vermiş:

- Hiç canım, dışarı çok sıcak, burası ise oldukça serin. Bende biraz dinleneyim diyerek buraya indim. Haydi sende yanıma gel biraz laflayalım, diyerek keçiye çağırmış.

Keçi, kurnaz tilkinin oyunundan habersiz, öneriyi kabul etmiş. Kuyunun içine atlayarak tilkinin yanında durmuş. İşte geldim tilki kardeş diyerek, başlamışlar

konuşmaya. Tilki ile keçi bir süre konuşmuşlar. Sonunda sıkılan tilki:

- Haydi artık buradan çıkalım keçi kardeş, yalnız kuyu biraz yüksek. İkimiz de tek başımıza yukarıya çıkamayız. En iyisi yardımlaşalım, demiş.

Keçi, tilkinin önerisini kabul etmiş. Tilkiye nasıl çıkacaklarını sormuş. Tilki, keçiye nasıl çıkacaklarını anlatmış.

- Ben senin sırtına çıkarsam yukarıya çıkabilirim. Sonra sana kuyruğumu uzatırım, sen de kuyruğuma tutunup çıkar-sın.

Keçi yine tilkinin söylediklerine inanmış. Geçmiş kenara, tilkide keçinin sırtına çıkıp kolayca kuyudan dışarıya çıkıvermiş. Tilki yukarı çıkınca keçi aşağıdan seslenmiş:

- Sen yukarı çıkmayı başardın tilki kardeş. Haydi kuyruğunu uzat, bende çıkayım, deyince tilki alaylı alaylı gülmüş:

- Kusura bakma keçi kardeş. Sen oldukça ağırsın.

Kuyruğumu uzatırsam senin ağırlığına dayanamaz kopar. Benim sahip olduğum en değerli varlığım kuyruğumdur. Ondan vazgeçemem. Sen artık başının çaresine bak.

Benden sana bir öğüt, yürürken bastığın yere dikkat et. Hadi iyi günler, diyerek oradan uzaklaşmış.

Keçi, tilkinin oyununa çok sinirlenmiş ama yapabileceği birşey de yokmuş. Çaresiz oturup kendisini kurtaracak birisini beklemeye başlamış.

Bir daha da kurnaz tilkinin oyununa gelmemeye kendi kendisine söz vermiş.

Dürüst Oduncu

vvel zaman içinde bir ormanın kenarında küçük bir köy varmış. Bu köyün erkekleri ormanda odun keser, sonra kestikleri odunları satarak geçimlerini sağarlarmış. Bu odunculardan birisi köyün en dürüst oduncusu imiş. Hiç yalan söylemez, kendi kazandığından başkasında gözü olmazmış.

Bir gün, bu dürüst oduncu odun kesmeye ormana gitmiş. Baltasını bir ağacın dibine bırakıp başlamış kesebileceği bir ağaç aramaya. Gözüne bir ağacı kestirdikten sonra baltasını bıraktığı yere gitmiş. Ancak baltasını bıraktığı yerde bulamamış. Sağa bakmış yok, sola bakmış yok. Çaresiz başlamış ağlamaya. "Ben şimdi ne yaparım ne ederim. Baltam olmadan nasıl odun keser para kazanırım," diyerek gözyaşı dökmüş.

Oduncunun halini gören orman cini, oduncunun haline acımış. Hemencecik altından bir baltayı oduncunun yanına göndermiş. Oduncu "Benim baltam altından değildi," diyerek baltayı almamış.

Orman cini bu sefer gümüşten bir baltayı oduncunun yanına göndermiş. Oduncu "Benim baltam gümüşten de değildi," diyerek gümüş baltayı da almamış.

Orman cini bu kez de oduncunun kendi baltasını göndermiş.

Oduncu kendi ağaç saplı demirden baltasını görünce sevinmiş. "İşte benim baltam bul," diyerek baltasını omzuna atmış. Orman cini oduncunun dürüstlüğü karşısında memnun kalmış.

Oduncuya hem altın, hem gümüş baltayı hediye etmiş. Aldığı hediyelere çok sevinen oduncu, neşe içerisinde köyünün yolunu tutmuş. Köyde karşılaştığı odunculara başından geçenleri anlatmış. Altın ve gümüşten baltaları gören diğer oduncular hemen baltalarını alıp ormana koşmuşlar. Ormanda baltalarını kaybetmiş gibi yapıp ağlamaya başlamışlar. Orman cini de hepsine birer altın balta göndermiş.

Oduncular altın baltaları görünce "İşte bizim baltalarımız!," diyerek baltaları sahiplenmişler. Orman cini oduncuların açgözlülüklerine çok kızmış. Oduncuların baltaları eski haline dönüşmüş. Bununla da kalmayıp baltaların sapları çıkmış, başlamış sahiplerinin kafasına inmeye. Oduncular, kaçıp canlarını zor kurtarmışlar.

Bir daha da açgözlülük yapmamaya söz vermişler.

OKUSUN DA BÜYÜSÜN

Dünya Masalları

Ayşe İnan ALİCAN

1972'de Ankara Doğum Evi'ndeki küvezlere ilk çizgilerini attı. Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Anasanat Dalı'nı bitirdi. Bu güne kadar çeşitli yayınevlerinde personel olarak yüzlerce resimlemeye, serbest resimlemeci olarak bir o kadar da grafik tasarım ve resimleme çalışmasına imzasını attı. Çocuk Müzeleri Kurma Derneği'nde gönüllü eğitmen olarak görev yaptı. Bir dönem günlük yerel bir gazetede karikatüristik yapan çizer, halen bir ulusal gazetenin çocuk sayfası resimlemelerini ve sayfa tasarımı çalışmalarını yürütmektedir. Çalışmaları Türkiye'nin hemen hemen bütün okullarında öğrenim amaçlı kullanılan çizer; eşi ve kedileri Biber ile Ankara'da yaşamaktadır.

Kenan DIZMAN

1971 yılında Ankara'da doğdum. İlkokulu Konya'da orta ve liseyi Ankara'da okudum. Halen bir kamu kuruluşunda memur olarak çalışmaktayım. Anne ve babalar unutmamalı ki çocuklar küçük yaşta kitabı sever ve okuma alışkanlığı kazanırsa öğrenci olarak başarı grafikleri daha yüksek olur. Çünkü ders kitaplarına da aynı iştahla yaklaşırlar.

Bu kitapta metinlerde "Alfabet 98" yazı karakteri, öykü başlarında da initial (baş karakter) olarak "Leonardo" yazı karakteri kullanıldı.

